1756

MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL DEBATES

TWENTY-FIFTH SESSION OF THE LEGISLATIVE COUNCIL UNDER THE CONSTITUTION OF INDIA.

1st, 3rd to 6th and 8th to 13th March 1965.

Volume LXI (Nos. 1 to 11).

TABLE OF CONTENTS.

Monday, 1st March 1965.

	PAGES
(i) Personnel of the Government of Madras	i
(ii) Principal Officers of the Madras Legislative Council	ii
(iii) List of Members of the Madras Legislative Council with their Constituencies	iii–v
I Questions and Answers	1–16
II Announcements—	
(1) Decision of the Business Advisory Committee	17
(2) Adjournment Motions	17
III Presentation of the Budget for 1965–66	17–23
IV Papers laid on the Table of the House	23–26

Wednesday, 3rd March 1965.

I Questions and Answers	133–145
II Privilege motion *re* obstruction caused to Sri K. V. Ramaswamy and other members of the Council by the student demonstrators on the 25th January 1965	145
III Adjournment motion *re* Anti-Hindi Demonstrations in the State	145–148
IV Government motions—	
(1) Election of nine members to the Committee of Privileges..	148
(2) Election of six members to the House Committee ..	148–149
V General discussion on the Budget for 1965–66	149–180
VI Papers laid on the table of the House	180

V211,32 N65
N65.6135

PAGES

Thursday, 4*th March* 1965.

I Questions and Answers 181–188
II Calling attention to the erection of caution signals by installation of red lights at check-posts 189
III General discussion on the Budget for 1965–66—*cont*. 189–207
IV Adjournment motion *re* Anti-Hindi Demonstrations in the State 207–244
V Paper laid on the table of the House 244

Friday, 5*th March* 1965.

I Questions and Answers 245–251
II Calling attention to seizure of foodgrains at check-posts in Kanyakumari district 251–252
III General discussion on the Budget for 1965–66—*cont*. .. . 252–295
IV Papers laid on the table of the House 296

Saturday, 6*th March* 1965.

I Questions and Answers 297–304, 348
II General discussion on the Budget for 1965–66—*cont*. .. 305–347
III Papers laid on the Table of the House 347

62928

Monday, 8*th March* 1965.

I Questions and Answers 349–356
II Announcements—
(1) Decision of the Business Advisory Committee .. 356–357
(2) Adjournment Motion 357
III General discussion on the Budget for 1965–66—*cont*. 357–395
IV Papers laid on the table of the House 395

Tuesday, 9*th March* 1965.

I Questions and Answers 397–402
II Announcements—
(1) Election of nine Members to the Committee of Privileges .. 402–403
(2) Election of six Members to the House Committee .. 403
III Adjournment motion *re* Appointment of Temporary Presidents of Panchayats 403–404
IV Calling attention to the absence of the Executive Officer of the Kurinchipadi Panchayat Union, South Arcot district 404–405
V General discussion on the Budget for 1965–66—*cont*. 405–447
VI Papers laid on the Table of the House 447

PAGES

Wednesday, 10*th March* 1965.

I Questions and Answers 451–460

II Calling attention to appointment of Tamil Pandits in Higher Elementary Schools 460–461

III General discussion on the Budget for 1965–66—*cont.* 461–485

IV Papers laid on the table of the House 485

Thursday, 11*th March* 1965.

I Questions and Answers 487–492

II Calling attention to non-grant of annual increments to B. T. Assistants and Language Pandits in North Arcot District Board 492

III Government Motion—

Discussion on the Official Languge Policy 493–536

IV Papers laid on the table of the House 537

Friday, 12*th March* 1965.

I Questions and Answers 543–554

II Government Motion—

Discussion on the Official Language Policy—*cont.* 555–601

III Paper laid on the Table of the House 601

Saturday, 13*th March* 1965.

I Questions and Answers 613–622

II Supply of copies of proceedings of the Council relating to Official Language Policy to the Prime Minister and the Home Minister of the Government of India 622–623

III Motion under Rule 21 (3) of the Council Rules 623

IV Non-official Resolutions—

(1) Teachers in Secondary Schools under private management—*cont.* 623–625

(2) Scales of pay of the Government servants 625–634

(3) Secondary Grade Trained Teachers in Higher Grade posts 634–645

V Motion under Rule 205 of the Council Rules 645–646

VI Discussion on the Traffic Accidents 646–661

VII Non-official Bill—

The Madras Panchayats (Amendment) Bill, 1965 661

VIII Papers laid on the Table of the House 661–662

Index.. 675–700

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : What is the experience of the Government, Sir, with regard to these panchayats; whether bigger Panchayats are advantageous to the people or the smaller ones?

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத் : அவரவர்கள் எப்படிக் கருதுகிறார்களோ அதைப் பொறுத்தது.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[*Note*.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—PRIVILEGE MOTION *RE* OBSTRUCTION CAUSED TO SRI K. V. RAMASWAMY AND OTHER MEMBERS OF THE COUNCIL BY THE STUDENT DEMONSTRATORS ON THE 25TH JANUARY 1965.

MR. CHAIRMAN : Hon. Members may well remember about the incident reported to the House by the hon. Member Sri K. V. Ramaswamy in regard to obstruction and prevention from attending the meeting of the Legislative Council by the student demonstrators on the 25th January 1965.

He later gave notice of a motion of privilege under Rule 157 of the Council Rules wherein he has stated that while he was coming to the Council on the 25th January in a State Transport Bus, he and other members were prevented from proceeding to the Legislative Council near the War Memorial and then they were compelled to get down from the bus and he was molested and manhandled.

As it is an important matter affecting the privilege of a member of this House, under Rule 165 of the Council Rules, I refer this question of privilege to the Committee of Privileges of this House for examination, investigation and report to this House.

III.—ADJOURNMENT MOTION *RE* ANTI-HINDI DEMONSTRATIONS IN THE STATE.

MR. CHAIRMAN : I have received notice of motions under Rule 43 of the Council Rules from the following members—

Dr. H. V. Hande,

Sri M. Subbiah Chettiar,

Sri S. K. Sambandhan, and

Messrs. K. Anbazhagan and four other members.

The motion give notice of by the hon. Member Sri Anbazhagan and the other four members seems to be more appropriate and touching on the subject than the other motions. I think that that motion can be taken up. That is my view. I think in an informal way also it has been agreed that that motion may be taken up.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR : What is the motion, Sir.

MR. CHAIRMAN : I will read the motion. It is in Tamil.

3-30 p.m. "அவசரமான பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கீழ்க்காணும் பொருள் குறித்து, விவாதிப்பதற்கு சட்ட மன்ற 43-வது விதியின் படி, சட்ட மன்றத்தின் அலுவலை ஒத்திவைப்பதற்கு இத்தீர்மானத்தைக் கொண்டுவருகிறோம். கடந்த ஜனவரி 26 அன்று இந்தி மத்திய ஆட்சி மொழி. . . .

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : May I suggest, Sir, that the hon. Member Sri K. Anbazhagan may himself read out the motion. That will be easier.

MR. CHAIRMAN : Yes.

திரு. க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, அவசரமான பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கீழ்க்காணும் பொருள் குறித்து, விவாதிப்பதற்கு சட்ட மன்ற 43-வது விதியின்படி, சட்ட மன்றத்தின் அலுவலை ஒத்திவைப்பதற்கு இத்தீர்மானத்தைக் கொண்டுவருகிறோம்.

"கடந்த ஜனவரி 26-அன்று இந்தி மத்திய ஆட்சி மொழி ஆக்கப்படுவதைக் கண்டிக்கும் முறையில் தொடங்கிய மாணவர்கள் கிளர்ச்சியையும், தி.மு. கழகத்தின் துக்க நாள் அறிவிப்பையும், நடத்தவிடாமல் செய்வதற்கு, அரசாங்கம் மேற்கொண்ட கடுமையான அடக்குமுறை நடவடிக்கையாலும், போலீசாரும், படைப் பிரிவுகளும் மேற்கொண்ட துப்பாக்கிச் சூடு முதலான கொடுமைகளாலும், கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டவர்களும் மற்ற பொதுமக்களும் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதோடு, ஏராளமான உயிரிழப்பும், உடல் சிதைவும், பொதுச் சொத்து அழிவும் ஏற்பட்டுள்ள நிலையில், பொதுமக்களும், சட்டமன்ற உறுப்பினர்களும், சிறுவர்களும்கூட கைது செய்யப்படும் நிலையும் பாதுகாப்புச் சட்டத்தைப் பயன்படுத்தும் போக்கும், 144-தடை உத்தரவை இன்றளவும் நீடிக்கும் நிலைமையும் கல்லூரிகளும், பள்ளிகளும் மார்ச்சு 8 வரை மூடிவைக்குமாறு உத்தரவிடப்பட்டுள்ள தன்மையும் ஏற்பட்டுள்ள ஒரு நெருக்கடியான, சாதாரண சட்ட ஒழுங்கு நிலையைக் கடந்த சூழ்நிலையை புலப்படுத்துவதால், இவைகளைக் குறித்து விவாதிக்க இச் சட்ட மன்றத்தில் பிற நிகழ்ச்சிகளை ஒத்திவைக்க வேண்டும் என இந்தத் தீர்மானத்தின்மூலம் கேட்டுக்கொள்கிறோம்."

MR. CHAIRMAN : I would like the hon. Member to say how this motion is in conformity with the rules. He may do so without going into the merits of the question.

திரு. க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய மன்றத்தின் விதியில், அண்மையில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகள் சம்பந்தப்பட்டவையாகவும் இதற்கு முன்பு இந்த மன்றத்தில் கொண்டு வரப்படாதவையாகவும் இந்த மன்றத்தின் பிற நடவடிக்கைகளால் தெளிவுபடுத்தப்பட முடியாதவையாகவும் இருக்கும் பிரச்னைகளை இந்த மன்றத்தின் உடனடி கவனத்திற்குக் கொண்டுவருவதற்காக இந்த மன்றத்தின் நிகழ்ச்சிகளை ஒத்திவைக்கக்கூடிய தீர்மானத்தை இங்கே கொண்டுவரலாம் என்ற அனுமதி இருக்கின்றது.

3rd March 1965]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, if the Chair gives consent, the Government have no objection to debate this question.

MR. CHAIRMAN : That will shorten the thing. The hon. Member may ask for the leave of the House.

திரு. க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, இந்தத் தீர்மானத்தை இந்த மன்றத்தில் முன்மொழிவதற்கு தங்கள் அனுமதியை நான் வேண்டுகிறேன்.

SRI S. K. SAMBANDHAN : I second the motion, Sir.

MR. CHAIRMAN : Those who support the motion will please stand in their places.

(More than ten hon. Members stod in their places.)

MR. CHAIRMAN : As the motion has the support of more than the required number of Members, the hon. Member has the leave of the House.

Now, it will be more convenient to take up this motion to-morrow. Usually, one hour before the rising of the House, it is taken up But to be cautious, I will say, one hour before the appointed time for the conclusion of the proceedings of the day, or at the conclusion of the business of the day, if earlier.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : What is the time limit for the conclusion of business?

MR. CHAIRMAN : Suppose the business of the House is over before 5 o'clock, we can take up this debate before 5 o'clock.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : I know there is no time-limit for the conclusion of the debate.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR : If the discussion on other items of business is over before 5 o'clock?

MR. CHAIRMAN : I shall read out the rule now. The rule says—

'If the leave of the House has been given, the Chairman shall intimate to the House that the motion will be taken up at such hour on the same day or, at the request of the Leader of the House on the next day, one hour before the appointed time for the conclusion of the business of the day or at the conclusion of the business of the day, if earlier '.

To be on the safe side, I say that it be taken up at 5 o'clock or at the conclusion of the business of the day, if earlier. Suppose there is a breakdown as in the case of the High Court cause list.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : This would not break down. (Laughter).

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, may I suggest that this motion may be taken up for discussion to-morrow, say, at about half past 4 o' clock, so that there may be two hours discussion and we need not sit for a longer time than the usual hour.

MR. CHAIRMAN : The motion will be taken up to-morrow at 4-30 p.m.

IV.—GOVERNMENT MOTIONS.

(1) ELECTION OF NINE MEMBERS TO THE COMMITTEE OF PRIVILEGES.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, I move—

" That, with reference to Rule 156 of the Madras Legislative Council Rules, this Council do proceed on a date to be fixed by the Hon. Chairman to elect nine members to be members of the Committee of Privileges for the financial year 1965–66 ".

MR. CHAIRMAN : The question is—

' That, with reference to Rule 156 of the Madras Legislative Council Rules, this Council do proceed on a date to be fixed by the Hon. Chairman to elect nine members to be members of the Committee of Privileges for the financial year 1965–66. '

The motion was put and carried.

MR. CHAIRMAN : I have to inform the House that, in accordance with the Regulation 2 (1) framed for the holding of elections in accordance with the principle of proportional representation by means of the single transferable vote, I fix the following programme for election of nine members to the Committee of Privileges for the financial year 1965–66 :

Time and date for the receipt of nominations.	Not later than 4. p.m. on 6th March 1965.
Time and date for the scrutiny of nominations.	12 noon on 8th March 1965.
Time and date for the withdrawal of nominations.	4 p.m. on 8th March 1965.
Poll, if necessary	10th March 1963.

Nomination forms can be had from the Secretary.

(2) ELECTION OF SIX MEMBERS TO THE HOUSE COMMITTEE.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, I move—

" That, with reference to Rule 173 of the Madras Legislative Council Rules, this Council do proceed on a date to be fixed by the Hon. Chairman to elect six members to be members of the House Committee for the financial year 1965–66 ".

4th March 1965] [திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்]

ஜவஹர் அவர்கள் நமக்கு ஆங்கிலம் துணை மொழியாக இருக்கும். இந்தி பேசாத இராஜ்யத்தில் அவர்கள் விரும்பும் வரையில் ஆங்கிலம் துணை மொழியாக இருக்குமென்று சொன்னார்.

MR. CHAIRMAN : It is now half-past four. The hon. Member may continue his speech tomorrow. The adjournment motion given notice of by the hon. Member Sri K. Anbazhagan will be taken up now. 4-30 p.m

IV.—ADJOURNMENT MOTION *RE* ANTI-HINDI DEMONSTRATIONS IN THE STATE.

MR. CHAIRMAN : Now under the rules the time available for the discussion on the motion is two hours. One hour will be taken by the Government side and the other hour will be taken up by the Opposition members. It is for them to allocate the time among themselves. Now Sri K. Anbazhagan may speak.

* திரு. க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, இந்த மன்றத்தில் ஏற்கனவே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கும் இந்த ஒத்திவைப்புத் தீர்மானத்தின் மீது விவாதம் நடத்துவதற்காக நடவடிக்கைகளை ஒத்திவைக்கும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : நான் இதை ஆமோதிக்கிறேன்.

திரு. க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, இந்த மன்றத்தின் நடவடிக்கைகளில் அடிக்கடி இடம் பெறாத ஒன்றாக இருக்கும் ஒத்திவைப்புத் தீர்மானத்தை நான் முன்மொழிகிற வாய்ப்பைப் பெற்றுள்ளபோதிலும், இது குறித்து நான் மகிழ்ச்சி அடையவில்லை. இந்த நிலைமை ஏற்பட்டதற்கு என் ஆழ்ந்த வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நாட்டில் நடக்கும் பொது நிர்வாகத்தையும் பல்வேறு நடவடிக்கைகளையும் இந்த மன்றம் கவனித்து வரும் முறையில், இந்த மன்றத்தின் கவனத்திற்கு பல ஆண்டுகளில் வந்திராத மிக துக்கமான நிகழ்ச்சி அண்மையில் நடந்திருப்பதைக் கொண்டு வரவேண்டியிருப்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அண்மையில் ஆகஸ்டு விடுதலைப் போராட்ட காலத்தில்கூட ஏற்படாத அளவிற்கு மக்களின் உணர்ச்சி மேலோங்கக் கூடிய போராட்ட நிலைமை தமிழகத்தில் நிலவியது. உணர்ச்சி கொண்ட மக்களை அரசாங்கம் தன் காவலர்கள் மூலம் அடக்க மேற்கொண்ட பல நடவடிக்கைகளால் மிகப் பெரிய அளவில் மக்கள் துன்புறுத்தப்பட்டனர். மக்கள் நிதானமிழக்கக் கூடிய அளவிற்கு உணர்ச்சி வசப்பட்டாலொழிய தவறுகள் செய்ய மாட்டார்கள். மிகவும் உணர்ச்சிவசப்படும்போது நிதான மிழப்பது இயல்பு. எதிர்பாராத நிகழ்ச்சிகள் பல அண்மையில் நடந்தபோது பலர் உயிர் இழந்திருக்கிறார்கள். உணர்ச்சியைத் தாங்க முடியாத சிலர் தங்கள் உணர்ச்சிக்குத் தங்களையே பலி கொடுத்துக் கொண்டனர். செந்தீயில் உயிர்த் தியாகம் செய்தனர். இப்படி உணர்ச்சிவசப்பட்டு தாங்களாகவே தங்கள் உயிரை இழந்தவர்களுக்கும் போலீசார் சுட்டதன் காரணமாக உயிர் இழந்தவர்களுக்கும், மக்களின் கோபத்தால் பலியான காவலர்கட்கும் இறந்தவர்களின் குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்கெல்லாம் என் ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்பு

[திரு. க. அன்பழகன்] [4th March 1965

கிறேன். அண்மையில் ஏற்பட்ட தாங்கமுடியாத துன்ப நிலைமையை ஆளும் கட்சியினர் வரவேற்பார்கள் என்று நான் எதிர் பார்க்கவில்லை. ஆனல் இத்தகைய துன்ப நிலைமை ஏற்பட்ட பிறகு ஆளும் கட்சியினர் தங்கள் பொறுப்பையும் கடமையையும் மறந்து, தாங்கள் செய்த குற்றங்களுக்கு மாற்றுக் காட்சியினர் மீதும் மற்றவர்கள் மீதும் பழி சுமத்துவதும், அதிலும் தமது வருங்கால வாழ்வு இந்தியால் பாழாக்கப்பட்டு விட்டது என்று உணர்ச்சி வசப்பட்ட மாணவர்கள் மீது பழி சுமத்துவதும் மிகப் பெரிய தவருகும் என்று கூற விரும்புகிறேன்.

எங்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் கடந்த ஜனவரித் திங்களுக்கு முன்னரே ஓராண்டு காலத்திற்குமேல் இந்தித் திணிப்பை எதிர்த்துப் போராட்டம் நடத்தி வந்தனர். அந்தப் போராட்டம் எந்த வகையிலும் விரும்பிய பலனை விளைவிக்க வில்லை. அந்தப் போராட்டம் மக்களின் மனமாற்றத்திற்குப் போதியதாக இல்லை. இந்தக் காரணத்தாலும், "ஜனவரி 26-ம் தேதி இந்தித் திணிப்பு வருவதால், அது தமிழக மக்களின் வாழ்க்கையில் ஒரு துன்ப நாள்" என்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் கருதியதாலும், இது குறித்து தங்கள் ஆழ்ந்த வருத்தத்தை அரசுக்குத் தெரிவிக்க திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் விரும்பியதாலும், கடந்த ஜனவரி 26-ஐ துக்க நாளாக அறிவித்து நடக்க திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் தீர்மானித் தனர். இதை உலகத்திற்கும், ஆளும் கட்சிக்கும், மத்திய அரசுக் கும் தெரிவிக்க கருப்புக்கொடி கட்டவும், பொதுக் கூட்டம் நடத்தவும் கழகம் தீர்மானித்தது. பொதுக்கூட்டத்தில் பேசுவ தற்கு உரியவர்கள் யார் யார் என்றும் அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த அறிவிப்பில் இடம் பெருதவர்கள் பேசுவது தவிர்க்கப்பட் டிருந்தது. குடியரசு நாளை துக்க நாளாக கொண்டாடுகிருர்களே என்று ஆளும் கட்சியினர் கூறினர். மிகப் பெரிய தலைவரான திரு. காமராஜர் முதலில் "தி.மு. கழகத்தினர், அவர்களுக்கு வேண்டுமானல், கறுப்புக் கொடி கட்டிக்கொண்டு போகட்டுமே" என்று சொன்னர். பின்னர் யாரோ அவரிடம் சொல்லியதன் பேரில் அவர் உணர்ச்சிவசப்பட்டதால், "தி. மு. கழகத்தினர் கருப்புக் கொடி கட்டினல் நீங்கள் அறுங்கள்" பின்னர் நடப்பது நடக்கட்டும் என்று காங்கிரஸ் பொதுக்கூட்டத்தில் சொன்னர். நமது கனம் முதல் அமைச்சரும், குடியரசு தினத்தன்று கறுப்புக்கொடி கட்டுவதை—அன்று துக்க நாள் கொண்டாடு வதை—அனுமதிக்கக் கூடாது என்ற மனப்பான்மை கொண்டு, சட்டசபையில் இது பற்றிக் கேள்வி எழுந்தபோது "குடியரசு தினத்தன்று துக்க நாள் கொண்டாடுவதை நாங்கள் அனுமதிக்க மாட்டோம். துக்க நாள் அன்று பொதுக்கூட்டங்கள் நடத்தவும் அனுமதிக்க மாட்டோம்" என்று சொல்லியிருக்கிருர். "இரண்டு நாட்கள் சிறையில் இருந்துவிட்டு மாலை போட்டுக்கொண்டு போய் விடலாம் என்று எண்ணுகிறீர்கள்" என்றும் சொல்லியிருக்கிருர். அப்படி தி.மு. கழகத்தினரைக் கேலி செய்து அடக்கிவிடலாம் என்று அவர் நினைத்தார். கழகச் செயலாளர் ஒருவரிடம் போலீஸ் கமிஷனர் "சென்னை நகரில் 100 இடங்களில் பொதுக்

4th March 1965] [திரு. க. அன்பழகன்]

கூட்டங்கள் நடத்தினால் பொது அமைதிக்குப் பங்கம் ஏற்படும். எனவே ஒரு இடத்தில் மட்டும் பொதுக்கூட்டம் நடத்துங்கள்" என்று சொன்னதற்குக் கழகச் செயலாளர் இசைந்திருந்தார். அப்படியிருந்தும் முதலமைச்சர் அறிவித்தபடி போலீஸ் கமிஷனர் ஒரு இடத்தில் கூடப் பொதுக் கூட்டங்கள் நடத்த அனுமதிக்க வில்லை. மேலும் கனம் முதலமைச்சர் "கறுப்புக் கொடி கட்ட விரும்புகிறவர்கள் அவரவர்களுடைய வீடுகளில் வேண்டுமானால் கட்டிக்கொள்ளுங்கள்" என்று எங்களைக் கேலியோடு சட்ட மன்றத்தில் கூறினார். அவருடைய இத்தகைய பேச்சின் படியாவது காங்கிரசார் நடந்து கொண்டார்களா? இந்த நிலைமையில் சென்னை நகரத்தில் மட்டுமின்றி தமிழகம் முழுவதிலும் லட்சக்கணக்கான மக்கள் அவரவர்கள் வீடுகளில் கறுப்புக் கொடி கட்டினார்கள். 26-ம் நாள் கட்டுவதற்கு வைத்திருந்த பல கறுப்புக் கொடிகள் 25-ம் நாள் இரவே பறித்துச் செல்லப்பட்டன. கழக மன்றங்களில் உயர்த்திய கறுப்புக் கொடிகளை இறக்க காங்கிரஸ்காரர்கள் முயற்சி செய்தார்கள். தாங்கள் நல்லவர்கள் என்று காங்கிரஸ்காரர்கள் வேண்டுமானால் சொல்லிக்கொள்ள லாம். காங்கிரஸ்காரர்களின் செயலை வைத்து உலகம் அப்படிக் கூறாது. குடியரசுதினத்தன்று காங்கிரஸ்காரர்கள் தாக்குதல் நடத்தினார்கள். சென்னை நகரத்தின் ஒவ்வொரு பேட்டையிலும் 7, 8 இடங்களில் கடுமையான தாக்குதல் நடந்தது. அவ்வாறு தாக்குதல் நடந்த இடங்களில் போலீஸார் தலையிடவில்லை. அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் வீட்டில் கறுப்புக் கொடி போலீஸாரால் இறக்கப்பட்டது. திரு. கருணாநிதியின் வீட்டில் கறுப்புக் கொடியை இறக்க கலவரம் செய்யப்பட்டது. ஆனால் அங்கே கழகத் தோழர்கள் பலர் இருந்ததால், கொடியை இறக்க முடிய வில்லை. அன்பகம் போன்ற இடங்களில் கறுப்புக் கொடியை இறக்க காங்கிரஸ்காரர்கள் முயற்சி செய்தனர். இவையெல்லாம் நடந்தபோது அந்த இடங்களில் போலீஸார் கழகத்தினருக்குப் பாதுகாப்பு தரவில்லை. அவர்களுக்கு எங்கள் மீது கெடுமதி ஏற்படக் காரணம் இல்லை. அவர்களுக்குக் கறுப்புக் கொடியோ, சிவப்புக் கொடியோ, எல்லாம் ஒன்றுதான். திருச்சியில் நான் கைதான அன்று—சென்னையில் நான் குடி இருந்த வீட்டில் கருப்புக்கொடி கட்டப்பட்டிருந்தது. சப்-இன்ஸ்பெக்டர் என்னு டைய மனைவியாரிடம் "தயவுசெய்து கறுப்புக்கொடியை இறக்கி விடுங்கள்; இல்லாவிட்டால் காலிகள் வந்து அதை இறக்கு வார்கள். நாங்கள் அதைத் தடுக்க மாட்டோம், பார்த்துக்கொண்டு தான் இருப்போம். நாங்கள் அப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று எங்களுக்கு ஆணையிடப் பட்டிருக்கிறது" என்று சொன்னார். "கறுப்புக் கொடியை நான் இறக்க மாட்டேன், நீங்கள் வேண்டுமானால் இறக்கிக்கொள்ளலாம்" என்று என் மனைவி சொன்னார். அதற்குப் பிறகு அந்தக் கொடி தப்பியது. கடந்த 26-அன்று சென்னையில் மட்டும் நூற்றுக்கணக்கான இடங்களில் கறுப்புக் கொடியை அகற்றும் பெயரால் வன்முறைச் செயல்கள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. அதற்குப் பிறகு போலீஸ் இலாகாத் தலைவர் "தனிப்பட்டவர்கள் வீடுகளில் எந்த விதமான கலவரம்

[திரு. க. அன்பழகன்] [4th March 1965

செய்தாலும் போலீசார் பார்த்துக் கொண்டிருக்க மாட்டார்கள்" என்று அறிக்கை விட்டார். ஆனல் ஜனவரி 26-ம் நாளன்று காவல் துறையினர் காக்கி உடையைக் கழற்றி கதர் உடையை அணிந்து கொண்டிருந்தனரா ? அன்று இந்த அரசாங்கத்தின் எட்டு மந்திரிகளில் ஏழு பேர்கள் இல்லாமல் போய்விட்டார்களா ? அன்று நடைமுறைச் சட்டங்கள் ஒத்திவைக்கப் பட்டிருந்தனவா ? மற்ற நாட்களில் காவல் துறையினர் நடந்து கொள்ளும் முறைப் படி அன்று போலீசார் ஏன் நடந்துகொள்ளவில்லை? 27-ம் நாள் தான் போலீசாருக்குப் புதிதாகப் பொறுப்பு வந்ததா ? "இந்தக் குற்றச்சாட்டுக்கு பதில் சொல்லாமல் நான் இருக்க முடியும்" என்று கனம் அமைச்சர் கூறமாட்டார் என நம்புகிறேன். நாங்கள் சக்தியற்றவர்களாக இருக்கலாம்; எங்கள் கரங்கள் அறுக்கப்பட்ட கரங்களாக இருக்கலாம். "கறுப்புக் கொடி கட்டும் கரங்கள் அறுக்கப்படும்" என்று கனம் முதல் அமைச்சர் பேசிய காங்கிரஸ் மேடையிலேயே மற்றொருவர் பேசியிருக்கிறார். அமைதியை காக்க வேண்டிய பொறுப்பு உடைய கனம் அமைச்சர் முன்னிலையில் இவ்வாறு பேசியிருக்கிறார். அமைதியையும், சட்டத்தையும், ஒழுங்கையும் காப்பாற்றுவது அமைச்சர்களின் வேலை அல்ல என்று கனம் அமைச்சர் சொல்லாவிட்டால், நான் வருத்தப்பட மாட்டேன். மகாத்மா காந்தியின் பெயராலும், காங்கிரஸின் பெயராலும் அக்கிரமம் நடத்தினல், போலீஸார் பாதுகாப்புத் தர வேண்டும் என்று கனம் அமைச்சர் கூறுகிறாரா ? நடந்திருக்கும் ஒவ்வொரு பலாத்கார நிகழ்ச்சியையும் நான் எடுத்துக்காட்ட முடியும். "தினமணி" பத்திரிகையில் எழுதப் பட்டுள்ள சில வாக்கியங்களை நான் படித்துக்காட்ட விரும்பு கிறேன். நான் படிக்க விரும்புவது, திராவிட முன்னேற்றக் கழகப் பத்திரிகையில் எழுதப்பட்டிருப்பது அல்ல ; "தினமணி" பத்திரிகை தலையங்கத்தில் எழுதப்பட்டிருப்பது ஆகும். "சர்க்கார் அனுமதித்த ஒரு காரியத்தை எதிர்த்து ஒரு சாரார் இம்மாதிரி எல்லாம் எப்படிச் செய்ய முடிந்தது? சர்க்காருக்கு அரசியல் இருக்கும். ஆனல் போலீஸ் இலாகா சம்பந்தப்பட்ட வரையில் அவர்கள் அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டவர்கள்." "இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டங்களைப் பலவந்தமாக ஒடுக்க வேண்டுமென்று முனைந்த கூட்டத்தின் செயல்களால்தான் நிலைமை முற்றியது. சட்ட விரோதமில்லாத ஒரு காரியத்தைச் செய்பவர்களை எதிர்ப்பவர் களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிப்பது அல்லது துணை நிற்பது போலீ ஸாரின் வேலை யல்ல". ஆனல் எந்த நிலையிலும் குறிப்பிட்ட சாரரை அவர்கள் ஆதரிக்கிறார்கள் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டு விடக்கூடாது. இந்த இரண்டு மூன்று நாட்களில் அவர்கள் அப்படி நடந்து கொள்ளவில்லை என்றே பலர் நினைக்க இடமேற்பட்டிருக்கிறது.

4-40 p.m.

போலீசார் அமைதியை பாதுகாப்பதற்குத் துணை செய்தார் களா ? அவர்களாக அப்படி நடந்திருக்கமுடியாது. மாநகராட்சி உறுப்பினர் மைனர் மோசஸ் என்பவர் வீட்டில் இருக்கும் போது தாக்கப்பட்டார். அதைப் போலீசுக்குத் தெரிவித்த

4th March 1965] [திரு. க. அன்பழகன்]

போது, அவரைத்தான் கைது செய்தார்களே தவிர அவரை தாக்கியவர்களை கைது செய்யவில்லை. ஏன் இது நடந்தது? முதலமைச்சர் அவர்கள் அந்த வகையான உணர்ச்சியைத் தூண்டிய காரணத்தால்தான் நடந்தது. இந்தக் குற்றச் சாட்டிற்கு அவர் விளக்கமான பதிலளிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாணவர்கள் போராட்டம் அவர்களுடைய சொந்தப் பொறுப் பில் தொடங்கப்பட்ட போராட்டம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகப் போராட்டத்திற்கும் மாணவர்கள் போராட்டத்திற்கும் சம்பந்த மில்லை. அதற்கு அதில் ஈடுபட்ட மாணவர்களைப் பார்த்தாலே இது தெரியும். பட்டாக்காரரின் மகன், முன்னாள் போலீஸ் அதிகாரியின் மகன், தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் டி.எஸ்.பி.-யின் மகன். முன்னாள் ஐ.ஜி.-யின் மகன், ஓர் அமைச்சரின் மருமகன், இப்படிப் பலர் முன் வந்ததாக கூறப்படுகிறது. முதல் அமைச்சர் அவர்கள் வயதானவர்கள் என்பதால், அவர்களுடைய பேரன்கள் இருந்திருக்கலாம். மாணவர் காங்கிரஸ் இயக்கத்தி லிருந்த மாணவர்கள்கூட திராவிட முன்னேற்றக் கழக இந்தி எதிர்ப்பு வெற்றிபெறவில்லை என்று கருதி இதில் உணர்ச்சியோடு குதித்திருக்கிறார்கள். காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த ஓர் அம்மையார் பேசும்போது, இந்தி எதிர்ப்பு போராட்டத்தை நடத்திய கழகத்தினர் கோழைகள், மாணவர்கள்தான் இதில் வீரமாக முனைந்திருக்கிறார்கள், அவர்கள்தான் வெற்றிபெற முடியும் என்று பேசியிருக்கிறார். இளைஞர்களைப்பற்றி நன்றாக அறிந்தவர்கள்போல இளைஞர்தான் அதை நடத்த முடியும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்த உணர்ச்சி அப்படியெல்லாம் கிளப்பி விடப்பட்டது.

முன்னாள் முதலமைச்சர் திரு. ஓ. பி. ராமசாமி ரெட்டியார் அவர்கள் சொன்னார்கள், ஆட்சியிலுள்ள அமைச்சர்கள் தட்டிக் கேட்கத் தயங்கும் கோழைகளாக இருந்தால் இந்தி வராமல் என்ன செய்யும் என்றார். செட்டி நாட்டரசர் முத்தையா செட்டியார் அவர்கள் இந்தத் திணிப்பை எதிர்த்து நீங்கள் தீவிரமாகத்தான் போராடவேண்டுமென்றும் இல்லாவிட்டால் தக்க பலன் கிடைக் காது என்றும் சொன்னார். அதற்கு பதிலளித்த முதலமைச்சர் அவர்கள் இந்தி வரவில்லை, நேரு உறுதி மொழி இருக்கிறது என்று பேசினார். இந்தி எங்கே திணிக்கப்படுகிறது என்று கேள்வியும் எழுப்பினர், ஆங்கிலம்தானே இருக்கிறது, நாம்தான் ஆட்சி மொழிச்சட்டம் கொண்டுவந்துவிட்டோமே என்றார். மாணவர்கள் கிளர்ச்சிக்குப் பிறகு, மக்கள் உணர்ச்சி வெள்ளத்தைப் பார்த்த பிறகு இந்தி திணிப்பு முறையல்ல, அதை நானே தடுப்பேன், ஆங்கிலம் 'மே கன்டினியூ' என்று சட்டம் செய்தபோதே 'ஷெல் கன்டினியூ' என்று போடவேண்டுமென்று கேட்டேன்; இந்தத் தடவை போகும்போது அதை வற்புறுத்துவேன், அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தும்படி கேட்பேன் என்றெல்லாம் பேசமுற் பட்டார். டாக்டர் சி. பி. ராமசாமி ஐயர் அவர்கள் சில நாட் களுக்கு முன் சொன்னார்கள், பொதுமக்கள் உணர்ச்சி கொந்த ளித்து எழுகிறது. அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்துவதன் மூலம் ஆட்சி மொழி விதியைத் திருத்தும் வரை மக்களுக்கு நம்பிக்கை

[திரு. க. அன்பழகன்] [4th March 1965

ஏற்படாது என்று தெரிவித்தார்கள். அவர்களுடைய ஆலோசனை பெற்ற காரணத்தால் முதலமைச்சர் அவர்களும் அந்த முடிவுக்கு வந்தார் என்று கருதுகிறேன். முதலில் பேசியதற்கு மாறாக இப்போது முதலமைச்சர் சட்டத்தைத் திருத்தத்தான் வேண்டு மென்றும் ஒரு மாநிலம் மட்டுமே விரும்பினாலும் அது விரும்பு கிற வரையில் ஆங்கிலம் நீடிக்கத்தான் வேண்டுமென்றும் கூறு கிறார். டாக்டர் லெக்ஷ்மணசாமி முதலியார் அவர்கள் முன்னர் இம்மன்றத்தில் கூறியபோது கேட்டுக்கொள்ளவில்லை. வேறு பல தலைவர்கள் எடுத்துச் சொல்லிய பொழுது கேட்டுக் கொள்ளவில்லை. பதினாறு வயது பாலகர்கள் மொழி உரிமைக்குப் போராடுகிற நேரம் வந்தபிறகு முதலமைச்சர் அவர்கள் உண்மை யை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளார். இப்படி முதலமைச்சர் முன்னுக்குப் பின் முரணாக, நேர்மாறாகப் பேச நேரிட்டது ஏனோ? மேலும் மாணவர்கள் பள்ளிகளை விட்டு சந்திக்க வந்தபோது அவர்களை நான் சந்திக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்று அமைச்சர் அவர் கள் கூறியதுதான் ஏனோ? இந்த நாட்டில் ஜனநாயகம் மறைந்து விட்டதா? முதலமைச்சர் அன்று இரண்டு மணிக்கு இருக்கவில்லை என்பது உண்மை. 12 மணிக்கு இருந்தார் அல்லவா? மாணவர்கள் சந்திக்க வந்தபோது அவர் பார்க்க மறுப்பதாகச் சொன்னார்கள். பிறகு மாணவர்கள் சீஃப் செகரட்டரியை பார்ப் பதற்கு போலீஸார் முயர்ச்சித்தபோது அதற்கு சீஃப் செகரட்டரி இதில் நான் தலையிடுவது முறையல்ல என்று மறுத்துவிட்டார். பிறகு பலரும் கேட்டுக்கொண்டதின் பேரில் தொழிலமைச்சர் அவர்கள் பார்க்க இசைந்தார். மூன்று மாணவ பிரதிநிதிகள் கண்டு பேசி மூன்று நிமிஷத்தோடு பேச்சை நிறுத்திக்கொண்டு சட்டமன்ற வேலையிருக்கிறது என்று திரும்பிவிட்டார். அன்று முதலமைச்சர் பார்ப்பதற்கு மறுத்திருக்கிறார். 5-ந் தேதி தந்திருக் கிற நீண்ட அறிக்கையில் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் திட்ட வட்டமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட மாணவர்களை யெல்லாமா நான் பார்க்க வேண்டுமென்று அதில் கேட்கிறார். அவர்களை வெங்கட்டராமன் பார்த்திருக்கிறார். அவர்கள் மறுபடி யும் ஊர்வலமாக வந்தது தேவையற்றது என்றும் பள்ளிக்குப் போகாமல் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டது சரியல்ல என்றும் சொல்லி பார்க்க மறுத்தார் என்றால் முதலில் மறுத்தது சரியா? 28-ம் தேதி காலை பத்திரிகையிலே வெளிவந்தபடி மாணவர்களைத் தான் பார்க்கத் தயாராக இருப்பதாக அமைச்சர் சொன்னார்கள். இந்தி எங்கே வந்தது என்று கேட்டவர், சட்டத்தை மாற்றினால்தான் நியாயம் கிடைக்குமென்ற முடிவுக்கு இன்று வந்திருக்கிறார்கள். மக்கள் குழம்புவதற்கு காரணமாக முன்னுக்குபின் முரணாக முதலமைச்சர் பேசியதால் மக்களுக்கு ஏற்பட்ட ஐயத்தைப் போக்குவதற்குத் தவறிய காரணத்தால் போலீஸார் மாணவர்கள் நடத்திய கிளர்ச்சியினுடைய மூல காரணத்தைக் கண்டுபிடிக் காமல் மாணவர்கள் விடுதிக்குள் புகுந்து அங்குள்ளவர்களை மிகவும் கொடுமைக்கு ஆளாக்கி இருக்கிறார்கள். வெங்கடேஸ்வரா ஹாஸ்டலில் ஏறக்குறைய இரவு ஒரு மணிக்குப் போலீஸார் புகுந்து மாணவர்களையும் அவர்களுடன் தங்கி இருந்த சில பெற்றோர்களையும் கூடச்சேர்த்து தாக்கியிருக்கிறார்கள். அங்கு

நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிக்குக் காரணம்—விடுதிக்குச் சம்பந்தப் படாத வெளியார் தலையிட்டு கலவரம் செய்ததாகும். பொது மக்களில் யாரும் அங்கே கல் எறிந்ததாகவோ சோடாபாட்டில் வீசியதாகவோ பின்னரும் கைது செய்யப்படவில்லை. பச்சை யப்பன் கல்லூரி விடுதியிலும் ஏராளமான போலீஸார் புகுந்து மாணவர்களையும், மற்றவர்களையும் மிகுந்த துன்பத்திற்காளாக்கி யிருக்கிறார்கள். வார்டன், துணை வார்டன் ஆகியோர் போலீஸாரால் தாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். போலீஸ் அதிகாரி யிடம் இவை முறை தவறு என்று புகார் செய்தால் அவர்கள் புகார்செய்தவர்களைப் பார்த்து * * * ஒரு முதிய பேராசியரைப்பார்த்து 'போடா வாடா' என்று மரியாதைக் குறைவாகப் பேசுமளவிற்கு தவறாக நடந்திருக்கிறார்கள். இத்தனை நடந்திருந்தும் போலீஸார் நடந்துகொண்டது அக்கிரமம் என்பதை ஒப்புக்கொள்ள மறுக்கிறார்கள். முதலமைச்சர் அவர்கள் மாணவர்கள் மீது நடத்தப்பட்ட இத்தனை கொடுமைகளுக்கும் அக்கிரமங்களுக்கும் அனுதாபமாகக்கூட ஒரு வார்த்தையும் சொல்லவில்லை. இந்த அநீதியை ஆசிரியர்கள் எடுத்துச் சொன்னால் அவர்கள் தரங்கெட்டவர்கள் என்று பேசுவதும், வக்கீல்கள் எடுத்துச் சொன்னால் அவர்களுக்கு என்ன நியாயம் தெரிகிறது என்று சொல்வதும், பொதுமக்கள், தலைவர்கள் கண்டனம் தெரிவித்தால் அலட்சியம் செய்வதுமாக அமைச்சர் இருந்தாரே தவிர பரிகாரம் தேடுகிற முறையில் சட்டத்தால் நீதி நியாயம் கிடைக்கச் செய்யுமளவில்கூட முதலமைச்சர் அவர்கள் சிறிதும் முயலாத காரணத்தால்தான் இதுபோன்ற வருந்தத்தக்க சூழ்நிலை இந்த நாட்டில் ஏற்பட்டுவிட்டது.

நான் முதலமைச்சர் அவர்களை வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்ளு கிறேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழகமோ, சுதந்திராக் கட்சியோ அல்லது வேறு தனிப்பட்டவர்களோ மாணவர்களை கிளர்ச்சி செய்யுமாறு தூண்டிவிடமுடியும் என்று முதலமைச்சர் திரு. பக்த வத்சலம் அவர்கள் நினைப்பார்களானால், அதைவிடத் தவறான கருத்து வேறு இருக்க முடியாது. அவர் மனிதர் உணர்ச்சிகளை யும் புரிந்துகொள்ளவில்லை, அரசியல் வேட்கையையும் புரிந்து கொள்ளவில்லையோ என்றுதான் கருத வேண்டியுள்ளது. மக்களி டையே ஏற்பட்ட உணர்ச்சிபற்றி மத்திய அமைச்சர் திரு. சி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் வெகுத்தெளிவாக எடுத்துச் சொன்னது போல, இது ஒரு கட்சி ஏற்படுத்திய கிளர்ச்சி அல்ல. இங்கே வந்து நிலைமையைப் பார்த்து இது ஒரு கட்சியின் தூண்டுதலால் வளர்ந்த கிளர்ச்சி அல்ல, இந்த கட்டுக்கடங்காத நிலைமை மக்களிடையே ஏற்பட்ட இயற்கை ஆவேச உணர்ச்சி என்று அமைச்சர் சி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் சொன்னார்கள். தமிழ் நாட்டில் இந்தி எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சியில் சில சமூக விரோதிகள் புகுந்து கொண்டதால்தான் கலவரம் ஏற்பட்டது என்றும் சொன்னார்கள். இந்தித் திணிப்புக் கொள்கையை எதிர்த்த மக்கள் அவர்களாகவே குதித்தார்கள் என்பது உண்மை. உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பால் இக்கிளர்ச்சி எழுந்தது. எனக்குக் 4-50 p.m.

*** Expunged as ordered by the Chair.

[திரு. க. அன்பழகன்] [4th March 1965

கூட இங்கே வந்து நேரில் பார்த்த பிறகுதான் உண்மை தெரிந்தது என்றும் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் சொல்லியிருப்பது மறுக்க முடியாததாகும். இங்குள்ள அமைச்சர்களைவிட அவர் ஒன்றும் உண்மைக்குப் புறம்பாக நடப்பவர் அல்ல. அவர் தமிழ் மக்களின் உணர்ச்சியை மதித்து தன்மானத்தைக் காப்பாற்ற தனது பதவியையும் ராஜினுமா செய்தார். அமைச்சர் ஓ. வி. அழகேசன் அவர்களும் இங்குள்ள உணர்ச்சியை எடுத்துக்காட்ட ராஜினுமா செய்தார்கள். இந்த இரண்டு பேருடைய ராஜினுமாவினுல்தான் தமிழர்களுடைய கொதிப் புணர்ச்சி அடங்கியது. தலைமை அமைச்சர் திரு. லால்பஹதூர் சாஸ்திரி அவர்கள் இப்படிப்பட்ட உணர்ச்சி படைத்தவர்களும் காங்கிரசில் இருக்கிருர்கள் என்பதையும் இதனுல் தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது. இந்த நிலைமையை உண்டாக்கிய அவர்களுக்கு நான் வணக்கம் செலுத்துகிறேன். நாட்டில் ஏற்பட்ட உணர்ச்சியின் நியாத்தையும் அளவையும் எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். மொழி உணர்ச்சியால் ஏற்பட்ட இந்தக் கிளர்ச்சியில் மாணவர்களிடத்தில் நீதி, நியாயத்தை வைத்து முதலமைச்சர் அவர்கள் பொறுப்போடு நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு வழிகோல வேண்டும் என்று வற்புறுத்த விரும்பி இந்தி ஒத்திவைப்புத் தீர்மானத்தை முன் மொழிகிறேன். இந்தி ஒத்திவைப்புத் தீர்மானத்தின் மேல் அமைச்சர் தெரிவிக்கக் கூடிய கருத்துக் களுக்கு நான் பதில் அளிக்கக்கூடிய வாய்ப்பு பெற்றவன் அல்ல. வாய்ப்பு அளிக்க முன்வரமாட்டார்கள் என்பது தெரியும். ஏனெனில் அமைச்சர் அவர்கள் நானே பேசி நேரத்தை முடித்து விடப்போகிறேன் என்று சொன்னுர். நாடாளும் அமைச்சருக்கு இருக்கிற பெருந்தன்மை அவருக்கு இருக்குமானுல் எனக்கு வாய்ப்பு அளித்தால், அவர் ஏதேனும் குற்றச்சாட்டுகள் சொல்லு வார்களானுல், பதில் அளிக்கக்கூடியவகை இருப்பேன் என்று கூறி இந்தத் தீர்மானத்தை முன்மொழிந்து முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். வணக்கம்.

* திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்: கனம் தலைவர் அவர்களே, இன்று துர்ப்பாக்கியமான ஒரு சம்பவத்திற்குப் பிறகு இதைக்குறித்து சபையில் பேச நிகழ்ந்தது இந்த சபையின் துர்ப்பாக்கியம் என்று தான் சொல்லவேண்டும். விளக்கங்களில் இப்படி ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் ஆளும் கட்சியினர் எதிர்கட்சியினரைக் குறைப்பட்டுச் சொன்னுலும் இது ஆளும் கட்சியினரைச் சார்ந்தது என்பதை நண்பர் அன்பழகன் அவர்கள் தெளிவாக எடுத்துச் சொன்னுர்கள். என்னைப் போன்றவர்கள் எந்தக் கட்சியோடும் சேராதவர்களும் எந்தவிதமான பாரபட்சத்தை எதிலேயும் வைக்காதவர்களும் தமிழன் என்ற உணர்ச்சி மட்டும் இருக்கின்ற தமிழ் நாட்டிலுள்ள பலரும் நூற்றுக்கணக்கானவர்கள், ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் எல் லாம் லட்சக் கணக்கானவர்கள் எல்லாம் இந்த எண்ணத்தைக் கொண்டவர்களாகத்தான் இருக்கிருர்கள். என்பதை இந்த மக்களின் பெயரால் ஆட்சி செய்யும் ஆட்சி யாளர்களுக்கு நான் எடுத்துச் சொல்ல கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். மக்களுடைய உணர்ச்சியை உணர மறுத்தது தான் அல்லது உணர

4th March 1965] [திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்]

விரும்பாததுதான் இந்த நிகழ்ச்சிகளுக்கெல்லாம் காரணம் என்பதை அமைச்சர் அவர்களுக்கு மேலும் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். இந்தி நாட்டின் ஆட்சி மொழியாக வந்தால், இந்த நாட்டினுடைய மத்திய அரசாங்க மொழியாகுமேயானால், தமிழ் நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொருவருடைய கதி, அதிலும் முக்கியமாக இளைஞர்களுடைய கதி, மாணவர்களுடைய கதி என்னகும் என்று ஒரு நிமிடமேனும் உணர்ச்சியோடு உண்மையோடு சிந்தித்துப் பார்ப்பவர்களுக்கு அந்த உணர்ச்சி தான் ஏற்பட்டது. அந்த உணர்ச்சியை உடையவர்கள் எல்லா கட்சிகளிலும் இருக்கிறார்கள். கண்டிப்பாக காங்கிரசுக்காரர்களாக இருந்தாலும், அதே உணர்ச்சி இருக்கிறது. பல காங்கிரசுக்காரர்களோடு நான் விவாதித்திருக்கிறேன். பல காங்கிரசுக்காரர்கள் என்னிடத்திலே சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்தியால் மக்களுக்குத் தீங்குதான் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் கட்சியில் சொல்லுகிறார்களோ இல்லையோ என்னிடத்திலே சொல்லியது உண்மை என்று சொல்லுகிறேன். காங்கிரசுக்காரர்கள் உள்பட நாட்டிலுள்ள குறைந்தது 100-க்கு 99 பேருக்கு மேல் இந்த நிலவரத்தைப் புரிந்துகொண்டிருக்கிறவர்கள். இதை அரசாங்கம் புரிந்து கொள்ளாது, அதிலும் முதலமைச்சர் அவர்கள் புரிந்து கொள்ளமாட்டார்கள். தங்கள் வாய்க்கு வந்தபடியெல்லாம் ஆட்சியில் இருக்கிறோம் என்ற காரணத்தினால், தங்களிடம் அதிகாரம் இருக்கிறது என்ற காரணத்தினால், அதிகார வெறியினாலே எதையும் செய்யலாம் என்ற காரணத்தினால் பேசி வந்தது தான் இந்த நிகழ்ச்சிகளுக்கெல்லாம் காரணம் என்பதை திரும்பத் திரும்ப நான் முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லி, அவர்கள் இதற்கு வருத்தப்பட வேண்டுமே தவிர எதிர்க் கட்சிக்காரர்களைத் தூற்றுவதற்கோ அல்லது மாற்று யோசனை செய்வதற்கோ இடமில்லை என்பதைத் தெள்ளத் தெளிய எடுத்துச் சொல்ல நான் ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்து மாணவர்களைப் பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள். நான் குழந்தை உள்ளவன். எனக்கு நான்கு குழந்தைகள் உயிரோடு இருக்கிறார்கள். அதே மாதிரி பல பெரியவர்கள் குழந்தை இல்லாமல் இருக்க மாட்டார்கள். குழந்தைகள் அல்லது இளைஞர்கள் என்ற அளவிலே ஒருவித உணர்ச்சி அவர்களிடத்திலே இருப்பது அரசாங்கத்திற்குத் தெரியும். ஏனென்றால், அரசாங்கத்தார், காங்கிரசுக்காரர்கள் என்ற முறையில் விடுதலைக்கு கிளர்ச்சி நடத்தியபோது என்னைப் போன்றவர்களெல்லாம் மாணவர்களாக இருந்திருக்கிறோம். கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டிருக்கிறோம். போலீசுக்காரர்களிடத்திலே அடியும் உதையும் வாங்கியிருக்கிறோம். அந்தக் காலத்திலே. இதே போல இப்போதிருக்கின்ற மாணவர்கள் உணர்ச்சிவசப்பட்டு எதாகிலும் செய்திருப்பார்களானால், தவருகப் புரிந்து கொண்டு கண்மூடித்தனமாக நமது போலீசுக்கு உத்திரவிட்டு, அவர்களைப் பழி வாங்கச் செய்தது எனக்குத் தெரிந்த வரையிலே மன்னிக்க முடியாத குற்றம் என்று சொல்லத் தயாராய் இருக்கிறேன். அதிலும் குறிப்பாக கல்லூரிகளுக்குள்ளே

[திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்] [4th March 1965

புகுந்து கல்லூரி விடுதிகளுக்குள்ளே புகுந்து இன்னும் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்—கல்லூரிகளின் முதல்வர்கள் அல்லது வார்டனைப் போன்றவர்களிடத்திலே உத்திரவு பெருமல், அனுமதி பெருமல், கல்லூரிகளுக்குள்ளும் விடுதிகளுக்குள்ளும் சென்று போலீசுக்காரர்கள் அடித்தது, உதைத்தது, கண்ணீர்ப் புகைக் குண்டுகளை வீசியது இருக்கிறதே இவைகளை ஒவ்வொரு தமிழனும் கேட்டால் கண்ணீர் வடிக்கத்தான் செய்வான். அரசாங்கம் கண்ணீர் விட்டாலும் விடாமல் போனாலும் சரி, இப்போதாவது உணர வேண்டும் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இப்படி உணராமல் சர்க்கார் இதை அடக்க போலீசுக்காரர்களை ஏவிவிட்டார்கள் என்ருல், இந்த நிலை என்றுமே நிலைத்து விட முடியுமா என்பதை ஒரு நிமிட மாகிலும் நினைத்துப்பார்க்க நமது முதலமைச்சர் அவர்களும் அவருடைய சகாக்களும் தவறிவிட்டார்கள் என நினைக்கிறேன். இப்படியே எப்போதும் ஆட்சி நடத்திவிட முடியுமா? பஞ்சாப் முதன்மந்திரி கெய்ரோன் அவர்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். அவர் நீடித்து ஆட்சி நடத்திவிடவில்லை, ஆட்சியை விட்டு வெளியே வந்த பிறகு அவர் நீடித்து உயிரோடு இருந்திடவில்லை. அதே மாதிரி மற்ருெரு மாநிலத்திலே முதலமைச்சர்கள் இரண்டு பேர் அவர்களுடைய கட்சியின் உள்ளே நிலவிய நிலைமை காரணமாக ஆட்சியில் நீடித்து இருந்திடவில்லை. போலீசுக்காரர்களுடைய தைரியத்தை வைத்துக்கொண்டு ஆட்சியை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு இப்படியே ஆட்சியில் இருந்துவிட முடியும் என்பதை மட்டும் நினைத்துக் கொள்ளவேண்டாம். உண்மையை உணர்ந்து பார்க்கவேண்டும்.

திரு. கே. ராஜாராம்: உயிர் யாருக்கும் சாசுவதம் இல்லை.

திரு. கே. ராமதாஸ்: கெய்ரோனைப்பற்றிச் சொன்னது உறுப்பினர் எண்ணத்தை பிரதிபலிக்கிறது.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்: நான் உதாரணத்திற்குத்தான் சொன்னேன். என்னைப்போன்றவர்கள் என்றுமே அப்படிச் செய்ய மாட்டார்கள். உதாரணத்திற்குத் தான் சொன்னேன். எப்படி இருந்தாலும் சரி, இது மாதிரி நினைத்துக்கொண்டு போலீசை வைத்துக்கொண்டு, அதிகாரிகள் பலத்தை வைத்துக்கொண்டு ஆட்சி நடத்தலாம் என்ற நினைப்பினால் வருகின்ற விளைவு தான் இது. மேன்மேலும் அவர்களெல்லாம், இந்த நேரத்திலே வெந்த புண்ணிலே வேல் பாய்ச்சுவதுபோல் எவ்வளவுதான் நடந்திருந்த போதிலும், என்னதான் இருந்தாலும், மக்களுடைய உணர்ச்சியை அறியவில்லை. போலீசுக்காரர்கள் அவர்களுடைய கடமைகளைச் சரியாக செய்துவிட்டார்கள் என்று பாராட்டி பல ஆண்டுகாலமாக பலர் போலீசுக்காரர்களுக்கும் மற்ற அரசாங்க ஊழியர்களுக்கும் சம்பள உயர்வு கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டபோதெல்லாம் சந்தர்ப்பம் இடம் தரவில்லை, பண நெருக்கடி என்று சொன்ன முதலமைச்சர், இந்த சந்தர்ப்பத்தில் அவர்களுக்குச் சம்பள

4th March 1965] [திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்]

உயர்வு கொடுத்தது—மிக மிகக் கேவலமான மனப்பான்மையை எடுத்துக் காட்டுகிறதே தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை என்பதை மட்டும் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். மற்றும் இந்த உணர்ச்சி வசத்தால் பல குழப்பங்கள் உயிர்த்தியாகங்கள் நடந்த போதிலும், கோடிக் கணக்கான பொதுச் சொத்துக்களுக்கு நாசம் ஏற்பட்டபோதிலும் அதற்கெல்லாம் காரணம் யார் என்று சிந்தித்து முதலமைச்சர் அவர்கள் வழி வகை செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார் : நண்பர் சம்பந்தன் அவர்கள் பேசியதில் கெய்ரோன் நிகழ்ச்சியைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டதை இந்த சபை நிகழ்ச்சியிலிருந்து எடுத்துவிட வேண்டும் என்பது என்னுடைய விருப்பம்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : ஒன்றும் எடுக்கவேண்டியதில்லை. நான் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். முன்னேயே எழுதி வைத்ததை இப்போது பேசுகிறார்கள். இது சம்பந்தன் அவர்கள் பேச்சிலிருந்து தெரிகிறது, உறுப்பினர்களுடைய தன்மை இப்படி இருக்கிறது என்று.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : மன்னிக்கவேண்டும். முதலமைச்சர் அவர்களும் காங்கிரஸ்காரர்களும் தவறாகப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். சர்வாதிகாரத்தில் நம்பிக்கை வைத்திருப்பவர்கள் ஆட்சி ஒன்றும் நிலைத்து விடவில்லை. ஆட்சியில் உள்ளவர்கள் அதனாலே போலீஸ் மேலும் சர்வாதிகாரத்தின் மேலும் நம்பிக்கை வைத்துக் கொள்ள வேண்டாமென்று கேட்டுக் கொண்டேன்.

மிஸ்டர் சேர்மன்: சாதாரண நேரத்திலே பேசினால் சரி. இப்போது அப்படி இல்லையே.

***திரு. என் ஆர். தியாகராஜன்** : தலைவர் அவர்களே, இந்த மாமன்றத்திலே கொண்டு வந்திருக்கிற தீர்மானத்தை அழுத்தந்திருத்தமாக ஆயிரம் முறை பத்தாயிரம் முறை எதிர்க்கிறேன். இது இந்த சபையிலே வரக் கூடாது என்பது எனது கருத்து.

இந்த நாட்டிலே சுதந்திரம் வருவதற்குப் போராடியவர்களிலே நான் ஒருவன். எனது 12-வது வயதிலே தேசியக் கொடியைத் தாங்கி சுதந்திரப் போராட்டத்தில் கலந்துகொண்டேன். 40 ஆண்டுகள் அதற்காகப் பாடுபட்டிருக்கிறேன். வாலிப வயதிலே 3 ஆண்டுகள் சிறைவாசம் செய்திருக்கிறேன். கஷ்டப்பட்டு அருமையாகக் கிடைத்த சுதந்திரத்தைக் கொண்டாட ஜனவரி 26-ம் தேதியைக் கொண்டாடினோம். அப்படிப்பட்ட நாளை எதிர்த்து அதை துக்க நாளாகக் கொண்டாட வேண்டும், அதற்கு எங்களுக்கு உரிமை இருக்க வேண்டும் என்று தோழர்கள் கேட்பதைக் கண்டு நான் வெட்கப்படுகிறேன். வேதனைப்படுகிறேன். வெட்கப்படாமல் இந்த 5-00 p.m. நாட்டிலே யார்தான் என்ன செய்ய முடியும்? நாட்டின் சரித்திரத்திலே ஒரு கறை படிந்த சம்பவமாக இந்த துக்க நாள் மாறிவிட்டது. வெளி நாட்டில் எள்ளி ஏளனம் செய்கிற வகையில்

இருக்கிறது. ஏன் என்றால் துக்க தினமாக 26-ம் தேதியைக் கொண்டாட வேண்டாமென்று திரு. ஏ. எல். முதலியார் அவர்கள், சர்வகலாசாலைத் தலைவர்கள் கேட்டுக்கொண்டார்கள். 25-ம் தேதி பேராசிரியர் அன்பழகனைப் பார்த்து; அவர் சொன்னார். "காமராஜர் அவர்களே உறுதி கொடுத்திருக்கிறார். இந்த மந்திரிகள் எல்லாம் அவருடைய சபார்டினேட்ஸ். எனவே அவர் சொல்வதை இவர்கள் கேட்பார்கள்" என்று. அதைக் கூட பொருட்படுத்தாமல் துக்க தினம் கொண்டாடப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு பொறுப்பான சட்ட மன்ற அங்கத்தினர், துக்க தினமாகக் கொண்டாடியது மாத்திரம் அல்லாமல், லைசென்ஸ் இல்லாத துப்பாக்கியை வைத்துக்கொண்டு கருப்புக் கொடியை அகற்றுங்கள் என்று கேட்டுக் கொண்ட மக்களை, துப்பாக்கியால் சுடுவேன் என்று மிரட்டியிருக்கிறார். அன்றே நான் சந்தேகப்பட்டேன். ஏனென்றால் வெஸ்ட் ஜெர்மனியிலிருந்து துப்பாக்கிகள் கப்பல் கப்பலாக இங்கு இறக்குமதி செய்யப்படுகிறது என்று. இங்கு யார் பெயரையும் நாங்கள் சொல்ல விரும்பவில்லை. எதிர்கட்சிக்காரர்கள் வசம் அந்தத் துப்பாக்கி இருக்கிறதைக் கண்டதும் எனக்கு இப்போது அந்த சந்தேகம் ஊர்ஜிதம் ஆகிவிட்டது. சம்பந்தம் சொன்னதும் இன்னும் சரியாக ஊர்ஜிதம் ஆகிவிட்டது.

திரு. என். வி. நடராசன் : யாரிடம் இருக்கிறது என்பதை கனம் உறுப்பினர்கள் பொறுப்போடு சொல்ல வேண்டும்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : நண்பர் பேசும்போது கூடுமான அளவுக்கு தனிப்பட்ட யாரையும் தாக்காமல் இருந்தால் நன்றாக இருக்கும். சர்க்கார் மீதும் அது எடுத்துக் கொண்ட கொள்கைகளையும் குற்றம் சொன்னார்கள். அதற்கு பதில் வாதத்தைச் சொல்லலாம். நம் கவுன்சிலில் இதுமாதிரி உஷ்ணம் வரக்கூடிய விவகாரம் இது வரை நடந்து வழக்கம் இல்லை. அந்த வழக்கத்துக்கு மாறாக எதையும் நடத்த வேண்டாமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார் : உஷ்ணம் உண்டாக்கியது யார்?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர் அன்பழகன் பேசுகிறபோது, புண்பட சில வார்த்தைகளைப் பேசினார் என்றாலும் யாரும் அதைத் தடுத்து எந்த விதமான ஆட்சேபணையும் செய்யவில்லை. தியாகராசன் அவர்கள் பேசும் போதும் அமைதியாக இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : மேடைப் பேச்சிலே அன்பழகனைப் போல் நானும் பேசுபவன்தான். எத்தனை குறுக்கீடுகள் வந்தாலும் சமாளிப்பேன்.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார் : இங்கே யாரும் சவால்விடவில்லை. கோபம் வருகிறது என்றால் எனக்குக் கூடத் தான் ரொம்பக் கோபம் வருகிறது.

4th March 1965]

மிஸ்டர் சேர்மன்: தயவுசெய்து இது சட்டமன்றம் என்று நினைத்துப் பேசுங்கள்.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: ஏதோ மாணவர்கள் கிளர்ச்சி என்றாலும் மாணவர்கள் பேரால் அக்கிரமங்கள் நடந்திருக்கின்றன. நானும் நூற்றுக்கணக்கான ஆதாரங்கள் வைத்திருக்கிறேன். (ஒரு பேப்பரைக்காட்டி) தலைவர் அவர்களுக்கு இதை சமர்ப்பிக்க விரும்புகிறேன். மதுரையில் காங்கிரஸ் ஆபீஸுக்கு நெருப்பு வைத்துக் கொளுத்திய கூட்டத்திலே மாணவர்கள் இல்லை.

* * *

திரு. க. அன்பழகன்: தலைவர் அவர்களே, அந்த உறுப்பினர் தந்திருக்கிற பத்திரிக்கையைத் தாங்கள் ஏற்றுக் கொண்டு அவர்களை விட்டு அதை நிரூபிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். பத்திரிக்கையை அவர் சமர்ப்பிக்கவேண்டும், இல்லையெனில் அந்த வார்த்தையை அவர் வாபஸ் பெற வேண்டும்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: அன்பழகன் அவர்கள் சொன்னார்கள், காங்கிரஸ்காரர்கள் சென்று அவர்கள் கொடியை எரித்தார்கள், தவறு செய்தார்கள் என்று தியாகராஜனும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகக்காரர்கள் தவறு செய்தார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். ஒன்றுக்கொன்று சரியாகத்தான் இருக்கிறது. அதைப் பற்றி மேற்கொண்டு விவாதத்துக்கு இடம் இல்லாமல் இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. க. அன்பழகன்: நான் கேட்பது ஒழுங்குப் பிரச்னை காரணம் அது சட்ட மன்றத்தில் பதிவு செய்யப்படும். இந்தப் படத்தைக் காட்டி அவர் சொல்கிறார். "அன்பழகன் கூறினார், அதற்கு தியாராஜனும் சொன்னார், இரண்டுக்கும் சரியாகப் போய்விட்டது." என்று சொல்லுவது சரியில்லை. போலீஸுக்காரர்கள் யாருக்கு உடந்தையாக இருந்தார்கள் என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் தெரிந்துகொண்டிருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

மிஸ்டர் சேர்மன்: இனி உஷ்ணம் வராமலிருக்க, இனிமேல் மாணவர், மாணவர் அல்லாதவர் என்று சொல்லி விடுங்கள்.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: தமிழ் நாட்டில் இந்த மாதிரியான சம்பவங்களுக்குக் காரணம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தார்கள்தான் என்பதை அழுத்தந் திருத்தமாகக் கூறுகிறேன். அவர்களால்தான் இந்த சம்பவங்கள் நடந்தன. ஜனவரி 26-ஐத் தொடர்ந்து நடந்த சம்பவங்களில் ஒன்றைக் கூற விரும்புகிறேன். எங்கள் ஜில்லாவில் ஒரு சட்ட மன்ற உறுப்பினர் தலைமையில் ஒரு பெரும் புரட்சி நடந்தது. ஆர்பாட்டக்காரர்கள் ஒரு போலீஸ் ஸ்டேஷனை அடித்து நொருக்கினார்கள். "உடல் மண்ணுக்கு, உயிர் தமிழுக்கு" என்று தி.மு. கழகத்தினர் சொல்கிறார்கள். அங்கே ஆர்பாட்டக்காரர்கள் தமிழில் எழுதப்பட்டிருந்த ஒரு போர்டையே நெருப்பு வைத்துக் கொளுத்தினார்கள். அவர்கள் இவ்வாறு ஒரு தமிழ் போர்டையே நெருப்பு வைத்துக் கொளுத்தினார்கள்.

*** Expunged as ordered by the Chair.

திரு. கே. ராஜாராம்: தமிழ் தெரியாதவர்கள்.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: ஆமாம். அவர்கள் தமிழ் தெரியாத தற்குறிகள். அங்கே ஆர்ப்பாட்டக்காரர்கள் போஸ்ட் ஆபீசையும் கொளுத்தினர்கள். அவர்கள் இரண்டு போலீசாரை உயிருடன் நெருப்பு வைத்துக் கொளுத்தினர்கள். இத்தகைய பலாத்காரச் சம்பவங்கள் எத்தனையோ நடந்திருக்கின்றன. இதற்கெல்லாம் பொறுப்பாளிகள் தி. மு. கழகத்தினர்தான் என்பது என் அபிப்பிராயம். இத்தகைய சம்பவங்களுக்குப் பொறுப்பாளிகளாக அவர்கள் இருப்பதால், இங்கே இந்த ஒத்திவைப்புத் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவருவதற்குக் கூட அவர்களுக்கு உரிமை கிடையாது என்று அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

5-10 p.m. * திரு. என். வி. நடராசன்: கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த ஒத்திவைப்புத் தீர்மானத்தின் மீது பேச முற்படும்போது, நான் நமது கனம் முதல் அமைச்சருக்கும், மற்ற கனம் அமைச்சர்களுக்கும், இந்த மன்றத்தினருக்கும் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். "இன்று அரசியல் துறையில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினிடம் மற்றவர்களுக்குக் கருத்து வேறுபாடு இருக்கலாம், ஆனால் இன்று தனிப்பட்ட முறையில் எந்த விதமான குரோதமும் விரோதமும் கொள்ளாது காந்திய வழியில் ஒரு இயக்கம் இருக்கிறது என்றால், அது திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தவிர வேறு கட்சி எதுவும் அல்ல." கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்களைக் கெய்ரோனுடன் இணைத்துப் பேசியதாக கனம் உறுப்பினர் திரு. சம்பந்தன் சில வார்த்தைகள் சொன்னதாக எண்ணி வருத்தப்பட்டார். அவர் அவ்வித எண்ணத்துடன் சொல்லவில்லை. கனம் முதல் அமைச்சரானாலும் சரி, வேறு யாருடைய உயிருக்கு ஆபத்து வந்தாலும், சம்பந்தப்பட்ட குற்றவாளிகளைக் கண்டிக்க கழகம் தயங்காது என்று நான் உறுதியுடன் சொல்லிக் கொள்கிறேன். எங்களுக்கு பலாத்காரத்தில் சிறிதும் நம்பிக்கை இல்லை. நாங்கள் கனம் முதல் அமைச்சர் மீது மீண்டும் குற்றங்கள் அடுக்கிக் கொண்டு போக விரும்பவில்லை. ஆனால் ஒன்று சொல்வேன். அவர் ஜனவரி 27-ம் தேதி மாணவர்களை தயவோடு சந்தித்திருந்தால், நாட்டில் விபரீத நிலைமை ஏற்பட்டிருக்காது, இந்தச் சம்பவங்கள் ஓரளவு குறைந்திருக்கும் என்பது என் அழுத்தமான அபிப்பிராயம். 28, 29-ம் தேதிகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகள் 25, 26, 27-ம் தேதிகளில் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தால், உண்மையிலேயே இந்த துர்பாக்கியமான சம்பவங்கள் நேர்ந்திருக்காது; இந்த சபையின் கௌரவத்தைக் குறைக்காதபடி விவாதம் நடத்த வேண்டும் என்று கனம் சர்க்கார் கட்சித் தலைவர், இன்று கூறியது போல் கூறுவதற்கு இடம் இருந்திருக்காது.

நேர்ந்ததெல்லாம் நேர்ந்து விட்டது. இறந்தவர்கள் போலீசாராக இருந்தாலும் சரி, மற்ற யாராகயிருப்பினும் சரி, இறந்தவர்களின் குடும்பத்திற்கு அனுதாபம் காட்ட வேண்டியது மனித தர்மம் ஆகும்.

போலீஸாரின் சம்பளம் இப்போது உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. பழுத்த அனுபவமுள்ள கனம் முதலமைச்சர் இப்போது போலீஸார் சம்பளத்தை உயர்த்தியிருக்கிறார். இப்படிச் செய்ததால் இந்த நாட்டின் காவலர்களாகிய போலீஸ்காரர்களுக்கும் பொதுமக்களுக்குமிடையே நிரந்தரமான விரோதத்தை அவர் உண்டாக்கியிருக்கிறார் என்று நான் சொல்லவில்லை யென்றாலும் இந்த நிலைமையில் அவர்களுடைய சம்பளம் உயர்த்தப் படுவதைப் பார்க்கும்போது, போலீஸாருக்கும் பொதுமக்களுக்குமிடையே என்றும் நல்லுறவு நிலவுமா என்ற ஐயப்பாடு எழுகிறது. அவர்களுடைய சம்பளத்தை உயர்த்திய நேரம் சரியான நேரமல்ல. மக்களைப் போலீஸார் சுட்டுத் தள்ளியது சரியா என்றுதான் மக்கள் கேட்கிறார்கள். மக்களைப் போலீஸார் சுட்டுத்தள்ளியது போலீஸாரின் திறமைக்கு எடுத்துக்காட்டு ஆகாது. இந்தியாவிலேயே தமிழ்நாட்டின் போலீஸார் தான் சிறந்தவர்கள் என்பதை எல்லோரும் அறிவார்கள். இந்தப் பெயர் பெற்ற இந்த மாநிலப் போலீஸார் மிருகங்களை வேட்டையாடுவது போல் மக்களை வேட்டையாடுவதற்கு, துப்பாக்கி துரைத்தனம் நடத்துவதற்கு ஆட்சியாளர்கள் அனுமதி கொடுத்தது மக்களின் உணர்ச்சியை எவ்வளவு பாதித்துள்ளது என்பதை கவனிக்க வேண்டும். பலர் இறப்பதற்கு யார், யார் காரணஸ்தர்களாக இருந்தனர் என்றெல்லாம் நான் இங்கே பேச விரும்பவில்லை. இதற்கெல்லாம் பரிகாரமாக கனம் முதல் அமைச்சர் ஒன்று செய்ய வேண்டும் என்று மட்டும் சொல்வேன். ஹிந்தித் திணிப்பிற்கு வகை செய்யும் ஆட்சி மொழிச் சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டும் என்ற விஷயத்தில் உறுதியோடு இருந்து, அவர் திருத்தச் சட்டம் வரும்படி செய்தால் தமிழகம் அவரிடம் நன்றியுள்ளதாக இருக்கும். சட்டத் திருத்தத்தைக் கொண்டுவர வேண்டுமானால், முதல் அமைச்சர்களும், காங்கிரஸ் செயற்குழுக்களும், சட்ட நிபுணர்களும் சேர்ந்து ஆலோசித்த பிறகு தான் சட்டத் திருத்தம் வரக்கூடும் என்பதாகப் பாராளுமன்றத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. திருத்தச் சட்டத்தை உடனடியாகக் கொண்டுவராமல் இதுபற்றிப் பரிசீலனை செய்து கொண்டிருப்பதாகச் சொல்வது நாட்டு மக்கள் ஏற்கனவே ஏமாந்துவிட்ட நிலையை இன்னும் நீடிப்பதாக இருக்கிறது. அகில உலகம் சுற்றிவந்துள்ள சர்வகலாசாலைத் துணை வேந்தர் "டாக்டர் ஏ. எல். முதலியார் ஸ்ரீ. காமராஜர் கூறியுள்ள உறுதி மொழியை ஏன் நம்பக்கூடாது" என்று ஏற்கனவே சொன்னார். அப்போது நான் "ஸ்ரீ. காமராஜரையும், இந்த மந்திரிசபையையும், தமிழ்நாட்டுக் காங்கிரஸ்காரர்களையும் நாம் நம்பினாலும், டெல்லியிலுள்ள ஹிந்தி வெறியர்கள் நம்மை ஏமாற்றுகிறார்களே" என்று சொன்னேன். அவ்வாறு நான் சொன்னதற்குப் பிறகு அகில இந்திய காங்கிரஸ் தலைவர் ஸ்ரீ. காமராஜர் "ஹிந்தியில் உத்தரவு வந்தால் அதைத் தூக்கி எறிவேன்" என்று சொன்னதாகவும், அது பற்றி அவரிடம் பின்னர் கேட்கப்பட்ட போது, "ஹிந்தியில் வரும் உத்தரவை தூக்கி இன்னொரு இடத்தில் வைத்துவிடுவேன் என்று தான் நான் சொன்னேன்" என்று அவர் சொன்னதாகவும், பத்திரிகையில் செய்திகள்

வந்திருக்கின்றன. எனவே யாரை நம்புவது? ஆகையால் சட்டத் திருத்தத்தை சிக்கிரம் கொண்டுவர வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

மாணவர்கள் முதலமைச்சருக்கு குழந்தைகள் போன்றவர்கள், பேரப் பிள்ளைகள் போன்றவர்கள். சமீபத்தில் ஏற்பட்ட வருந்தத்தக்க நிலைமைக்குக் காரணம் இந்த சர்க்கார்தான், மாணவர்களல்ல. 25-ம் தேதி வரை சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டும் என்று சொல்லாதவர்கள் இந்தித் திணிப்புச் சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டும் என்று இப்போது சொல்கிறார்கள். நான் காங்கிரஸை யோ கனம் அமைச்சர்களையோ கேலிபேசவில்லை. ஆந்திர மாநிலப் பிரிவினைக்கு சட்டபூர்வமாகப் போராட்டம் நடந்தபோது ஸ்ரீஜவஹர்லால் நேரு "பிரிக்க மாட்டேன். ஆறு ஆண்டுகள் பொறுத்திருக்க வேண்டும்" என்றார். பெருங்கிளர்ச்சிகள் நடந்த பிறகு ஆந்திராப் பிரிவினையை சிக்கிரம் செய்தார்கள். எந்த விஷயத்தையும் நியாயமாகச் சொன்னால் அது கேட்கப்படுவ தில்லை. ஊருக்கு இளைத்தவன் பிள்ளையார் கோவில் ஆண்டி என்று சொல்வதுண்டு. அந்த முறையில் எங்கள் மீது குறைகூறப்படு கிறது. நாங்கள் ஓராண்டு காலம் போராட்டம் நடத்தியபோது, எங்கேயாவது ஒரு பலாத்கார நிகழ்ச்சியாவது நடந்ததா? எங்களுக்கு நாங்களே தொல்லை அனுபவித்துக் கொண்டோம்.

தூய்மையான எண்ணத்துடன் மத்திய அமைச்சர்கள் ஸ்ரீ. சுப்பிரமணியம் அவர்களும், ஸ்ரீ. அளகேசன் அவர்களும் மிகப் பெரிய பொறுப்பிலிருந்து ராஜினாமா செய்து விலகியதை நினைக்கும்போது எனக்கு 1938-ம் ஆண்டு ஞாபகம் வருகிறது. ஹிந்தி எதிர்ப்பு ஆரம்பமான ஆண்டு அது. நாட்டு விடுதலைப் பணியில் காங்கிரஸ் இயக்கத்திற்கு ஒரு தனி பாரம்பரியம் இருப் பது போல், இந்தி ஏகாதிபத்தியத்திற்கு அடிபணியாமல் தமிழ் மக்களை—தமிழகத்தை மீட்டும் பணியில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு ஒரு தனி பாரம்பரியம் உண்டு. இதை ஆட்சிபீடத் திலிருப்பவர்கள் உணர்ந்திருந்தால் இந்த நிலைமை ஏற்பட்டிருக் காது. 1934-ல் நான் ஒரு சாதாரண காங்கிரஸ்காரன். பெத்து நாயக்கன்பேட்டை காங்கிரஸில் நான் செயலாளராகவும், சென்னை மாவட்ட காங்கிரஸ் உறுப்பினராகவும் இருந்தேன். அந்தக் காலத் தில் ராஜாஜி மந்திரிசபை இருந்தது. அப்போது வந்த கட்டாய ஹிந்தியை எதிர்த்து சென்னை மாவட்ட காங்கிரஸ் கமிட்டியில் என்னால் கொண்டுவரப்பட்ட தீர்மானம் தோற்றதால், நான் காங்கிரஸிலிருந்து விலகினேன். அன்று என்னைத் தொடர்ந்து சிலர் காங்கிரஸிலிருந்து விலகினார்கள். இப்போது ஹிந்தியை எதிர்த்து மிகப் பெரிய பதவியிலுள்ள அமைச்சர்களும் மற்றவர் களும் பதவியிலிருந்து விலகுகிறார்கள். அன்று என்னைப்போன்ற காங்கிரஸ் தோழர்கள் உயர்த்திய தூய்மையான ஹிந்தி எதிர்ப்புப் போர்க் கொடி இன்று தலை நிமிர்ந்து பறப்பதைப் பார்க்கும்போது நான் மிகவும் பெருமை அடைகிறேன்.

கனம் அமைச்சர்களுக்கு, குறிப்பாக கனம் முதல் அமைச் சருக்கு, ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். காங்கிரஸ் கட்சியினர் எங்கள் விரோதிகள் அல்லர். எங்களுக்குத் துன்பம் வந்தால்

4th March 1965] *[திரு. என் வி. நடராசன்]*

காங்கிரஸ் கட்சியினர் வருத்தப்படவேண்டும். காங்கிரஸ் கட்சியினருக்குத் துன்பம் வந்தால் நாங்கள் வருத்தப்பட வேண்டும். எனவே நாங்கள் கூறுவதைக் கேளுங்கள். மாணவர்கள் மீது தொடரப்பட்டுள்ள வழக்குகளை தயவுசெய்து எந்த விதமான நிபந்தனையும் இல்லாமல் அவர்கள் எதிர்காலத்தில் தேசப் பொறுப்பை ஏற்க வேண்டியவர்களாக இருப்பதால் வாபஸ் பெற வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மதுரையில் மாணவர்களுக்கு ஆறு மாதக் கடுங்காவல் தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருப்பதாகச் செய்தி பத்திரிகையில் வந்திருக்கிறது.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : ஆர்ப்பாட்டம் செய்தவர்கள் தி.மு. கழகத்தினர் இல்லை என்றால் கனம் அங்கத்தினர் ஏன் கவலைப்படவேண்டும்?

திரு. என். வி. நடராசன் : பெரும் பொறுப்பிலுள்ள காங்கிரஸ்காரர்களே அவர்களை விடுதலை செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள். இவர்களெல்லாம் தி. மு. கழகத்தினரா?

இன்றைய தினம் கழகத்தின் தலைவர்களில் ஒருவராகிய தோழர் கருணாநிதியை விடுதலை செய்யவேண்டுமென்று விண்ணப்பிக்கவில்லை. மற்ற தோழர்களை விடுதலை செய்யக் கேட்கவில்லை. மாணவர்களைத்தான் விடுதலை செய்யச் சொல்கிறேன். குறிப்பாக காங்கிரசிலிருந்த மாணவர்கள் எல்லாம் இந்தக் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். எனவே மாணவர்களை விடுதலை செய்வதில் மேலும் வீம்பு காட்டவேண்டாம். அடுத்தபடியாக இந்தித் திணிப்பில் தற்போது எந்த அளவுக்கு உறுதி அளிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ அதைச் சட்டமாக்குவதற்கு முயற்சித்து இந்தப் பாராளுமன்றக் கூட்டத் தொடரிலேயே அதைச் சட்டமாக்கினால் நாட்டில் மீண்டும் குழப்பமில்லாமல் இப்போது இருக்கிற பிரச்னையிலுள்ள வேகமும் விரோதமும் பகைமையும் குறையுமென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். கடைசியாக நமது கனம் அங்கத்தினர் தியாகராசன் அவர்களுக்குச் சொல்வேன் : திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தலைவர் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இந்த துக்க நாள் குறித்துத்தான் பெரியாரிடமிருந்து பிரிந்தார். நாட்டுக்கு சுதந்திரம் வந்தபோது அதை துக்க நாளாகக் கொண்டாட வேண்டுமென்று பெரியார் அவர்கள் உத்தரவிட்டார்கள். அதற்கு அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் காங்கிரசுக்கும் நமக்கும் அபிப்பிராய பேதம் இருந்தாலும், வெள்ளையர் ஆதிக்கம் இந்த நாட்டிலிருந்து அகன்றது எல்லோருக்கும் பொதுவாக பெருமை தருவதாகும், ஆகையால் அதை துக்க நாளாகக் கொண்டாட நான் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டேன் என்று தமது திராவிட நாடு பத்திரிகையில் எழுதினார்கள். பிறகு அது குறித்து வேறுபாடுகளைப் பார்த்து பெரியாரிடமிருந்து விலகினார். அவரோடு நாங்கள் எல்லோரும் விலகினோம். சுதந்திரத்திற்கு நாங்கள் விரோதிகள் அல்ல. காங்கிரஸ் தலைவர்கள் செய்த தியாகத்திற்கு நாங்கள் தலை வணங்குகிறோம். நாங்கள் துக்க நாளாகக் கொண்டாடியதைப் பேசுகிறார்கள். அதே நேரத்தில் இந்திய பிரதமர் இந்தித் திணிப்பு நாளை பெரிய விழாவாகக் கொண்டாடும்போது, அதில் பேசினார்

என்றால், அந்த உணர்ச்சி நமக்கு வராதா? காங்கிரசாக இருந்தாலும் கம்யூனிஸ்டாக இருந்தாலும், மொழிப் பிரச்னையில் அவர்கள் அங்கே ஒற்றுமையாக இருக்கிறார்கள். அந்த ஒற்றுமை ஏன் நமக்கில்லை? அந்த ஒற்றுமை நமக்கு இருக்கக்கூடாதா என்று காங்கிரசைச் சார்ந்த கனம் அங்கத்தினர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். எங்கள் தலைவர் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இல்லத்திலும், அறிவகம், அன்பகம், மற்றும் தோழர்கள் கருணாநிதி மதியழகன் இல்லத்திலும் என்னுடைய இல்லத்திலும் ஏற்றப்பட்டிருந்த கருப்புக்கொடியைக் கிழித்தெறிந்தும், கொளுத்தியிருக்கிறார்கள். போலீசார் அவற்றை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள். இது நியாயமா என்று முதலமைச்சர் அவர்களைக் கேட்கிறேன். எங்கள் மீது வெறுப்பு உங்களுக்கு இல்லையென்றால் உங்கள்
5-20 நிர்வாகம் அந்த அளவுக்கு மோசமாகிவிட்டது என்றுதானே
p.m. அர்த்தம். இப்போது உள்ள அரசியலில் வலுத்தவர் கை ஓங்கினால்தான் நாட்டை ஆளமுடியும் என்ற நிலை வந்தால் எதிர்காலத்தில் மக்களுக்கு நல்ல வாழ்வு எப்படிக் கிடைக்குமென்று சிந்திக்குமாறு முதலமைச்சரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். நடைபெற்ற சம்பவங்கள் ஆட்சி பீடத்திலிருப்பவர்களுக்கு படிப்பினையாக இருந்து எதிர்காலத்தில் இது போன்ற நிலை ஏற்படாதிருக்க வேண்டும். அதற்கு ஏற்ப ஆட்சி மொழிச் சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டும். கழகத்தைப் பொறுத்தவரை சொல்வேன், சட்டத்தைத் திருத்துவது மட்டும் போதாது. பதினான்கு மொழிகளும் ஆட்சி மொழியாக ஆக்கப்படவேண்டும். ஆனால் முதலமைச்சர் தந்துள்ள உறுதிப்படி ஆட்சிமொழிச் சட்டத்தைத் திருத்துவதை விரைவில் செய்ய துணிவோடு போராடினால் மக்கள் ஓரளவு அமைதி பெறுவார்கள் என்று கூறி என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. கே. ராமதாஸ் : கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த அவசியமில்லாத ஒத்தி வைப்புத் தீர்மானத்தை என் நண்பர் தியாகராஜன் சொல்லியதுபோல, பலமாக எதிர்க்கிறேன். இந்த ஒத்தி வைப்புத் தீர்மானத்தைப் பிரேரேபணை செய்த அன்பழகன் அவர்கள் பேசும்போதும் அவர் முன்பு பேசிய பேச்சையும் தொடர்ச்சியாகப் பார்க்கும்போது, மாணவர்கள் மீது பழி சுமத்த நாங்கள் தயாராக இல்லை, முழுக்க முழுக்க இந்தக் கலவரத்துக்குக் காரணம் தி.மு. கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தான் என்பதை இந்தச் சமயத்தில் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். எனக்கு முன் பேசிய கனம் நடராஜன் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள், ஓராண்டு காலமாக இந்தித் திணிப்பை எதிர்த்து நாங்கள் பல போராட்டங்களை நடத்தியிருக்கிறோம், மறியல் செய்திருக்கிறோம், இந்திய அரசியல் சட்டத்தை எரித்திருக்கிறோம் என்றார்கள். இதிலிருந்து நமக்குத் தெரிவது என்னவென்றால், இல்லாத ஒன்றை இருப்பதாகப் பேசிக்கொண்டு மக்களிடம் பீதியைக் கிளப்புவது தி.மு.க. வின் கொள்கை இந்தி திணிக்கப்படுகிறது என்று பேசியதின் மூலம் எழுதியதின் மூலம் வெறியை உண்டாக்கியவர்கள் அவர்கள்தான். அவர்கள் தெரிந்தோ தெரியாமலோ நடத்திய போராட்டம் மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்கிழந்து

4th March 1965] [திரு. கே. ராமதாஸ்]

விட்டது, தெரிந்தோ தெரியாமலோ இவர்கள் கையில் மாணவர்கள் அகப்பட்டார்கள். மாணவர்கள் காலித்தனம் செய்தார்கள் என்று முழுக்க முழுக்க அவர்கள் மீது பழி சொல்லத் தயாராக இல்லை. ஆனால் அது தி.மு. கழகத்தினால்தான் நடைபெற்றது என்று நிரூபிக்க முடியும். குடியரசு தின விழா என்று சொல்லியபோது, காந்தியடிகள் தலைமையில் லட்சக்கணக்கான மக்கள் தங்கள் உயிரை, உடமையை இழந்து இந்த தேசத்தினுடைய சுதந்திரத் திருநாளை வாங்கிக் கொடுத்தார்கள். இந்த ஆண்டு வேண்டுமென்றே துக்க நாள் என்று முதன்முதலாக அறிவித்தவர்கள் யார்? தி.மு. கழகத்தார்தான். குடியரசு நாள் குடிகெடுக்கும் நாள் என்று பத்திரிகையில் எழுதப்பட்டது. இந்தி வருவதால் தமிழ் செத்து விட்டது என்றும் முதலமைச்சர் கையில் துப்பாக்கியைக் கொடுத்து தமிழ்த்தாயை அவர் சுடுவதுபோலவும் படம் போட்டு பத்திரிகையில் வந்திருக்கிறது. சாதாரண மக்களுக்கு என்ன தெரியும்? இதனால் இந்தி வருவதால் முதலமைச்சர் பக்தவத்சலம் அவர்கள் தமிழ்த் தாயைச் சுட்டுக் கொல்வார்கள் போல இருக்கிறதே என்று எண்ண மாட்டார்களா? உண்மையாகவே தமிழ்த்தாய் செத்துவிடுவாளோ என்ற எண்ணம் அதைப் பார்க்கிற சாதாரண மக்களுக்கு ஏற்படுவது இயற்கைதான். அப்படிப் போட்டது தி.மு.க-வைச் சேர்ந்த பத்திரிகை அல்லவா? தீவிரவாதிகள் பத்திரிகை அல்லவா அது? அன்பழகன் அவர்கள் சொன்னார்கள், வீடுகளில் தான் கருப்புக் கொடியைக் கட்டச் சொல்லியதாக. ஆனால் தீவிரவாதிகள் என்று சொல்லிக்கொள்பவர்கள், என்ன எழுதினார்கள்? இளைஞர்களே, வானத்தை நோக்கினால் பார்க்குமிடமெல்லாம் கருப்புக் கொடி காட்சியளிக்கவேண்டுமென்று சொல்லவில்லையா? எழுதவில்லையா? இது தூண்டிவிடுவது இல்லையா? கருப்புக் கொடி கட்ட முயன்றால், அதை இறக்கவும் உரிமை உண்டு இந்த நாட்டில். தமிழை அழிப்பது போல விஷப்பிரசாரம் செய்தவர்கள் தி.மு. கழகத்தார்கள்தான். மொழி உணர்ச்சி தெரிந்தோ தெரியாமலோ பரவலாக மக்களிடத்தில் தோன்றிவிட்டது. அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டவர்கள், அரசியலிலிருந்து விலக்கப்பட்டவர்கள் எல்லாம் சேர்ந்து பணமுதலைகள் கூடி யாரை வைத்து காங்கிரஸ் சர்க்காரைக் கவிழ்ப்பது, பக்தவத்சலத்தை எப்படி கீழே இறக்குவது என்று யோசித்தார்கள். ஒரு பெரியவர் முன்பு சொல்லியிருக்கிறார். குரங்குப் படை என்னிடம் இருக்கிறது, அதை வைத்துக்கொண்டுதான் காரியத்தைச் செய்வேன் என்று முன்பு பேசியிருக்கிறார். அப்படி யார் திருச்சியில் கூடி பேசினார்கள்? அரசியலிலிருந்து ஒதுக்கப்பட்டவர்கள் இப்போது மக்களிடம் செல்வாக்கற்று நடமாடிக் கொண்டிருக்கிற ஒரு பெரியவர் பேசினார்கள். அவர்கள் தான் மாணவர்களே, 25-ம் தேதி கல்லூரிக்குப் போகாதீர்கள், ஸ்கூலுக்குச் செல்லாதீர்கள் என்று திட்டம் போட்டு தீர்மானம் நிறைவேற்றினார்கள். 27-ம் தேதி நிகழ்ச்சி எல்லோருக்கும் தெரியும். இந்தித் திணிப்பைத் தடுக்கவேண்டுமென்றால் அதற்காக என்ன செய்வது? கூட்டமாகச் சேர்ந்து கொண்டு படை எடுத்துவருவதைப் போல ஆர்ப்பாட்டம் செய்வதும், கல் எறிவதும் போலீசாரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு எலம் போடுவதும்தான் முதலமைச்சரைச் சந்திக்க

[திரு. கே. ராமதாஸ்] [4th March 1965

வருகின்ற முறையா? இதுதானு தமிழர் நாகரிகம் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவர்கள் என்ன செய்தார்கள்? இந்த சபைக்கு வருகிற ஒரு அங்கத்தினர் கதர் குல்லாய் போட்டிருந்த காரணத் திற்காக பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கும்போது, ஏகாதிபத்தியத்தின் ஆட்சியில் போலீசால் அடிபட்டு கால் இழந்து நொண்டியாக இருப்பவரைப் பிடித்து அடித்தார்கள். இது முறையா? முதல் மந்திரி காந்திய வழியில் வந்தவர்கள், அகிம்சையில் நம்பிக்கை உள்ளவர்கள். ஆகையால் அவர்கள் பலாத்காரத்தை விரும்பாமல் இருக்கலாம். அவர்கள் தலைமையில் உள்ள போலீஸ் துறையினரும் அராஜகத்தை அடக்காமல் கையைக் கட்டிக்கொண்டு இருக்க வேண்டுமா? மாணவர்கள் போலீஸ்காரரைப் பிடித்து இரண்டு பைசா, பத்து பைசா என்று ஏலம் போட்டால் அதையும் பார்த்துக் கொண்டு போலீசாரால் சும்மா இருக்க முடியுமா? அப்படிச் செய் தவர்கள் மாணவர்களாக இருக்க முடியுமா? * * *

திரு. க. அன்பழகன்: தலைவர் அவர்களே, மாணவர்கள் நடத்திய ஊர்வலத்தில் போலீஸ் அதிகாரியைப் பிடித்து ஏலம் போட்டதாக * * காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த ராமதாஸ் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அப்படி ஏலம் போட்டி ருந்தால், போலீசார் நடவடிக்கை எடுக்காமல் ஏன் இருந்தார்கள்?

• • • • •

திராவிட முன்னேற்றக் கழக நண்பர்கள் போலீஸ் அதிகாரி யைப் பிடித்து ஏலம் போட்டார்கள் என்று சொல்கிற காரணத் தால் அப்படி ஏலம் போட்ட காரணத்திற்காக ஏன் கைது செய்ய வில்லை என்று அமைச்சர் அவர்கள் தெரிவிப்பார்களா? அதற்கு லாயக்கற்றவர்கள் தான் போலீஸ் இலாகாவில் இருக்கிறார்களா?

திரு. கே. ராமதாஸ்: கனம் தலைவர் அவர்களே, இதை நான் சொல்லுவதற்கு முன்னால் கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் அவசரப்படுவதிலே ஆத்திரப்படுவதிலே அர்த்தமில்லை. ஒரே காரணத்திற்காக போலீசார் அக்கறை எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. மாணவர்கள் வருகின்ற போது மாணவர்கள் கொஞ்சம் அதிகமாக நடந்துகொண்டாலும் இளைஞர்களாக இருக்கிற காரணத்தினால் பொறுமையைக் கடைப் பிடியுங்கள் என்று முதல் அமைச்சரால் போலீசாருக்குக் கொடுக் கப்பட்ட உத்தரவு. சாதாரணமாக பொருளாதார வளர்ச்சி ஏற்பட் டிருக்கிற காரணத்தினால் ஒரு ரிக்ஷா தொழிலாளிகூட மாணவர் களைப்போன்று உடை அணிந்து கொள்ளுவதால் மாணவர்கள் யார் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் யார் என்று யோசித்துப் பார்ப்பதற்கு நேரம் இல்லை. அதன் கார ணமாகத் தான் நடவடிக்கை எடுக்கப்படவில்லை.

திரு. க. அன்பழகன்: அந்தக் கூட்டத்தில் காங்கிரஸ்காரர் களாகக்கூட இருக்கலாம்.

*** Expunged as ordered by the Chair.

4th March 1965]

திரு. கே. ராமதாஸ்: இருக்கவே முடியாது.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்: உங்களுக்கு நிச்சயமாகத் தெரியாது. அவர்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகக்காரர்கள் என்று தெரியாது.

திரு. கே. ராமதாஸ்: ஆகவே 25-ம் தேதி முடிந்து விட்டது. கூட்டமாக வந்த மாணவர்களை நம்முடைய அமைச்சர் வெங்கட் 5-30 p.m.
ராமன் அவர்கள் சமாதானப்படுத்தினார்கள். கலைந்து செல்கிற போது அமைதியாகக் கலைந்து சென்றார்களா? இல்லை. உத்தியோகம் செய்யக்கூடிய ஊழியர்கள் வீட்டிற்குப்போகும் போது அவர்களை அடித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் என்ன பாவம் செய்தார்கள்? 26-ம் தேதி காலையிலே குடியரசு தின விழா. எதிர்க்கிறவர்கள் அழுகிறவர்கள் வேண்டுமானால் துக்கம் கொண்டாடிக் கொள்ளட்டும். இந்த நாட்டினுடைய சுதந்திரத்தைக் காத்தவர்களுக்கு மரியாதை செலுத்துகிற வகையிலே கூட்டம் கூட்டுவது, ஊர்வலம் போவது இதை எதிர்க்க வந்தால் பொறுத்துக் கொள்ளுவார்களா? இதே சர்க்கார், அகிம்சை முறையில் இயங்குகிற சர்க்கார் வேண்டுமானால் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கலாம். தேச பக்தி உள்ள பிரஜை ஒத்துக் கொள்வானா? சுதந்திர நாளில் உற்சாகமாக உறுதியாக ஊர்வலம் செல்லுகிறான். கல் விழுந்தால், காலித்தனம் ஏற்பட்டால் கைகட்டிக்கொண்டிருப்பானா, காங்கிரஸ்காரர்கள் மட்டும் சென்றால் கைகட்டிக் கொண்டிருக்க முடியும். ஊர்வலம் செல்லுகிறது எல்டாம்ஸ் ரோட்டிலே. முதன்முதலில் அந்தத் தெருவிலிருந்து அங்கு இருந்தவர்கள் இந்த ஊர்வலத்தின் மீது கல் வீசியதால் கருப்புக்கொடி அகற்றப்பட்டது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அதற்கு மாறாகத் திரித்துக் கூறுகிறவர்கள் காங்கிரஸ்காரர்கள் காலித்தனம் செய்தார்கள், கருப்புக் கொடிகளை இறக்கினார்கள், கழகத்துக்காரர்களைத் தாக்கினார்கள் என்று பேசுவது நாகரிகம் அல்ல. தமிழர்களுடைய பண்பல்ல. நடைபெற்ற உண்மைகளை நினைக்காமல் பாராமல் பேசுவது தவறு. உண்மைகளை ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்ளுவது தான் நியாயமே தவிர, தமிழர்களுடைய பண்பே தவிர வீண் புரளி கிளப்புவது நல்லது அல்ல. 26-ம் தேதியன்று பச்சையப்பன் கல்லூரியில் உள்ள மாணவர்களில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பலர் இருக்கலாம், காங்கிரசைச் சேர்ந்தவர்கள் பலர் இருக்கலாம், கம்யூனிஸ்டுகளாகப் பலர் இருக்கலாம். அவர்களில் பலர் ஊர்வலமாகப் போவதை யார் தடுக்க முடியும்? தடுத்து நிறுத்த முடியும்? காங்கிரஸ் சார்பாக இருக்கிறவர்கள் அதிலும் தேச பக்தி உள்ள மாணவர்கள் மானத்தைக் காத்து சுதந்திரத்தை வாங்கிக் கொடுத்த பெரியவர்களுக்கு நன்றி செலுத்தக் கூடிய முறையில் அங்கு தேசியக் கொடி ஏற்றி வைக்கப்படுகின்றபோது தடுத்து நிறுத்துவது சரியா? எங்களுடைய கொள்கை பிடிக்கவில்லையென்றால், கருப்புக்கொடி ஏற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்றால் அது உங்களுடைய இஷ்டம். காங்கிரசுக் கட்சியினுடைய காரிய

[திரு. கே. ராமதாஸ்] [4th March 1965

தரிசியை அழைத்து இந்தத் தேசியத் திருநாளை நடத்த முற்பட்ட வர்களைத் தாக்கியிருக்கிறார்கள். காரியதரிசியைத் தாக்கி இருக் கிறார்கள். அவருடைய காரைச் சேதப்படுத்தினார்கள். அவரைப் பலாத்காரமாகப் பிடித்து இந்தி ஒழிக என்று அவரைச் சொல்லச் சொன்னார்கள். இவைகளையெல்லாம் செய்தபிறகும் அங்கு போலீசார் தலையிடவில்லை. காங்கிரஸ் காரியதரிசி தாக்கப் பட்டார். கார் உடைக்கப்பட்டது. அமைச்சர்கள் தலையிடவில்லை. அதன் பிறகு நடைபெற்றது என்ன? யார் விழா கொண்டாட ஏற்பாடு செய்தார்களோ அவர்களைத் தாக்கும்போதும் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். முதலமைச்சர் மாணவர்கள் அத்துமீறி நடந்துகொண்டால்கூட பொறுமையாக இருங்கள் என்று சொன்னதால் போலீசுக்காரர்கள் பொறுத்துக்கொண் டார்கள். அன்பழகன் அவர்கள் வீட்டில் கொலை நிகழ்ந்து அல்லது கொள்ளை அடித்தவன் புகுந்து கொள்ளுவானானால் அவனைப் போலீசார் பிடிக்கக்கூடாதா?

திரு. க. அன்பழகன்: நண்பர் அவர்கள் பெயரைச் சொல்லி குறிப்பிட்ட காரணத்தினால் பேசுகிறேன். என் வீட்டில் கொலை செய்ய அல்லது கொள்ளை அடிக்க வருபவனைப் பிடிப்பதா அல்லது போலீசுக்காரர்கள் வீட்டில் இருப்பவர்களை அடிப்பதா?

திரு. கே. ராமதாஸ்: நான் மீண்டும் சொல்கிறேன். நான் ஒரு வார்த்தை பேசும்போது என்ன முடிக்கிறேன் என்று பொறுமை யாக இருந்து கேட்டால் புரிந்து கொள்ளுவது சாத்தியமாக இருக்கும். ஆத்திரப்பட்டு எழுந்து இந்தப் பேச்சை முடிப்பதற்கு முன்னால் பேசினால் புரிந்து கொள்ள முடியாது. இந்த மாணவர் களில் மூன்று பிரிவுகள். ஒன்று காங்கிரஸ் பிரிவு, ஒன்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகப் பிரிவு, ஒன்று ஏற்கெனவே புகுத்தப் பட்ட வெறி உணர்ச்சி கொண்ட குழு. இப்படிப் பிரிவுகள். தேசியக் கொடியை ஏற்றியதை இறக்கியே தீரவேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார்கள். அப்போதும் போலீசார் தலையிடவில்லை. அவர்கள் கூட்டமாகப் புறப்பட்டு பூந்தமல்லி ஹைரோட்டில் சென்று கொண்டிருந்த சர்க்கார் பஸ்கள் ரெடியாக வைத்திருந்த பெட்ரோல், கிரோசின் இவைகளால் கொளுத்தப்பட்டு உள்ளே சென்ற பிறகுதான் போலீசார் உள்ளே நுழைந்தார்கள். உள்ளே ஓடி ஒளிந்தவர்களை விட்டு விட முடியுமா? பொதுச் சொத்து, மக்களுடைய சொத்து அரசாங்க பஸ்களைக் கொளுத்தினால் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா? நம்முடைய போலீசு அதிகாரிகள் அகிம்சாவாதிகளாக மாறிவிட்டார்கள். முதல் அமைச்சர் தலைமையில் நடக்கிற அரசாங்கம், அகிம்சை, காந்திய வழி இவைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு இருக்கலாம். ஆனால் அராஜகத்தை அடக்கவேண்டிய போலீசாரும் அகிம்சாவாதி களாக மாற வேண்டுமா? இந்த சென்னைப் போலீசுக்காரர்களைப் பொறுத்தவரையில் மிகமிக நல்ல முறையில் அகிம்சையைக் கடைப்பிடித்து இருக்கிறார்கள். மாணவர்கள் என்ற பெயரால் பலர் பஸ்களைக் கொளுத்தினார்கள். போலீசார் மீது செருப்பு

4th March 1965] [திரு. கே. ராமதாஸ்]

வீசினார்கள். தடியால் அடித்தார்கள். போலீசார் மாணவர்களைப் பார்த்து கையெடுத்து கும்பிட்டு அவரவர்களுடைய ரூமுக்குச் செல்லுங்கள் என்று சொன்னார்கள். ஆகவே இவ்வித காலித்தனம் செய்தவர்கள் எப்படி மாணவர்களாக இருக்க முடியும்?

திரு. க. அன்பழகன் : வேறு யார்?

திரு. கே. ராமதாஸ் : வேறு யாராக இருக்க முடியும் என்று நான் சொல்லிவிட்டேன். அதே மாதிரி வெங்கடேஸ்வரா ஹாஸ்டலில் மற்றொரு நிகழ்ச்சி நடைபெற்றதைச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். 25-ம் தேதி அன்று—தேசியத் திருவிழா மறுநாள். தேசியக் கொடி கட்டுவதற்கு பைகிராப்ட்ஸ் ரோட்டில் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏற்கெனவே 25-ம் தேதி அன்று எங்கே நம்மையெல்லாம் பிடித்து உள்ளே போட்டுவிடுவார்களோ என்று ஒளிந்து கொண்டிருந்த திராவிட முன்னேற்றக் கழக நண்பர்கள் எல்லாம், மற்றும் மெரினா குப்பத்திலே இருக்கிறவர்கள் ஹாஸ்டலுக்குள்ளே புகுந்துவிட்டார்கள்.

திரு. க. அன்பழகன் : நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்து உறுப்பினர் அவர்கள் பேசுகிற காரணத்தினால் அதற்குப் பொறுப்பு எடுத்துக்கொண்டு இந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் நீதி விசாரணை நடத்த முன் வருவார்களா?

திரு. கே. ராமதாஸ் : தலைவர் அவர்களே, குறுகிய நேரம். நான் ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவனாக இருந்தாலும்கூட நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி விமர்சிக்க எனக்கு உரிமை உண்டு. முதலமைச்சர் அவர்கள் பதில் அளிப்பதற்கு நேரம் அளிக்கவேண்டும். எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் பேசக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ரயில் நிறுத்தப்போராட்டத்தைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். போராட்டம் என்று ஆரம்பிக்கப்பட்டு போராட்டம் எந்த நிலையில் நடத்தப்பட்டது? மாணவர்களால் இதைச் செய்ய முடியுமா? ஒரு ரயில் இன்ஜின் ஆள் இல்லாமலே திருகிவிடப்பட்டுத் தானாக ஓடுகிறது என்றால், எந்த மாணவர்களாலாவது இதைச் செய்ய முடியுமா? உங்களால் பயிற்சி செய்யப்பட்டு ரயிலில் உத்தியோகம் செய்கிற நண்பர்கள் தேர்ச்சிபெற்றுவிட்ட காரணத்தினால் அவர்கள் செய்திருக்கிறார்கள், இதை.

திரு. க. அன்பழகன் : சட்டமன்றத்திலே பேசுகிறபோது நேரடியாக உங்களால் என்று சொல்லுவது சட்ட மன்ற முறைக்கே, பாராளுமன்ற முறைக்கே சரியில்லை. ஆகையால் அவைகளையெல்லாம் சட்ட மன்ற நிகழ்ச்சியிலிருந்து விலக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: உங்களால் என்பதை மற்றவர்களால் என்று மாற்றி வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

[4th March 1965

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: நண்பர் நடராஜன் அவர்கள் பேசும்போது என்னைப்பார்த்து உங்கள் என்று 4, 5 தடவை சொன்னார்கள். அதையும் எடுத்துவிடவேண்டும் என்று சொல்லுகிறேன்.

திரு. கே. ராமதாஸ்: அதைப் போன்று ரயில் என்ஜின்கள் உடைக்கப்பட்டதுடன் ஒவ்வொரு ரயில் பெட்டியும் சேதப்படுத்தப் பட்டது என்று நான் சொல்லத் தேவையில்லை. மற்றொன்று, ரயில் நிறுத்தப் போராட்டம் பற்றி நண்பர் சம்பந்தன் சொன்னார்கள். அதுபோன்று ரயிலை நிறுத்தி என்ன எழுதினார்கள்? இந்தி ஒழிக, தமிழ் வாழ்க என்று? கெய்ரோன் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். ஏன் பக்தவத்சலத்தை சுட்டுக் கொல்லக் கூடாது என்று எழுதி இருந்தது.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்: நான் ஒன்றும் சுட்டுக் கொல் என்று சொல்லவில்லை. சர்வாதிகாரத்தில் நம்பிக்கை வைக்க வேண்டா மென்று தான் சொன்னேன்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: நீங்கள் சொன்னதாகச் சொல்ல வில்லை.

திரு. கே. ராமதாஸ்: இப்படி ஆத்திரம் ஊட்டக் கூடிய அளவிலே எழுதி இருந்தார்கள். கடைசி தினத்தன்று வீதி பூராவிலும் எழுதியிருக்கிறார்கள். "பக்தவத்சலம் மரணம், மாலை 4 மணிக்கு சவ ஊர்வலம் மயானம் செல்கிறது." இந்த அநாகரீக வார்த்தைகளை, பண்பற்ற வார்த்தைகளை எல்லாம் தமிழ் நாட்டிலே வாழ்கிற ஒவ்வொரு தமிழனும் கேட்கும்போது வெட்கி தலை குனியத்தான் வேண்டும். "6 மணிக்கு சவ அடக்கம். எல்லோரும் சேர்ந்து வாரீர். ஐ.ஜி. அருள் ஹௌஸ் அரெஸ்ட் செய்யப்பட்டார். பயமின்றி போராட்டத்தில் குதிக்க வாரீர். டிபுடி கமிஷனர் செந்தாமரை மாணவர்களால் சுட்டுக் கொல்லப் பட்டார்." இவ்வாறு வீதியிலே எழுதியது யார்? இந்த அநாகரீக வார்த்தைகளை எழுதியது தி.மு.க.வினர் என்று உறுதியாகச் சொல்ல முடியும். இது திட்டமிட்ட சதியே தவிர இதிலே ஏதோ மாணவர்கள் மட்டும் சம்பந்தப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்வது சரி யில்லை. சம்பந்தப்பட்டவர்கள் யாராக இருப்பினும், சர்க்கார் மீண்டும் மீண்டும் சனநாயகத்தைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டு இராமல், இந்த விதமான காரியங்களில் ஈடுபடுகிற தலைவர்கள் யாராக இருப்பினும், உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டு மென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆகவே, இந்த தீர்மானத்தை நான் எதிர்க்கிறேன் என்ற வகையிலே எதிர்ப்பதோடு முத லமைச்சர் அவர்கள் சனநாயகத்தைக் கொஞ்சம் மறந்து துணிவாகக் காரியங்களை ஆற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

5-40 p.m. DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: Mr. Chairman, Sir, It is with feelings of extreme sorrow that I rise to speak on this occasion. I have been in this House for the past 18 years and I have participated in many discussions and debates but when in the Business Advisory Committee, I felt with the Hon. the Leader

4th March 1965] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

of the House, or rather I told the Hon. the Leader of the House when this Motion was given notice of, let some steam be let off, it never occurred to me that on this occasion we would conduct ourselves in the manner which I am sorry, very sorry this House was ever guilty of. I profusely apologise to the Hon. the Chief Minister for the sentiments that have been expressed unconsciously perhaps by some members on this side of the House. I equally regret the amount of heat and passion that was displayed by members on the Treasury Bench which in my opinion was not at all necessary. I feel on an occasion like this, what is wanted is a little bit of circumspection, introspection and a little bit of charity to everybody concerned. I regret that that has not been present on this occasion. Let me say this, Sir, that there are occasions when unfortunately emotions do get better of us. It is a sign of weakness and not of strength. It is a sign which we of the medical profession always try to persuade our clients not to exhibit. We say, 'Don't get your blood pressure rise in your own interest and if you wish to live long'. I have heard the speeches made by hon. Members on both sides of the House and I cannot congratulate them on the very vehemence with which some of them spoke about the incidents as though they had personally come into contact with such incidents. That amount of passion was not necessary. We know many things are happening. I do not think, therefore, this is the occasion when we should speak in a tone which I venture to suggest that this House has never been guilty of. Let us all come back to the original mood, let us behave as we ought to as elders. I wish respectfully to apologise for the statement made by my hon. Friend Sri Sambandhan which on cooler consideration he would feel might have been very seriously misunderstod. I hope he will get up later and apologise for the statement that he has made.

Sir, I speak more on behalf of the students. It is true that the upsurge among the students was sudden and practically widespread throughout the State and in other parts of the country as a whole. It would not be correct to say that the upsurge was not the result of the spontaneous feeling among the student population, rightly or wrongly, of something which was detrimental to their interest and to their future. As to the causes of that I leave it to be dealt with at a later stage. But I do want to state this, that it was due in the main to the feeling of helplessness that the student community felt.

Blame has been lavishly laid on the Chief Minister. It is natural that people who had not the opportunity to meet the Chief Minister at different stages of this unfortunate episode should come to that conclusion. And while technically everything that goes on in the State may be laid at the door of the Government, there is also reason to consider whether it is justified and whether all the acts were such as warranted the steps that were taken. Certain incidents in regard to the steps taken in colleges and

hostels have been referred to and when responsible Principals have come forward to testify to these incidents, we cannot brush it aside.

Soon after those incidents came to my notice, as Vice-Chancellor I sought an interview with the Hon. the Chief Minister and requested him to issue instructions to the Police officials to observe the usual policy that had been observed on previous occasions that, within the colleges, the Principal or the Warden should be responsible and it is only when things get out of their control and they request the services of the police that the police should enter. The Chief Minister assured me that necessary instructions would be issued in this direction. I know also from the reports of the Principals and others that this was actually what happened.

When a statement was issued jointly by the Vice-Chancellor of the Annamalai University, Dr. C. P. Ramaswamy Iyer and myself, we realised at an early stage that unfortunately in the name of the students, unsocial elements were taking advantage and as always happens in such cases, created a state of lawlessness which if stern steps had not been taken might have led to greater amount of chaos and disorder. The tragic events that took place at Tiruppur which are too horrible to mention cannot be easily brushed aside by us. We can never but be ashamed that those incidents should have taken place. Let me state also this that several of the incidents that took place and the worst incidents that took place, took place where there were no colleges and therefore there is no question of the students having been involved in all these incidents. I want to make that very clear.

Sir, a delegation of the Syndicate of the Madras University met the Hon. the Chief Minister who gave a very courteous hearing and who also promised sympathetic consideration so far as the students were concerned. I do not wish, therefore, to refer further to this episode but my whole interest now is to see that some steps are taken to bring about normalcy and a peaceful atmosphere in the State.

Sir, this is not the occasion when members belonging to political parties should be vying with one another to create an atmosphere of greater confusion and fears. It is not for the good of the country and Tamilnad. I have been in touch with the student population for fifty years and I can assure all members that there is no State in which the student population have acted in a commendable manner through many periods of excitement as they have in this State. I hope I will not be mistaken when I say that not only have I been in touch for 50 years with the student population, as one associated with the University and in fact with many other Indian Universities, I have known students in many parts of the country and many parts of the world and it is no exaggeration to say that the students in this State have been well disciplined and exceedingly well behaved. Therefore, it is a matter of great

4th March 1965] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

sorrow for me that their fair name should have been tarnished and particularly because unsocial elements took advantage of the situation.

Sir, I shall not now go into the causes which led to the sudden upheaval. That perhaps we shall consider at a later stage when this Government have voluntarily given us the opportunity to discuss the language policy. There is no need now to get excited over that policy. We can discuss it in a cool manner, and I hope in a very much cooler manner than unfortunately what has been seen to-day. It is indeed a very commendable thing, characteristic of this Government all these years, and I should like to say how much we appreciate this fact that they have readily agreed to the suggestion of the Business Advisory Committee that two days should be set apart for this purpose. 5-50 p.m.

Sir, I am old—older than anybody else. I am the oldest man here. Speaking at this age, let me remind you that I have seen many aspects of public life in all these forty years. I remember the days in 1942 when the 'Quit India' movement was launched. I remember the many incidents that took place then and the fact that certain harsh treatment was meted out, which has left a permanent mark on some of these people who have now gone to the extent of hating the very language, not merely the administration. We remember those days, and we do not want that anything more should be talked about them. But people in Northern India have that view. I may say that even in those days when, as Vice-Chancellor, I pleaded with the Government of the day for a couple of students who were unfortunately mixed up with others and were about to be committed to prison, the Government of that day yielded to my request and released those two students. But I can give you a more important instance of disturbances which took place in the Hindu University at Banaras, and the Government of the day felt that all the disturbances in Banaras very wrongly of course should be attributed to the students of the University. At that time, there was a great Vice-Chancellor at Banaras—No less a person than the President of the Indian Republic to-day, Dr. S. Radhakrishnan. He will tell you better than I can that he had an interview with the Governor, and it was he that convinced the Governor that it was not right policy to prosecute the students and penalise them. Let me say this that the Governor yielded to his request in many respects and made suitable alterations.

Now, Sir, I want to say this quite frankly. We do not want a whole generation of students to turn bitter against our own Government. What has happened has happened. I do not want even those who feel aggrieved to think that they have a great grievance against the Government. Whatever grievances there may be in one party or other, in a democracy, as the Hon. the Leader of the House has always stated, there are ways and means of expressing those grievances and getting them redressed. Have we now become a different nation? Have we become individuals

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [4th March 1965

unknown to each other just because we belong to different political parties? I do not want that these unfortunate events should darken the career of any of those students who, from an over-zealous or too enthusiastic an attitude, might have been considered as dangerous.

Prosecutions have been launched. We pleaded with the Chief Minister and his colleagues that they be kind enough to see that the Government did not pursue the cases. The Chief Minister had always a receptive mind in regard to the treatment that had to be meted out to the students. He gave us that assurance when we waited in deputation on him. I am sure that his attitude still continues to be the same because in all our interviews and discussions, we never found him unsympathetic to what we had to say—not even a word uttered in haste or in anger. Sir, there is always the possibility to err. To err is human and to forgive is divine. I would at this moment request the Chief Minister to kindly see that all the students arrested or sentenced are let out and an amnesty is given to the student community. I am strengthened in this hope by the statement made by the Prime Minister in the Lok Sabha in reply to the debate on the President's Address, where he has said that while he is prepared to take a lenient view of the students' emotional outburst, he could not overlook the role of the anti-social elements. I am sure, Sir, that there will not be wanting people who will say that this Government have not been firm. I have heard it said by very senior people that it is always the case with people to think that they can govern much better when they are not in office and that they will know how difficult it is to govern only when they are in office. To think that the Chief Minister is responsible for all that has happened is, in my opinion, as unnecessary and harmful as to think that the Vice-Chancellor is responsible for all the copying done by the students here and there and taking the Vice-Chancellor to task for that reason (laughter). This is not correct. Let us look at things in a fair and square manner. The Chief Minister is there. He had to be rooted to the desk. He could not go out. He could not see things. It is possible that things might have gone wrong here and there. Nobody need be ashamed of owning it. Nobody need be enraged or exasperated because things had happened here and there. It is worthwhile for us to go on discussing and discussing as if no peace can be established? We have our own future. I shall just give an instance. As a student in 1908, we heard at 8 o'clock one night that Bepin Chandra Pal was coming to Madras the next morning. This information was brought to us by Sri Chakkarai Chettiar, and we were all anxious to publicise the news. How is this to be done? How was the announcement to be made? A young student got hold of a brilliant idea. He thought of lighting a big torch on the 5th floor of the Caithness Hall in Linghi Chetty Street, where we were all resident. Fifty thousand people had gathered at that time to see what it was all about. The warden of that hostel was no other than Dr. Skinner, Principal of the Christian College. We had closed the doors of the hostel and

4th March 1965] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

got on to the fifth floor, and the warden could not get admission to where we were. He waited for two hours till the torch had completely burnt out. When we announced the plan in our over-zealous excitement, he went home and did not sleep that night. Next morning he came to the hostel and we were called to assemble in the hall. He asked "Do you realise what you have done? Do you realise that what you have done would have resulted in the conflagration of the whole area? Do you realise that by our foolish conduct you yourself would have perished in the conflagration ?". Like this he admonished us till tears came down our eyes. It was he who went to the Commissioner of Police and pleaded that this was a foolish act, a childish act, and that it should be ended. Sir, let us now have a new chapter with the students. Because, who are the students? Are they not our own children and grand children? It is unnecessary to give the names of parents of these children. Many of them might be very young. It is not the names of the parents that we want now. What we want now is that the whole situation should be assuaged. We should bring about rational methods of dealing with the subject and we should so conduct ourselves that we shall once more be worthy of being legislators in an enlightened State such as Madras.

Sir, the future of our country rests not on us but on the young students of to-day. They are going to protect us and they will be the bastions to prevent any unholy hands being laid on this sacred soil. It is to them that we have to go, not to any of us—I speak with great respect to the whole gathering—because none of us will be in a position to fight the enemy. If anybody is prepared to rise here, he can rise. I know he cannot. Because it is not the spirit only. It is something better than spirit—physical being. I have known the most generous response that was forthcoming in October 1962 from the student population from every college, every school, and every hostel,—the girl students throwing jewels without consulting their parents and getting abuse at home. That was the state of affairs then. I remember that day in October 1962 when I addressed a great gathering of students, research workers and the staff in the University. It was an electric response that we had. It is those students that are going to save us. They are very generous in spite of their faults. As one associated with them for so many years I cannot but feel very sad that anything like this should have happened here.

Let me say this, Sir. I am making an appeal to this Government. Many things could be said and have been said. But I deeply regret that any statement should be made here or elsewhere which will directly react on what we know were the cruel days which we had to pass through. Such things have never happened in the State to any Chief Minister. I hope we had better drop the idea of having any direct attack on anybody. This is a divine event like the floods and tidal waves that struck Rameswaram. It was a divine act; other people might have taken advantage of it. Let us gather together and restore the good name of the State. 6-00 p.m.

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [4th March 1965

I thought these disturbances were only confined to the north, the east and the west. In the south we thought there was no disturbance and we were protected. But I have no reason to think that we are any more protected and out of the woods. Then you will realise that there is a great need for that unity that ought to prevail in the country. That unity, unfortunately, is lacking. It is not language that can bring us unity. Unfortunately, a few people have got that feeling. Of that we shall speak at a later stage. What is wanted is a unity of purpose once more to help ourselves, to come together, not for party advantage. No party can last for ever and after all, any party which places the interests of the country below the interests of the party and which considers the party more important than the country, cannot in a democracy succeed. My Friend opposite need not be too wehement in this matter. After all is said and done, vehemence does not lead us anywhere. Let us get at things. Let us forget this unfortunate chapter and I say that with all the humility that I can command. Let us forget it. Let us not discuss who did this, who did that and who did the other thing. My Friend spoke as if he had seen what had happened in a television set. But I do not know; I have only heard about it. I cannot speak with such vehemence on any matter of which I am not personally aware. There is no use of talking like that. You can get excited, but that is not what is wanted. What is wanted is calm, deliberate consideration as to how to cure the great wounds that have taken place in Tamil Nad. I beg of you, sitting there or here, not to get excited. My hon. Friend Sri Sambandhan in a moment of haste spoke what he would never have meant. I apologise on his behalf. Let us all gather together and see what could be done. I have been for many years in the public life of this country. Fortunately or unfortunately, I am the most senior Vice-Chancellor in the whole of this Country. I have been the Vice-Chancellor of the University for the past 25 years. Believe me when I say that I am not saying this to boast myself. I never expected in the last years of my service in the University that I would have to witness such things. I hope, therefore, we will all forgive and forget. In that spirit I would appeal to all of you, appeal to Sri K. Anbazhagan and his followers. "Let us forget and forgive, whoever it may be". Let us once more launch on our task, the great task of unifying ourselves and unifying our country and seeing that nothing is done to prevent that unity. I pray God's Grace may be showered on all of us. I pray that we may have the divine blessings to see once more that we close up our ranks and that we do not allow the tension to continue. It is in that belief and hope that I have said the many things which you may not relish.

Thank you, Sir.

(Deputy Chairman in the Chair.)

*கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: தலைவர் அவர்களே, கனம் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் மிகவும் உருக்கமாகத் தெரிவித்த கருத்துகள், இந்த விவாதத்தில் எனக்கு விடை அளிக்கும் பணியை

4th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

சுலபமாக ஆக்கிவிட்டது. இவ்வாறு இந்த சம்பவங்களைப் பற்றி அரசாங்கமே விளக்கும் ஒரு சந்தர்ப்பத்தை இரண்டு நாளைக்கு முன்பாக மற்றொரு மன்றத்திலே எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் அது நேரவில்லை. ஆகவே இந்த அவசரப் பிரேரணை கொண்டு வரப்பட்ட வாய்ப்பை நான் வரவேற்றேன். ஆனால் நான் கூறப் போகிற சம்பவங்கள் மிகவும் துக்கத்தை அளிக்கும் சம்பவங்கள். இந்த சம்பவங்கள் நேர்ந்ததற்கு வருந்துவதோடு இதனாலே பாதிக்கப்பட்டவர்கள் யாராக இருந்தாலும் அவர்களுக்கும் நான் என்னுடைய ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்த துக்ககரமான சம்பவங்களையெல்லாம் எண்ணிப் பார்க்கும் பொழுது, இந்த துக்ககரமான சம்பவங்கள் துக்க நாள் கொண்டாடியதனால் தான் என்ற முடிவுக்கு வரவேண்டியிருக்கும் என்பதைக் கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். ஏனென்றால், இந்த அவசரப் பிரேரணையிலேயே அவசரப் பிரேரணை கொண்டு வந்தவர்களாலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. துக்க நாளோடு சேர்த்து, மாணவர் கிளர்ச்சியோடு சேர்த்து இந்தி எதிர்ப்போடு சேர்த்து இவ்வாறு ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தம் ஏற்பட்டு இருக்கிறது என்பதை அவர்களே ஒப்புக் கொண்டதால் என்னுடைய பணி மிகச் சுலபமாகி விட்டது. எனவே இதைப்பற்றி அதிகமாக நான் விளக்கிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கூறியபடி போனது போய்விட்டது, மறந்து விடுவோம் என்பது தான் என்னுடைய எண்ணம். இருந்தாலும் சில கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்பட்டதால் நான் அதற்கு விளக்கம் கூற வேண்டியவனாக இருக்கிறேன்.

சட்ட மன்றத்திலேயே எவ்வளவோ நான் கேட்டுக் கொண்டேன் "26-ம் தேதி புனிதமான நாள். சுதந்திரம் அடைவோம் என்று பிரதிக்ஞை எடுத்துக் கொண்ட நாள். 1931-ஆவது ஆண்டிலிருந்தே சுதந்திர நாளாகக் கொண்டாடி வந்திருக்கிறோம்", என்று. சுதந்திரா கட்சித் தலைவர்கள் எடுத்துக் கூறினார்கள். "இவ்வாறு துக்க தினம் கொண்டாடினால் பக்கத்திலே இருக்கிற சீனாக்காரன் எல்லையில் இருக்கிறானே, அவன் என்ன நினைப்பான்? நாட்டிலே ஒற்றுமை குலைந்து பலஹீனம் ஏற்பட்டு விட்டது என்று நினைக்க மாட்டானா?" என்று அவர்கள் எடுத்துக் காட்டியதையும் எடுத்துச் சொன்னேன். 25-ம் தேதி வேண்டுமானாலும் கொண்டாடுங்கள் என்று கூறினேன். அதையும் கேட்கவில்லை. அதன் விளைவு என்ன? 26-ம் தேதி நடந்த கலவரங்களை உறுப்பினர் அவர்கள் அறிவாரா? சர்க்கார் பஸ்கள் கொளுத்தப்பட்டதை கனம் உறுப்பினர் அறிவாரா? பச்சையப்பா கல்லூரியில் இருந்து கொண்டு கல்லால் அடித்துக் கொண்டிருந்ததை உறுப்பினர் அறிவாரா? மறுபடியும் அந்த சம்பவங்களையெல்லாம் சொல்லி இந்த சபையில் ஒரு நெருக்கம் உண்டாக்க விரும்பவில்லை. 26-ம் தேதி நாம் மகிழ்ச்சியோடு கொண்டாட வேண்டிய நாள். நாடு பூராவும் பாரதம் பூராவும் மகிழ்ச்சியோடு கொண்டாட வேண்டிய நாள். அப்படியிருக்கும் போது இப்படிப்பட்ட சம்பவங்கள் எப்படி ஏற்பட்டன? சுதந்திர நாள் அன்று துக்க நாள் கொண்டாடுவது ரொம்பத்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [4th March 1965

தவறானது என்பதையே இது எடுத்துக் காட்டுகிறது. துக்க நாள் கொண்டாடுவது என்று முடிவு எடுத்த காரணத்தினாலேதான் இவ்வளவு நடந்து விட்டது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்தி வருவதைப்பற்றி நான் சட்ட சபையிலே விளக்கினேன். இப்போது என்னுடைய போக்கை நான் மாற்றிக் கொள்ள வில்லை. அப்போது என்ன சொன்னேனோ அதே தான் இப்போதும். இந்தி பேசாத இடங்களில் ஆங்கிலம் தொடர்ந்து
6-10 p.m. இருக்கும். ஜனவரி 26-ம் தேதி இந்தி ஆட்சி மொழியாக வந்தாலும் அதனால், யாராக இருந்தாலும், மாணவர்களாக இருந்தாலும் உத்தியோகஸ்தர்களாக இருந்தாலும் அவர்கள் எந்த விதமாகவும் இதனால் பாதிக்கப்பட மாட்டார்கள், அவர்களை நாங்கள் பார்த்துக் கொள்வோம் என்று உறுதி கூறியிருக்கிறேன். இன்னும் அதை மறுபடி எடுத்துச் சொல்லி வருகிறேன். ஆனால் இப்போது அதைப்பற்றி எல்லாம் பேசக்கூடாது. கான்ஸ்டிடியூஷனை மாற்ற வேண்டும் என்று விடாப்பிடியாகச் சொல்லிக் கொண்டு வந்தார்கள். மொழியைப் பற்றிப் பேசப் போகிறார்கள். 11, 12 தேதி களிலே நான் விளக்கமாக கூறலாம் என்று இருக்கிறேன். ஆனால் ஒன்று நாம் எதையும் பாரத நாடு என்ற அடிப்படையிலேயே சிந்திக்க வேண்டும். துண்டு போடலாம் என்று மனதிலே நினைத்துக் கொண்டு இருப்பவர்களுக்கு இது புரியாது. தனியே போக வேண்டும் என்ற எண்ணம் உள்ளவர்கள் ஆங்கிலமே வேண்டும் என்றால், ஆங்கிலத்தை வேண்டாதவர்கள் மீது நாம் எப்படி ஆங்கிலத்தைத் திணிக்க முடியும்? ஆகவே அது சாத்தியப்படாது என்று சொன்னேன். 25 பேர் வந்தார்கள். 2½ மணி நேரம் பேசினார்கள். இரவு 11¾ மணி வரையில் பேசினார்கள். ஆனாலும் கிளிப் பிள்ளை மாதிரி திருப்பித்திருப்பிச் சொல்கிறார்கள், கான்ஸ்டிடியூஷனைத் திருத்த வேண்டும், இந்தியே கூடாது என்று நான் சொன்னேன் "அது நல்லதில்லை. அது வேண்டாம். உங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லையென்றால் இப்படிச் செய்யுங்கள். 2, 3 ஆண்டுகள் நீங்கள் நன்றாகப் படியுங்கள். பாலிடிக்ஸில் சேர்ந்து படியுங்கள். இதற்கு மேலே நான் என்ன சொல்வது" என்று சொன்னேன். ஆனால் இதுபற்றி நேருஜி இருந்த வரையில் இது வரைக்கும் நடைமுறையில் நம்பினோம். ஆனால் இப்போது உண்மையிலேயே ஒரு அச்சம் ஏற்பட்டு இருக்கிறது. அதையும் உடனடியாகப் போக்க வேண்டும். கிளர்ச்சி செய்கிறவர்கள் ஒரு புறம் இருக்கட்டும். உண்மையிலேயே இந்தி திணிக்கப் படுமோ என்ற அச்சம் இருக்கிறது. அதை நீக்க வேண்டும். இதற்கு ஒரு சட்டத் திருத்தம் வேண்டுமென்று தெரிவித்தேன். அதை அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டார்கள். ஹிந்தியைப் பற்றி இப்போது நான் அவ்வளவு தான் கூற விரும்புகிறேன். ஹிந்தியுடன் ஆங்கிலமும் இருக்கும். "கான்ஸ்ட்டிடியூஷன்படி" இந்திதான் நாட்டின் ஆட்சி மொழி. 'கான்ஸ்டிடியூஷன்'-ஐ மாற்ற வேண்டும் என்று நான் சொல்லவில்லை ஆனால் நான் ஆங்கிலம் வேண்டும் என்கிற வரையில், ஏதாவது ஒரு மாநிலம் ஆங்கிலமும் வேண்டும் என்கிற வரையில், ஆங்கிலமும் ஆட்சி மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்று தான் நானும் விரும்புகிறேன். அதற்குரிய முறையில் சட்டம் திருத்தப்பட

4th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

வேண்டும். ஆகவே என் போக்கில் ஒரு மாறுதலும் இல்லை. 'கான்ஸ்டிட்யூஷனை' மாற்ற வேண்டும் என்று நான் சொன்னேன் என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. ஆனால் இங்கே இருந்த போக்கில் மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த மாறுதல் குறித்து நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன் அதாவது நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டுக்கு விரோதமாக இந்தப் போக்கு செயல்படாதபடி இதன் தீவிரம் கொஞ்சம் குறைந்திருக்கிறது; சம்பந்தப்பட்டவர்கள் இந்தப் போக்கின் தீவிரத் தன்மையைக் குறைத்துக் கொண்டதுபற்றி மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

மாணவர்களிடம் எனக்கும் பரிபூரண அனுதாபம் உண்டு. மாணவர்கள் தவறான முறையில் நடந்துகொண்டு விட்டது தான் எனக்கும் கவலையை உண்டுபண்ணுகிறது. அவர்கள் தவறாக நடந்துகொண்டதற்காக அவர்கள் மீது பழிக்குப் பழி வாங்க வேண்டும் என்று நான் விரும்பவில்லை. அவர்கள் 6-ம் தேதி என்னை வந்து பார்த்தபோது, "மற்றவர்களிடம் கண்டிப்பாக இருப்பவன் நான். கோர்ட்டில் ஒரு வழக்குத் தொடர்ந்துவிட்டால், என் நடவடிக்கைகளை நான் கைவிட மாட்டேன். ஆனால் உங்கள் விஷயத்தில் பரிபூரண அனுதாபத்துடன் நடந்துகொள்ளத் தயாரா யிருக்கிறேன்" என்று அவர்களிடம் நான் சொன்னேன். வைஸ்-சான்ஸலர், ஸ்ரீ. பாலசுப்ரமணிய ஐயர் முதலியவர்கள் என்னை வந்து பார்த்தபோதும், இதையேதான் நான் அவர்களிடமும் சொன்னேன். மாணவர்களிடம் நான் கண்டிப்பாக இல்லை. அவர்களிடம் எனக்கு அனுதாபம் இருக்கிறது. தவறு செய்த மாணவர்களைத் தண்டித்துத் தான் ஆக வேண்டும் என்பது நியாயமில்லை. இருந்தாலும், அவர்களை எப்படித் திருத்துவது என்பதைப் பற்றிச் சிந்தித்துத்தானாக வேண்டும். அவர்களுடைய எதிர்காலத்தைப் பற்றியும், அவர்கள் இனிமேல் நல்லவிதமாக நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதைப் பற்றியும் சிந்தித்துத்தானாக வேண்டும். மாணவர்கள் பலாத்காரத்தில் ஈடுபட்டார்கள். ஆனால் அவர்களைத் தூண்டியவர்கள் வேறு சிலர். இந்த விவகாரத்தை இப்போது நான் வளர்க்க விரும்பவில்லை. சம்பவங்களுக்கு ஒரு கட்சியினர் 'ப்ளான்' போட்டார்கள். மற்றொரு கட்சியினர் 'ப்ளான்' போட்டார்கள். மற்றொரு கட்சினர் வெறுப்பை உண்டாக்கினார்கள். மாணவர்களுக்கும் எந்தெந்தக் கட்சியினருக்கும் தொடர்பு உண்டு என்று எனக்குப் பல தகவல்கள் வந்திருக்கின்றன. யார் யார் யாரிடம் தொடர்பு கொண்டனர் என்ற தகவல் என்னிடம் இருக்கிறது. இது எனக்கு மிகவும் வருத்தம் தருகிறது. அந்தக் கட்சியினரால் மாணவர்கள் தூண்டிவிடப் பட்டார்கள். ஆனால் பிறகு The students are let down by the very people who inspired and encouraged them to acts of violence and incendiarism.

திரு. க. அன்பழகன்; தூண்டி விட்டவர்கள் யார் என்ற தகவலை கனம் அமைச்சர் தரலாம்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : இதெல்லாம் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். யார், யார் மாணவர்களைத் தூண்டிவிட்டார்கள் என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். தூண்டிவிடப்பட்ட மாணவர்கள்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [4th March 1965

பிறகு அவர்களிடம் சென்றபோது "திரும்ப என்னிடம் வராதே, போ" என்று அந்த மாணவர்களிடம் அவர்கள் சொன்னார்கள். அப்போது, மாணவர்களின் கதி எப்படி வேண்டுமானால் ஆகட்டும் என்ற கெட்ட எண்ணம் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. இது மட்டுமில்லை. இவர்கள் இளம் சிறார்களைத் தூண்டிவிட்டுவிட்டு பிறகு "என்னிடம் வராதே" என்று அவர்களிடம் சொன்னதுடன் நிற்கவில்லை. "மாணவர்களால்தான் இத்தகைய பலாத்காரச் சம்பவங்கள் நடந்தன" என்று அவர்களைத் தூண்டிவிட்ட தலைவர்களே சொல்கிறார்கள். இவ்வாறு பலாத்காரத்திற்கு முழுப் பொறுப்பையும் மாணவர்கள் மீது சுமத்துவது ரொம்பவும் முறையற்றது.

நான் கவலைப்படுவதெல்லாம், மாணவர்கள் மனதில் தவறான கருத்து ஏற்பட்டுவிட்டதே என்பது தான். அவர்களை யார் தூக்கிவிட்டாலும் அவர்கள் மனதில் ஒரே மாதிரியான ஒரு வெறுப்புத் தோன்றியது; மனதில் தவறுதலாக கருத்து ஏற்பட்டது. ஒரு வைத்தியக் கல்லூரி மாணவர் தன் ஆசிரியரைப் பார்த்து "அடுத்த ஆண்டிலிருந்து நாங்களெல்லாம் எல்லாவற்றையும் இந்தியில்தான் படிக்க வேண்டுமாமே" என்று கேட்டான். இப்படிப்பட்ட தவறான கருத்து மாணவர்கள் மனதில் ஏற்பட்டது. அவர்கள் பலாத்காரத்திலும் இறங்கினார்கள். அவர்கள் 27-ம் தேதி பஸ்களைக் கொளுத்தினார்கள்; கற்களை எறிந்தனர்; இப்படிப்பட்ட காரியங்கள் எல்லாம் நடந்தன.

மாணவர்களை நான் பார்க்கவில்லை என்று சொல்ல முடியாது. அவர்களை நான் பார்க்கவில்லை என்று குற்றம் சொல்வதற்கே இடமில்லை. 25-ம் தேதி அவர்கள் வந்தபோது நான் காரியாலயத்தில் இல்லை. நான் ஆகாய விமான நிலையத்துக்குப் போய், உள்நாட்டு அமைச்சரைப் பார்த்து விட்டு ஒரு விழாவிற்காக வேலூருக்குச் சென்றேன். 27-ம் தேதியைப் பொறுத்தவரையில் பிரச்னையே இல்லை. அன்று அவர்கள் செக்ரடேரியட்டுக்கு வரவில்லை. அதற்குப் பிறகு மாணவர்கள் வந்தபோது, அமைதியை நிலைநாட்ட வேண்டுமென்பதற்காக போலீஸாரே அவர்களை நிறுத்திவிட்டார்கள். அதற்குப் பிறகு 6-ம் தேதி மாணவர்கள் என்னிடம் வந்து 1½ மணி நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மாணவர்கள் சென்னையில் மட்டுமின்றி மற்ற இடங்களிலும் கார்களை நிறுத்தி பெட்ரோல் வாங்க முயற்சித்தார்கள். "பெட்ரோல் எதற்கு வேண்டும்" என்று கேட்டால், 'கொளுத்த' என்று அவர்கள் பதில் சொன்னார்கள். இங்கே இருக்கும் அம்மையார் அவர்கள் பட்ட பாடு சாதாரணமானதல்ல. அவர்களுடைய நல்ல காரின் டயர் ஆணியினால் கெடுக்கப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட காரியங்கள் கேள்விமுறை இல்லாமல் செய்யப்பட்டன. மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆவேசம் வந்தது. அவர்களுக்கு ஒரு வெறுப்பு ஏற்பட்டது.

மாணவர்களுடைய எதிர்காலத்தைப் பற்றி நினைக்கும்போது, கவலை ஏற்படுகிறது. அவர்களுடைய எதிர்காலம் நன்றாக இருக்க வேண்டும். எதிர்க் கட்சித் தலைவரையும், எதிர்க் கட்சி உபதலைவரையும் போன்றவர்களும், கல்வித் துறையில் அனுபவம்

4th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

பெற்றுள்ளவர்களும் இதுபற்றித் தீவிரமாகச் சிந்திக்க வேண்டும். மாணவர்கள் இத்தகைய தவறுகள் செய்யாதபடி எவ்வாறு பார்த்துக்கொள்வது என்றும், இவர்கள் கெட இடமில்லாதபடி செய்வது எப்படி என்றும் பார்க்க வேண்டும். இந்த விஷயத்தில் பெற்றோர்களுக்கும் கடமை இருக்கிறது. "காக்கைக்கும் தன் குஞ்சு பொன் குஞ்சு" என்று சொல்வதுண்டு. "இவர்கள் நம் குழந்தைகளாயிற்றே, இவர்களுக்கு நல்லொழுக்கம் ஏற்பட வேண்டுமே" என்று பெற்றோர்கள் நினைத்து, அவர்கள் போதிய அக்கறை எடுத்துக் கொள்ளாத வரையில், மாணவர்களிடையே சீர்திருத்தம் ஏற்படாது.

திருநெல்வேலியில் மாணவர்கள் 'ஹிந்தி ஒழிக' என்று ஒரு காகிதத்தில் எழுதி, அந்தக் காகிதத்தை நாக்கால் தொட்டு, அதை ஒரு ஸப்-இன்ஸ்பெக்டரின் நெற்றியில் ஒட்டினார்கள். ஒரு டெபுடி சூபரின்டெண்ட் ஆப் போலீஸ் மீது சாணத்தைப் போட்டு, 'இந்தி ஒழிக' என்று சொல், என்று அவரிடம் சொன்னார்கள். ஒரு போலீஸ் அதிகாரியின் முதுகில் 'ஹிந்தி ஒழிக' என்று மாணவர்கள் எழுதினார்கள். 6-20 p.m.

மாணவர்கள் பலாத்காரத்தில் இறங்கினார்கள். அந்த சந்தர்ப்பத்தில் சமூக விரோதிகள் சேர்ந்துகொண்டார்கள்; அரசியல் கட்சியினர் சேர்ந்துகொண்டனர்; அரசாங்கத்தின் மீது ஆத்திரம் கொண்டவர்கள் சேர்ந்துகொண்டார்கள். இந்த விதமாகத் தான் கொடிய சம்பவங்கள் நேர்ந்தன; நஷ்டமும் ஏற்பட்டது; மனித உயிர்களும் பறிக்கப்பட்டன.

போலீசாருக்குச் சன்மானம் அளித்தது பற்றிப் பேசப்பட்டது. போலீசாருடைய வேலை மிகவும் கஷ்டமான வேலை. இன்று மக்கள் "அவர்கள் நம்மைக் காப்பாற்றினார்கள்" என்று சொல்கிறார்கள். அவர்கள் இல்லாவிட்டால் மக்கள் எவ்வளவோ கஷ்டங்களை அனுபவிக்க நேர்ந்திருக்கும்.

"27-ம் தேதி மாணவர்கள் என்னைக் காண வரும்போது, அவர்களைத் தொடாதீர்கள்" என்று போலீசாரிடம் சொல்லியிருந்தேன். மாணவர்களைப் பயன்படுத்திக்கொண்டவர்கள் பிறகு அவர்களை 'லெட் டவ்ன்' பண்ணிவிட்டார்களே என்றுதான் நான் வருத்தப்படுகிறேன்.

போலீசார் மிகவும் கஷ்டப்பட்டார்கள். அவர்களுடைய பொறுமைக்கு அளவே இல்லை. சென்னை நகர ஆசிரியர் ஒருவர் இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரலுக்கு எழுதியுள்ள ஒரு கடிதத்தை இங்கே படிக்க விரும்புகிறேன்.

It is very distressing to note that nowadays people seem to approve, justify and sometimes seek pleasure in expressing their opinions in a violent way, causing destruction to life, person and property. The role of the Police during these trying days in working hard to preserve the law and order and to protect the life and property against frenzied mob has been splendid and praiseworthy. Please convey hearfelt respects to those heroic police personnel

who fulfilled their duties with dauntless courage. I can humbly pray for their welfare and great glories. Also please convey my sincere and heartfelt sympathy and condolences to the relatives of those heroic souls, who died with their boots on.

போலீசாரின் பாதுகாப்பு யாருக்கு வேண்டாமென்று சொல்ல முடியும்? எல்லோருக்கும்தான் வேண்டும். பலாத்கார செயலையே தொழிலாகக் கொண்டிருக்கிறவர்கள் குண்டர்கள் என்று சொல்பவர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குக்கூட நாம் ஒரு சட்டம் செய்கிறோம். அதற்குக்கூட போலீசாரின் பாதுகாப்பு வேண்டியிருக்கிறது. போலீசார் கஷ்டப்பட்டுச் செய்தார்கள் என்றால் அவர்களுக்கு ஒரு இங்கிரிமெண்ட் கொடுத்தது தப்பா? போலீசார் மக்களைப் பாதுகாத்தார்கள். அது இல்லாமல் இருந்திருந்தால் மக்கள் அதிகக் கஷ்டப்பட்டிருப்பார்கள்.

திரு. என். வி. நடராசன் : போலீசாரின் சம்பள உயர்வு தவறு என்று சொல்லவில்லை. அதைக் கொடுத்த சந்தர்ப்பம் போலீசாருக்கும் பொதுமக்களுக்கும் உள்ள உறவைக் கெடுப்பதாக இருக்கிறது என்றுதான் சொன்னோம்.

(Mr. Chairman in the Chair)

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : போலீசாருக்கும் பொது மக்களுக்கும் நல்ல உறவாகத்தான் இருக்கிறது. அந்த உறவு பெருகிவருகிறது. அதை மக்கள் நன்றாக உணர்கிறார்கள். ஆகையால் போலீசாருக்கு இந்த சபையின் மூலமாக பொதுமக்களின் சார்பாக அரசாங்கத்தின் சார்பிலும் பாராட்டைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். போலீசாரின் பாதுகாப்பு எப்போதும் இருக்கும். அவர்கள் உயிருக்குத் துணிந்தவர்கள். எப்படியும் மக்களைப் பாதுகாப்பார்கள். ஒரு போலீஸ் சப்இன்ஸ்பெக்டர் கோரமாகக் கொல்லப்பட்டார். பல போலீசார் அடிபட்டார்கள், அவமானப் படுத்தப்பட்டார்கள். என்றாலும் அவர்கள் துணிவோடு பணியாற்றினார்கள். குமாரபாளையத்தில் சப்-இன்ஸ்பெக்டரின் துணியை அவிழ்த்துவிட்டு தெருத்தெருவாக இழுத்துச் சென்றார்கள். கொடைக்கானலில் என்ன நடந்தது? ஒரு கான்ஸ்டபிளை குளத்தில் முழுகடித்தார்கள். இங்கே ஒரு கான்ஸ்டபிள் தலையில் பெட்ரோலை வைத்துக் கொளுத்தினார்கள். போலீசாருக்கு நாம் பாராட்டைத் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். பொது மக்கள் சார்பாக நான் அதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

கடைசியாக ஒன்று தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். மாணவர்கள் இனி இதையெல்லாம் விட்டுவிட்டு ஒழுங்காகப் போவார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கிறது. வருகிற 8-ம் தேதி கல்லூரிகள் திறக்கப்படும். சட்டக் கல்லூரி 10-ம் தேதி திறக்கப்படும். இன்னும் சிலர் தூண்டுகிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். அதற்கு இணங்காமல் இருக்கவேண்டும். சில மாணவர்கள் என்னை வந்து பார்த்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு என்னிடத்தில் நம்பிக்கை இருக்கிறது. எவ்வளவுதான் வெறுப்பை ஊட்டிய

போதிலும் என்னிடத்தில் நம்பிக்கை இருக்கிறது. மாணவர்கள் நன்ருகப் படிக்கவேண்டுமென்றுதான் 37 கோடி ரூபாய் கல்விக்காக இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் ஒதுக்கியிருக்கிருேம். ஆகையால் மாணவர்கள் இனிமேல் இந்தப் போக்கையெல்லாம் விட்டுவிட்டு அவர்கள் எந்தவிதமான பயமும் இல்லாமல் இருக்க வேண்டும். இந்தித் திணிப்பு எப்போதும் நேரவில்லை. அப்படி ஒரு பிரமை ஏற்பட்டுவிட்டது. எந்த விதமான பாதகமும் இல்லாமல் பாதுகாத்துக்கொள்ளலாம் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. யாரும் தவருன பாதைக்குச் செல்ல முற்பட்டால் அதற்கு இடம் கொடுக்காமல் படிப்பில் அக்கறை கொண்டு ஒழுக்கத்தோடு சிரிய மக்களாக ஆவதற்கு முயற்சி செய்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். மாணவர்கள் என்ன செய்தார்கள், எப்படித் தூண்டிவிடப்பட்டார்கள், எத்தகைய சூழ்நிலை இருந்தது என்பது எல்லாம் எனக்கு நன்ருகத் தெரியும். அவர்களைப் பழி வாங்க வேண்டுமென்பது இல்லை. தண்டிக்க வேண்டுமென்பதும் இல்லை. ஆகவே எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள், வைஸ் சான்ஸலர் அவர்கள் கூறியபடி மாணவர்களிடத்தில் மிகுந்த அனுதாபத்துடன் நான் நடந்துகொள்வேன் என்பதை அவர்களே தெரிந்துகொண்டிருக்கிருர்கள். மாணவர்களும் தெரிந்துகொண்டிருக்கிருர்கள். மாணவர்கள் இனிமேல் நல்லமுறையில் படித்து முன்னேற்றமடைய வேண்டுமென்பதுதான் என்னுடைய அவா. இன்று சமூக விரோதிகள் பல கொடிய காரியங்களைச் செய்திருக்கிருர்கள். ஏராளமான நஷ்டத்தை உண்டுபண்ணி இருக்கிருர்கள். அதற்குக் காரணம் பின்னல் இருக்கிற அரசியல் கட்சிகள் அராஜகத்தை நாட்டில் உண்டாக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு இருந்ததுதான். அதுதான் அவர்களுடைய லட்சியம். அது ரொம்பக் கேவலம். ரொம்பத் தவருனது. நாட்டுப் பற்று இல்லாதவர்கள்தான் அதை விரும்புவார்கள். அவர்கள் அராஜகம் உண்டு பண்ணும் வகையில் தூண்டிவிட்டார்கள். மற்றவர்கள் அதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். கலவரம் வந்தால் அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள சிலர் இருக்கிருர்கள். அவர்கள் எல்லாம் சேர்ந்து இதில் ஈடுபட்டதால் தமிழ் நாட்டுச் சரித்திரத்தில் கெட்ட பெயரை இழுக்கை ஏற்படுத்தும் இத்தகைய சம்பவங்கள் நடந்துவிட்டன. ஆனல் நாம் பெற்ற அனுபவத்திலிருந்து இதையெல்லாம் சீக்கிரம் மறந்துவிடவேண்டும். எதிர்கால சந்ததிகள் இதுபோல இங்கு நடந்தது என்று நினைக்க முடியாமல் தமிழ்நாட்டுப் பரம்பரையைப் பாதுகாக்கும் முறையில் நடந்துகொள்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். இதற்குமேல் இந்த விவாதத்தில் காலத்தை எடுத்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை. மொழிப் பிரச்னைபற்றி விளக்கமாகப் பேச சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது. அப்போது எடுத்துக்கொள்ளலாம். மாணவர்கள் தாங்கள் நடந்துகொண்ட விதத்தை அவர்களே சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். பெற்ருேர்கள் தங்கள் கடமையைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஆங்காங்கு பல ஸ்தாபனங்கள் அமைக்கப்படுகின்றன. எவ்வளவுதான் உயர்ந்த கல்லூரி, உயர்ந்த பள்ளிக்கூடங்கள் இருந்தாலும்,

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [4th March 1965

எவ்வளவுதான் அங்கே கட்டுப்பாடுகள் இருந்தாலும் பெற்றோர்கள் கண்காணிக்காவிட்டால், பிள்ளைகள் தவறித்தான் போவார்கள். இவ்வளவு ஆகியும் பெற்றோர்கள் அதைக் கவனிக்கவில்லை என்றுதான் கவலைப்படுகிறேன். இதில் ஈடுபட்டவர்கள் கல்லூரி மாணவர்கள் மட்டுமல்ல. உயர்நிலைப் பள்ளிக் குழந்தைகள் சேர்ந்துவிட்டன. அவர்களுக்கும் வேகம் வந்துவிட்டது. அதனால் அவர்களும் ஈடுபட்டார்கள். பாளையங்கோட்டையில் நடைபெற்றது என்ன? உயர்நிலைப் பள்ளி மாணவர்கள்தான் செய்தார்கள். ஒரு சிலர் ஊர் ஊராகப் போனார்கள். மாணவர்களுக்கெல்லாம் என்ன எண்ணம் ஏற்பட்டதென்றால், அங்கே நடந்ததே இங்கேயும் நம் ஊரிலும் ஏதாவது நடத்தவில்லை என்றால் பிற்போக்கு வாதி என்று கேவலமாக நினைப்பார்களே என்று நினைத்தார்கள். தெரியாத குழந்தைகள் என்ன செய்யும்? நேற்று எங்கள் ஊரில் இப்படிச் செய்தோம் என்றால் அதைக் கேட்டுவிட்டு நாமும் அப்படிச் செய்யாவிட்டால் அவமானமாகப் போகும் என்று அவர்களும் கொளுத்தினார்கள். குழந்தைகள் நெருப்போடு விளையாடும்போது பெற்றோர்களும், ஆசிரியர்களும் அதைக் கவனிக்கவேண்டும். ஆசிரியர்களுக்கும் பொறுப்பு இருக்கிறது. ஒரு சிலர் தவறாக நடந்தது உண்டு. பொதுவாக ஆசிரியர்கள் என்பவர்கள் குழந்தைகள் விஷயத்தில் தாயைவிட அக்கரை கொண்டவர்கள். அவர்களுக்கும் பொறுப்பு உண்டு. மனமாற்றம் ஏற்படவேண்டும். அதுதான் முக்கியம். உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் படிக்கிற பிள்ளைகள் இப்படிக் கெட்டுப்போகிறார்கள் என்றால் இதையெல்லாம் ஆசிரியர்களும் பெற்றோர்களும் கவனித்து மாணவர்கள் சீரான முறையில் நடக்க வழிகாட்ட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(The Hon. Chairman sounded the gong and the Hon. the Chief Minister resumed his seat.)

6-30 p.m. MR. CHAIRMAN : It is now half past six of the clock. Under Rule 52 of the Council Rules, the debate shall automatically terminate at the end of two hours after the commencement of the debate.

So, the motion is talked out.

The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. tomorrow.

The House then adjourned.

V. PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

*142. *Notification issued with G.O. Ms. No. 179, Rural Development and Local Administration, dated 23rd January 1965 regarding amendment to the Conduct of Election of Members of Village Panchayats Rules, 1964.*

* Laid on the table of the House on 1st March 1965.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, when there is an enquiry, they take into account all that is presented to them, and then only decide about the punishment or the guilt of the teacher. If the teacher is aggrieved against the punishment awarded, he can appeal against the order of punishment.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : May I know, Sir, whether there is any proposal before the Government to increase the rate given for the mid-day meals, in view of the increased cost of living?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, there is no such proposal before the Government. But this question relates to distribution of CARE articles.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, do the Government realise that the burden thrown upon the teachers brings all these risks upon them and, if so, will they revise their policy by entrusting this work to non-official Committees?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, if two teachers in the whole State committed some wrong and they were awarded punishment, that does not mean that the teachers in the whole State cannot attend to this work satisfactorily.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Cannot the Government think of leaving them with a warning, this being the first case and of a trivial nature?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I have already stated that they could have appealed, but they did not.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. the Chief Minister tell us whether any such reports have come from the other districts of the State?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I have no such information, Sir.

Grade II Hindi Pandits

* 111 Q.—SRI M. RAJAH IYER AND SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether Grade II Hindi Pandits doing twelve periods of work in the Higher Standard of High Schools are eligible for a Special pay of Rs. 10 per mensem; and

(b) if so, whether the Government have instructed all Special District Educational Officers to implement them in Board High Schools?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) Yes.

(b) Necessary instructions in this regard had already been issued to the Collectors who were in charge of District Board Schools, prior to 27—4—1963.

6th March 1965]

SRI M. RAJAH IYER : Sir, are the Government aware that in a few District Board High Schools they have not been paid the special pay nor have their appeals been entertained as the relevant rules are not there with the Special District Educational Officers, and, if so, will the Government recircularise their instructions?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Yes, Sir, the Director of Public Instruction has been asked to give suitable instructions to local bodies and the management schools in the matter.

District Board High Schools

* 112 Q.—SRI M. SANKARALINGAM PILLAI : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state with reference to the answer given to Legislative Council question No. 123, on 30th July 1962, the stage at which the proposal to take over the former District Board High Schools in the State now stands ?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: இவ்விஷயம் இன்னும் அரசாங்கத்தின் ஆலோசனையில் இருந்து வருகிறது.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, what is the difficulty in the Government taking over these schools as Government schools now that the Government bear the entire deficit of the District Board Schools?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : This has been under the examinatin of the Government, Sir.

Agricultural pump sets

* 113 Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) district-wise, the number of applications pending for service connection to agricultural pumpsets as on 1st May 1963; and

(b) district-wise, the date of first application pending for service connection to agricultural pumpsets?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (a) & (b) A statement [a] is placed on the table of the House.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Sir, from the statement we find that even applications preferred in 1955, 1956, 1957 and 1958, and so on, are still pending with the Electricity Department. Will the Hon. Minister tell us whether all these applications relate to non-remunerative schemes or have been shelved for some other resons?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : There are several reasons. Now the main reason is the non-remunerative nature of the scheme; in the North Arcot district, it is due to the Palar Basin Rules. In each district there are some peculiar reasons. But mainly it is non-remunerative nature of the schemes. What

[a] Printed as Appendix I on page 348.

11th March 1965]

III.—GOVERNMENT MOTION.

DISCUSSION ON THE OFFICIAL LANGUAGE POLICY.

* கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: Sir, I move— 3-10 p.m.

"*That the Official Language Policy be taken into consideration.*"

தலைவர் அவர்களே, மொழிப் பிரச்னை உண்மையிலேயே இந்த நாட்டைப் பொறுத்தமட்டில் ஒரு சிக்கலான பிரச்னையாக இருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அதற்குக் காரணம் என்னவென்றால் நாம் சுதந்திரம் அடைந்தது ஒன்று. இரண்டாவது பல மொழிகள் பேசப்படுகிற இந்த நாட்டிலே அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் 14 மொழிகள் தேசிய மொழிகளாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. நம்முடைய காலம் சென்ற பிரதமர் அவர்களே அடிக்கடி வற்புறுத்திக்கூறியிருப்பது போல், 14 மொழிகள் தேசிய மொழிகள்; 14 மொழிகளுக்கும் சம அந்தஸ்து உண்டு; எல்லாம் தேசிய மொழிகளாகவே ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன, என்பதை யாவரும் உணருவார்கள். ஆனால், நம்முடைய அரசியல் அமைப்பு, ஆட்சி அமைப்பு, யூனியனாக இருக்கிறது. மத்திய ஆட்சி வேறு, மாநில ஆட்சி வேறாக இருக்கிறது. மாநிலங்கள் இப்போது அநேகமாக மொழி வாரியாகவே இருக்கின்றன. ஒரு மொழி பேசப்படுகிற சில மாநிலங்கள் இரண்டு, மூன்று மாநிலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவே தவிர, ஒரு மாநிலத்திலே பல மொழிகள் பேசப்படுகிற பிரச்னை இல்லை. இந்த மாநிலத்தில்கூட தெலுங்கு பேசுகிறவர்களும் மலையாளம் பேசுகிற ஒரு சிலரும் இருக்கலாம். ஆனால், பொதுவாக மொழிவாரியாக மாநிலங்கள் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மத்தியப் பிரதேசத்தில் இந்தி தாய் மொழியாக உள்ளது. உத்திரப் பிரதேசம் இந்தியைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டது. அது மாதிரி ஒரு மொழி பேசப்படுகிற மாநிலம் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவே தவிர, அநேகமாக ஒரு மொழி பேசும் அமைப்புகளாகவே மாநிலங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. இருந்தாலும் சிறுபான்மையோர் பிரச்னை இருக்கிறது. அதிலும் இந்த அரசாங்கம் கண்டிப்பாக அனுசரிக்க ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிற சில பகுதிகள் உள்ளன. மொழி விஷயத்தில், படிப்பு விஷயத்தில், வேறு மொழி பேசுகிறவர், சிறுபான்மையோரின் நலன்கள் போதியளவு பாதுகாக்கப்படவேண்டும் என்பதில் அரசாங்கம் கண்ணும் கருத்துமாக இருக்கிறது. இதைப்பற்றி என்ன என்ன கோட்பாடுகள் அமைத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று முடிவு செய்தபொழுது, இதைப் பார்த்த மத்திய அரசாங்கத்தின் முன்னாள் உள்நாட்டு அமைச்சர் அவர்கள்—இப்போதுள்ள பிரதமர்—இந்த நகல் வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இது உண்மையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்ற மாநிலங்களுக்கும் நாம் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று இந்த நகலையும் அனுப்பி வைத்தேன். சிறுபான்மையோர் விஷயத்தில் நாம் கவனம் செலுத்துகிறோம். தமிழ் நாட்டிலே ஆங்கிலம், தமிழ் தவிர ஆறு மொழிகள் பயிற்சி மொழிகளாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [11th March 1965

இன்றன. சிறு பான்மையினர் வேண்டுமென்றால் தெலுங்கோ, மலையாளமோ, குஜராத்தியோ படித்துக்கொள்ளலாம். சென்னையில் குஜராத்தி சொல்லிக் கொடுக்கிற பள்ளிக்கூடம் ஒன்று இருக்கிறது. அது மாதிரியே இந்தி சொல்லிக் கொடுக்கிற பள்ளிக்கூடம் ஒன்று இரண்டு இருக்கின்றன. ஆனால், நாம் சுதந்திரம் அடைவதற்கு முன்பு இது ஒரு பிரச்னையாக ஏற்படவில்லை. பல மொழிகள் பேசிக் கொண்டிருந்தாலும் இது ஒரு பிரச்னையாக ஏற்படவில்லை. ஏனென்றால், ஆட்சியைப் பொறுத்தவரையில் ஆங்கிலத்தில் நடந்தது. அப்போதுகூட கிராமங்களில் கிராம முன்சீப், கணக்குப்பிள்ளை கணக்கு வைக்கிறது எல்லாம் தமிழில் தான் இருந்தது. நான் சின்ன வயதில் பார்த்திருக்கிறேன். இருந்தாலும் அப்போது ஆட்சி மொழி ஆங்கிலம் தான். மாநிலத்திலும் ஆட்சி மொழி ஆங்கிலம் தான். கோர்ட்டுகளில் வழக்கறிஞர்கள் தமிழில் தான் பேசினார்கள். ஆனாலும், ஆட்சி மொழி ஆங்கிலமாகத் தான் இருந்தது. மத்திய மாநில ஆட்சியைப் பொறுத்த மட்டில், அப்போதே மகாத்மா காந்தி அடிகள் சுதந்திரப் போராட்டத்தின் தலைமையை ஏற்றுக் கொண்ட சமயத்தில் தீர்க்கதரிசனத்துடன் இதை வற்புறுத்தினார்கள். பாரத நாட்டுக்கு ஒரு மொழி வேண்டும், அது பெருவாரியான மக்களால் பேசப்படுகிற மொழியாக இருக்கவேண்டும், அதற்கு இந்தியையே வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று கூறினர். ஆகவேதான் இந்தி, நிர்மாணத் திட்டத்தில் ஒரு அம்சமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. அதே சமயத்தில் மற்றொன்றையும் காந்தி அடிகள் நம்மிடம் வற்புறுத்தினார்கள், நம்மை உணரச் செய்தார்கள். மாநிலங்களில் அலுவல்களை தாய் மொழியில்தான் நடத்த வேண்டும் என்றார்கள். அதற்கு இணங்கத்தான் சென்னை ராஜதானி காங்கிரஸ் கமிட்டி மாறி தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டி, ஆந்திரா காங்கிரஸ் கமிட்டி, கேரள காங்கிரஸ் கமிட்டி என்று எல்லாம் மொழிவாரியாக காங்கிரஸ் ஸ்தாபனம் அமைக்கப்பட்டது. சுதந்திரம் அடைந்த உடன் அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. அந்தச் சட்டத்தில் 343, 344 என்ற இரண்டு பிரிவுகளைக் கனம் உறுப்பினர்கள் கவனித்து இருப்பார்கள். 343-வது பிரிவு எந்த மொழியில் ஆட்சி நடத்துகிறது என்பதைப்பற்றியது. இதில் மத்திய ஆட்சியைப் பொறுத்தவரை இந்தி தான் ஆட்சிமொழியாக இருக்க வேண்டுமென்று சட்டம் கூறுகிறது. ஆனால், 15 ஆண்டுகளுக்கு இது வரையில் இருந்ததுபோல் ஆங்கிலமே தொடர்ந்து ஆட்சிமொழியாக இருக்கலாம் என்று அதில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. மாநிலங்களைப் பொறுத்தவரையில், நாம் எந்த மொழியை வேண்டுமென்றாலும் வைத்துக் கொள்ளலாம். 14 மொழிகளில் எதை வேண்டுமென்றாலும் வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று அதிகாரம் இருக்கிறது. அந்த அதிகாரம் நம் சட்ட சபைக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதோடு கூட ஆங்கிலத்திலும் வேண்டுமென்றால் வைத்துக் கொள்ளலாம என்று அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாம் இந்த மாநிலத்தில் ஒரு சட்டம் செய்தோம். அந்தச் சட்டப்படி தமிழ் தான் ஆட்சிமொழி என்று நிர்ணயித்திருக்கிறோம். சட்ட மன்றம் அதைச் சட்டமாக்கி இருக்கிறது.

11th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

அந்த வகையில் தமிழை ஆட்சிமொழி ஆக்குவதில் வேகமாக ஏற்பாடுகள் செய்துகொண்டிருக்கிறோம். அதற்கு glossary தயார் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. சொற் களஞ்சியம் தேவை. தகுதியான சொற்கள் வேண்டும், புரியாத சொற்களைப் போட்டுப் பயனில்லை. எல்லோரும் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய அளவில் அந்தக் கொள்கைகள் கடைபிடிக்கப்பட்டு மாநில ஆட்சியைப் பொறுத்தமட்டில் தமிழ் ஆட்சிமொழி யாகியிருக்கிறது. ஆனால், ஆங்கிலத்தைத் தொடர்ந்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று ஆங்கிலத்தையும் சேர்த்து வைத் திருக்கிறோம். சமீபத்தில் சட்டம் செய்தோம். அது இல்லை யென்றால் சங்கடம் ஏற்படக்கூடும். தமிழ் ஆட்சி மொழி என்றாலும் ஆங்கிலத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆட்சேபணையில்லாத வகையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். சட்டம் செய்கிறோம். மசோதா நிறைவேற்றுகிறோம். முதலில் draft செய்கிறோம். ஆங்கிலத்தில் பழக்கப்பட்டிருக்கிறோம். ஆங்கிலத்தில் draft பண்ணும்போதே எவ்வளவோ தவறுகள் இருக்கின்றன. எதிர்க் கட்சித் தலைவர் கனம் பாலசுப்ரமணிய அய்யர் எத்தனையோ குற்றம் குறைகளை காட்டியிருக்கிறார். சட்ட இலாகா இருக்கிறது, கவனம் செலுத்தி திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்து மசோதா கொண்டு வந்தாலும் தவறுகள் தெரிகின்றன. தமிழில் கொண்டுவரவேண்டுமென்றால், தகுந்த வார்த்தைகள் போட வேண்டும். சட்டத்தில் முக்கியமானது precision அந்த ஒரு கருத்தைத் தான் சொல்லவேண்டும். அதைச் சொன்னால் சிலர் கோபித்துக்கொள்ளுவார்கள். இப்போது போலீஸ் என்பதற்கு காவல் என்றால் forest guard இருக்கிறான், gate guard இருக்கிறான், இதனால் பின்னால் சங்கடம் வரும் என்று சொன்னால் தமிழ் வேண்டாம் என்று சொல்கிறார் என்கிறார்கள். தமிழ் வார்த்தை முக்கியம் அல்ல. கருத்துத் தான் முக்கியம். ஒரு வார்த்தை சொன்னால், புரியும்படி இருக்க வேண்டும். அசல் தமிழாக இருக்க வேண்டும் என்பதல்ல. இன்றைக்கு ஆங்கிலம் உலகத்தில் சிறந்த மொழியாக விளங்கு கிறது என்றால் அந்த ஆங்கிலம் எல்லாவற்றையும் கிரகித்துக் கொள்கிறது. பிரிட்டிஷ் ஆட்சி காலத்தில்கூட மாமூல், ரெஸ்ஜூடிகேட்டா, சிரஸ்ததார், அமீன் போன்ற வார்த்தைகளை ஆங்கிலத்தில் மாற்றிக்கொள்ளவில்லை. அதையே வைத்துக் கொண்டார்கள். முஸ்லிம் காலத்து வார்த்தைகளாக இருந்தாலும் அவைகளையே வைத்துக் கொண்டார்கள். ஆங்கில இலக்கியத்தில் ஆண்டுதோறும் 600 வார்த்தைகள் சேருகின்றன என்று சொல்லப் படுகிறது. அந்த மொழி வளருவதற்கு இதுதான் காரணம் என்று வைதீகமாக உள்ளவர்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இதை கவனமாக வைத்துக்கொண்டு, பலர் உதவி பெற்று 'glossary' தயாரித்து வருகிறோம். தகுதியான சொற்கள் ஆட்சி நிர்வாகத்துக்குரிய சொற்கள், கோர்ட்டுக்கு வேண்டிய சொற்கள் இதை எல்லாம் தயாரித்துக் கொண்டு வருகிறோம். இப்போது நம் மாநிலத்தைப் பொறுத்தமட்டில் தமிழ் ஆட்சி மொழியாக

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [11th March 1965

இருக்கிறது. எல்லா இலாகாக்களின் தலைமை காரியாலயங்களிலும் செகரடேரியட்டிலும் ஒரு அளவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்
3-20 p.m. கிறது. சட்டசபையிலும் கூடியவரை தமிழ்தான் நிறைவேற்றப்பட்டு வருகிறது. ஆங்கிலம் இருப்பதும் அவசியம்.

இப்பொழுது மசோதா தயாரிப்பது என்றால், ஆங்கிலத்தில் தான் தயாரிக்கிறோம். மற்றப்படி தமிழும் கையாளப்படுகிறது. ஆகவே, மாநில ஆட்சிமொழியைப் பொருத்தமட்டில் இதிலே வேறு ஒன்றும் சர்ச்சைக்கு இடமில்லை. நிலைமை எல்லோருக்கும் புரிந்திருக்கிறது.

ஆனால், மத்திய ஆட்சி மொழியிலும் நமக்கு அக்கறை இருக்கிறது. அது எப்படி இருந்தால் நமக்கு எப்படி பாதகம் இல்லாமல் இருக்கும் என்பதைத்தான் இந்த மாநிலத்திலே உள்ளவர்களாகிய நாம் கவனிக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலே ஆர்ட்டிகிள் 343-ல் இந்தி என்று அவர்கள் போட்டிருக்கிறார்கள். அதிலே இருக்கிற சங்கடங்களை உணர்ந்தார்கள். அதனால் 15 ஆண்டுகளுக்கு ஆங்கிலம் இருக்கலாம் என்று அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலே வகை செய்தார்கள். ஆகவே, 1965 ஜனவரி 26-ஆம் தேதி வரையிலே ஆங்கிலம் இருந்தது. நமக்கு ஒன்றும் தொல்லை இல்லை. ஆனால், எதாவது ஒரு காலத்திலே 15 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இந்தி வரும். ஆகவே, இந்தி படிப்பது நல்லது என்று வற்புறுத்தப்பட்டது. சில பேர் இந்தியே வேண்டாம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்தி என்றால் சில பேருக்கு ஒரு 'allergy' இருந்தது. பொதுவாக இந்தி படிக்கிறது நல்லதுதான். அதனாலே தமிழுக்கு பாதகம் ஏற்படாது. தமிழுக்குக் குறை ஏற்படாது என்று பலர் படித்துக் கொண்டு தான் இருந்தார்கள். தாங்களாகவே படித்தார்கள். அதற்குப் பிறகு சுதந்தரம் வந்தது. காந்தியடிகள் சொன்னார்கள் இந்தியைப் படிக்கவேண்டும் என்று. பல பேர் ஆண்கள், பெண்கள், வயதானவர்கள்கூட இந்தியை உற்சாகமாகப் படித்துப் பட்டம் பெற்றார்கள். ஆனால், அப்படிப் படித்தவர்களுக்கு ஒரு சங்கடம் இருந்தது. அவர்களுக்கு படித்ததைக் கையாள்வதற்கு சந்தர்ப்பம் இல்லை. எனக்குக்கூட அப்படித்தான். இலக்கியம், இலக்கணம் படிப்பது மறந்து போகிறது. ஆனால் முஸ்லிம் சகோதரர்கள் இருக்கிற இடங்களிலே இருப்பவர்கள் தாங்களாகவே உருதுவிலே, இந்துஸ்தானியிலே பேசுகிறார்கள். பழக்கம் இருந்தால் வந்துவிடுகிறது. அதிலும் தமிழ்நாட்டு மக்களுக்குத் தான் பல மொழிகளைக் கற்றுக்கொள்ளும் திறமை அதிகமாக இருக்கிறது.

அரசியல் அமைப்புச் சட்டப்படி இந்தியை 15 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று இருந்தாலும், நேரம் நெருங்க நெருங்க 344 ஆவது ஆர்டிகிள்படி இந்தி எவ்வளவுதூரம் அபிவிருத்தி பெற்றிருக்கிறது என்பதை ஆராய்வதற்கு ஒரு கமிட்டியை ஜனதிபதி போடவேண்டும் என்ற விதியின்படி ஒரு கமிட்டி அமைக்கப்பட்டது. பி. ஜி. கெர் அவர்களுடைய தலைமையிலே அந்தக் கமிட்டி ஆராய்ந்தபொழுது நம்முடைய மாநில ஆட்சியின் சார்பாகவும் அப்பொழுதே நம்முடைய அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவித்தோம். Memorandum அனுப்பினோம். இதை

11th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

பெல்லாம் வைத்துக்கொண்டு சில யோசனைகள் கூறியதை அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். ஆனால் பொதுவாக இந்தி 1965-லே வரலாம் என்ற வகையிலேதான் அந்தச் சிபாரிசுகளை அனுப்பினர்கள். அந்தச் சிபாரிசுகள் அனுப்பியதன்பேரில் ஒரு மத்திய பார்லிமெண்டரி கமிட்டி அமைக்கப்பட்டது. அந்தக் கமிட்டிக்கும் நம்முடைய அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவித்தோம். அப்படித் தெரிவிப்பதற்கு முன்பே முக்கியமாக இந்த மாநிலத்திலே உள்ள ஆட்சியை நடத்துகின்றவர்கள் அக்கரை எடுத்துக்கொண்டு, Initiative எடுத்துக்கொண்டு, மைசூர் முதலமைச்சர், கல்வி அமைச்சர், ஆந்திர முதலமைச்சர், கல்வி அமைச்சர், கேரள முதலமைச்சர், கல்வி அமைச்சர் எல்லோரையும் அழைத்து நமது தென் மண்டலத்தைப் பொறுத்தமட்டில் நமக்கு என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை தெளிவாகத் தெரியப்படுத்தி ஒரு யாதாஸ்தை அனுப்ப வேண்டும் என்று முடிவு செய்து, அதன்படி ஆங்கிலமும் இருக்க வேண்டும், அது இல்லாவிட்டால் கஷ்டப்படுவோம். இந்தி இன்னும் பக்குவம் அடையவில்லை, ஆகவே ஆங்கிலமும் இருக்கவேண்டும் என்பதுதான் முக்கியமான கருத்து என்று தெரிவித்தோம். பார்லிமெண்டரி கமிட்டியும் அதை ஒருவாறு ஒப்புக்கொண்டார்கள். 1965-க்குப் பிறகும் போகப் போகத்தான் இந்தி வரமுடியும், ஒரேயடியாக இந்தி மட்டும் ஆட்சி மொழியாக இருந்தால் குந்தகம் ஏற்படும் என்பதை ஓரளவு உணர்ந்துகொண்டார்கள். அதற்கு மேலும் நாமும் மற்றவர்களும் வற்புறுத்தினோம். பார்லிமெண்டரி கமிட்டியும் ஒருவாறு உணர்ந்து இருக்கிறது. அந்த நிலையிலே தான் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு Official Languages Act என்ற சட்டம் ஒன்று பார்லிமெண்டில் நிறைவேற்றப்பட்டது. 1965 ஜனவரி 26 முதற்கொண்டு அரசியல் அமைப்புச் சட்டப்படி இந்தி மட்டுமே ஆட்சி மொழியாக இருக்கிறது. ஆனல், அந்த கான்ஸ்டிட்யூஷன்படியே சட்டம் செய்யலாம். ஆங்கிலம் உபயோகிப்பதற்கு அந்தச் சட்டந்தான் செய்யப்பட்டது. ஆங்கிலம் இருக்கலாம் என்பது சட்டம். ஆனல், அதன் உபயோகத்திற்குக் கால வரம்பு இல்லை; 10 ஆண்டு, 20 ஆண்டு, 30 ஆண்டுகள் என்று பிரதம மந்திரி அவர்களும், இப்பொழுது இருக்கிற பிரதம மந்திரி அப்பொழுது உள்நாட்டு அமைச்சராக இருந்தார்கள், அவர்களும் அப்பொழுதே விளக்கினர்கள். பிரதம மந்திரி உறுதி (assurance) கொடுத்தார்கள். நாம் எத்தனையோ முறை இங்கேயுள்ள மன்றங்களிலே விளக்கி இருப்பதைப் போல, சட்டம் ஒரு பக்கம் இருந்தாலும், சட்டத்தோடு assurance வேறு இருக்கிறது. அதுதான் விளக்கம். நாம் விரும்புகின்ற வரையில், இந்தி பேசாத மக்கள் விரும்புகின்ற வரையில் ஆங்கிலம் இருக்கும் என்று, ஆனல் இதைச் சட்டத்திலே போடுவது சிரமம். 'Non-Hindi State' என்றால் பஞ்சாப், மகராஷ்டிரா, குஜராத்தி இதுவெல்லாம் 'Non-Hindi' ஸ்டேட்தான். ஆக, இதிலேயெல்லாம் சங்கடம் வந்தது. பிரதம மந்திரி நேருஜியின் assurance இருக்கிறது. அதை நாம் நம்பலாம், அதுவே போதும் என்ற வகையிலேதான் நாம் சட்டத்தை விளக்கினோம். நமக்கு ஒன்றும் பாதகம் ஏற்படாது, இந்தித் திணிப்பு ஒன்றும் இருக்காது. எது வரையிலே வேண்டுகிறோமோ, அது வரையில் ஆங்கிலம்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [11th March 1965

தொடர்ந்து இருக்கும் என்று சட்டம் இருக்கிறது. உறுதிமொழி இருக்கிறது, அதைப்பற்றி அஞ்சவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்றுதான் விளக்கிக்கொண்டு வந்தோம்.

ஆனால், அதற்குப் பின்னால் ஜனவரி 26 ந் தேதி வந்ததும், இந்தி வருகிறது, இந்தி வருகிறது என்று பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. அதற்குப் பிறகு அச்சம் பரவி வந்தது. பலருக்கு அச்சம். ஏதோ இந்தி வருவதாலே நமக்கு ஆங்கிலம் போய்விடுமோ என்று சிலர் பேசினார்கள். சிலபேருக்கு தமிழுக்கு ஆபத்து வந்துவிடும் என்றும், எல்லா பாடமும் இந்தியிலேதான் சொல்லிக்கொடுக்கப் படும் என்றும் ஆதாரமற்ற அச்சமும் ஏற்பட்டது. எனவே, பொதுவாக ஒரு அச்சம் இருந்தது. அந்த அச்சத்தைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்று, இதுவரையிலும் பிரதம மந்திரியின் உறுதி மொழி இருந்தது போதும் என்றாலும், இப்படி ஒரு அச்சம் வந்து விட்டது; அதைத் தவிர்க்கும் வகையிலே நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று நாமும் வற்புறுத்தினோம். மற்றவர் களும் வற்புறுத்தினார்கள்.

இப்பொழுது நிலைமை என்னவென்றால், முதலமைச்சர்கள் சந்தித் தார்கள். அவர்களெல்லாம் வற்புறுத்தினார்கள். அதையெல்லாம் ஏற்றுக்கொண்டு பிரதம மந்திரி அவர்கள் பார்லிமெண்டிலே தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இந்தி பேசாத மக்கள் விரும்புகிற வரையிலே ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருக்கும் மத்திய ஆட்சி மொழியாக இந்தியோடுகூட ஆங்கிலமும் இருக்கும். மத்திய ஆட்சிக்கும் மாநிலங்களுக்கும் கடிதப் போக்குவரத்து என்றால் ஆங்கிலமும் தொடர்ந்து இருக்கும் அல்லது வேறு இந்தி பேசுகின்ற மாநிலத்துக்கும் இந்தி பேசாத மாநிலத்துக்கும் தொடர்பு வேண்டுமென்றால், அதிகம் ஆங்கிலம்கூட இருக்கும். இந்தியை வைத்துக்கொள்வதைப்பற்றி நாம் ஆட்சேபிக்கவில்லை, அரசாங் கமும் ஆட்சேபிக்கவில்லை. அதற்கு சில பத்திரிகைக்காரர்கள்தான் கவலைப்பட்டார்கள் காகிதம், அச்சு அதிகம் செலவாகிறது என்று. பெரிய விஷயத்தைப் பார்க்கும்போது இந்த சிறிய விஷயத்துக்கெல்லாம் காகிதம் செலவாகிறது என்று பார்ப் பதிலே பயனில்லை. 'கான்ஸ்டிட்யூஷனையே' மாற்ற வேண்டுமென்று சிலர் கூறுகிறார்கள். ஆனால் அதுவல்ல இந்த அரசாங்கத்தின் கொள்கை. கான்ஸ்டிட்யூஷனை மாற்ற வேண்டிய அவசியமில்லை. இந்த Official Languages Act மாற்றினால் போதும் என்பது தான் இந்த அரசாங்கத்தின் கொள்கை.

இந்த Official Languages Act வரும்பொழுது ஒரு சர்ச்சை வந்தது. may என்று போடலாமா, shall என்று போட வேண்டாமா என்று. ஆனால் வழக்கறிஞர்கள் வாதாடக் கூடும்; 'may' என்றால் 'shall' என்று சொல்லலாம், 'may' என்றால் 'may not' என்றும் சொல்லலாம் என்று. ஆனால் shall என்று போடுவதற்கு அப்பொழுது ஒரு சங்கடம். அப்பொழுது இருந்த பிரதம மந்திரியே தெரிவித்தார்கள். ஏதாவது வரம்பு கட்டிவிட்டால் 'shall' என்று போடலாம். 30 ஆண்டு, 20 ஆண்டு, 25 ஆண்டு என்று வரம்பு கட்டிவிட்டால் shall போடலாம். வரம்பு இல்லாதபோது shall போட்டால்

[11th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

சங்கடம் வரும். ஆங்கிலம் உபயோகிக்க வேண்டும் என்ற ஒரு நிலைமை வரும் என்று கஷ்டத்தை எடுத்துச் சொன்னார்கள். சரி எப்படியும் பிரதம மந்திரியின் உறுதிமொழி இருக்கிறது என்று ஏற்றுக்கொண்டேன். ஆனால் இப்பொழுது அந்த அஷ்யூரன்ஸை சட்டபூர்வமாக்கவேண்டும். பிரதம மந்திரியின் உறுதிமொழியை அப்படியே சட்டம் ஆக்குவது சிரமம்தான். இருந்தாலும் இப்பொழுது அச்சம் வந்துவிட்டது. எவ்வளவு தூரம் முடியுமோ அந்த அளவுக்குச் சட்டம் ஆக்கவேண்டும் என்றுதான் வற்புறுத்தினேம். அப்பொழுது ஒரு வரம்பு வந்துவிடுகிறது. 3-30 p.m
எல்லா இந்தி பேசாத, இந்தியைத் தாய்மொழியாக கொள்ளாத மாநிலங்கள் விரும்புகின்ற வரையிலே ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருக்கும். "மாநிலங்கள்" என்று பொதுவாகப் போட்டால் போதாது. அப்படிச் செய்தால் 'எத்தனை மாநிலங்கள்' என்ற பிரச்னை வரும். நம் மாநிலம் வரையிலும் நான் கேட்கிறேன். ஹிந்தியைத் தாய் மொழியாகக் கொள்ளாத எந்த மாநிலம் விரும்பினாலும், அது விரும்பும் வரையில் ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டும் என்று நான் கேட்கிறேன். இந்த வரம்பு வந்து விடுகிறது. இந்த விஷயத்தில் 'ஷெல்' (shall) என்று போட வேண்டும் என்று நாங்கள் வற்புறுத்துவோம். இந்தக் கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது. இந்தக் கருத்து நிறைவேறும் வகையில் சட்டம் இயற்றப்பட வேண்டும் என்று வற்புறுத்துவோம். இந்த நம்பிக்கை இப்போது இருக்கிறது. இவ்வாறு சட்டம் இயற்றப்பட வேண்டும் என்று நாங்கள் தொடர்ந்து வற்புறுத்தி, அத்தகைய சட்டத்தைப் பெறுவோம். ஆங்கிலம் அவ்வாறு, தொடர்ந்து, நாம் விரும்பும் வரையில் இருக்கும். அப்படி இருப்பதால், பாதகம் ஒன்றும் ஏற்படுவதற்கில்லை; அதாவது, ஹிந்தி பேசாத காரணத்தால் பாதகம் ஏற்படுவதற்கில்லை. இதுதான் ஆட்சி மொழி விஷயத்தில் இப்போதைய நிலை.

மாநிலம் சர்விஸைப் பொறுத்த வரையில், தமிழோ, ஆங்கிலமோ—எப்படி வேண்டுமானாலும்—வைத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் அகில இந்திய ஸெர்விஸை பொறுத்தவரையில், இதுவரையில் ஆங்கிலம் இருந்தது. இப்போது, ஹிந்தியையும் பரீட்சை medium ஆக வைக்க வேண்டும் என்று ஹிந்திக்காரர்கள் கேட்கிறார்கள். அவர்களுடைய இந்தக் கோரிக்கையை மறுப்பதற்கில்லை. காரணம், இப்போது ஆங்கிலம், ஹிந்தி ஆகிய இரண்டும் ஆட்சி மொழிகளாக இருக்கின்றன. ஹிந்தியைப் பொறுத்த வரையில், அது ஒரு சிலருக்கு தாய்மொழியாக இருக்கிறது. ஆங்கிலம், ஆங்கிலேயர் இந்தியர்களைத் தவிர வேறு யாருக்கும் தாய் மொழியாக இல்லை. எனவே இந்த ஏற்பாடு தாரதம்மியம் ஏற்படுத்தக்கூடியது. இந்த விஷயத்தில் ஸ்விட்ஸர்லாந்து, பிரான்ஸ் ஆகிய நாடுகளில் இருப்பது போல moderation முறை கொண்டுவருவதாக மத்திய அமைச்சர்கள் சொல்கிறார்கள். அப்படிச் செய்தால், பரீட்சை, rank ஆகியவைகளில் நியாயம் இருக்கும் என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள்.

திரு. கே. எஸ் அப்துல் வஹாப்: 'moderation' என்றால் என்ன? இதுபற்றிய விளக்கத்தை அறிய விரும்புகிறேன்.

[11th March 1965

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: அதை விளக்குகிறேன். 'moderation' திட்டத்தை எங்களுக்குத் திருப்தி ஏற்படும் வகையில் அமைப்பதாக அவர்கள் சொன்னார்கள். அந்தத் திட்டத்தை எங்களிடம் காட்டிவிட்டு அதன் பிறகு நடை முறைக்குக் கொண்டுவருவதாக அவர்கள் சொன்னார்கள்.

ஓட்டப் பந்தயங்களை கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ. வஹாப் பார்த் திருப்பார். ஓட்டப் பந்தயங்களில் சம நீதி வழங்குவதற்காக சிலருக்கு "handicap" கொடுப்பதுண்டு. அதாவதுத் சிலரை மற்றவர்களைவிட 10, 20 அடி முன்னால் நிறுத்தி அங்கேயிருந்து கிளம்பச் சொல்வார்கள். அதே மாதிரி moderation முறை யிலும் சம நீதி வழங்கப்படும். ஹிந்தியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்கள், அதைத் தாய்மொழியாகக் கொள்ளாதவர்கள் ஆகிய இரு சாராரும் பரீக்ஷை எழுதும்போது, இரு சாராருக்கும் சமநீதி வழங்குவதற்கான திட்டம்தான் moderation திட்டம். இப்போது கூட 'moderation' முறை கையாளப்படுகிறது. இப்போது கூட தமிழ், ஆங்கிலம் இரண்டும் moderation ஆக இருக் கின்றன. அந்த மாடரேஷன் திட்டம் இன்னும் முடிவாகவில்லை. moderation formula என்ன என்று நமக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டு அதை நாம் ஒப்புக்கொள்ளும் வரையில் அதைக் கொண்டு வரக்கூடாது என்று நாம் வற்புறுத்தினோம். அதை அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், இப்போது நாம் தெரி விப்பது முதலமைச்சர்கள் மகாநாட்டில் தெரிவிக்கப்படவில்லை. "அகில இந்தியப் பரீக்ஷையைப் பொறுத்தவரையில், ஹிந்தியை வைத்துக்கொள்வதென்றால், மற்ற பிராந்திய மொழிகளையும் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அவை மூலமும் பரீட்க்ஷை எழுதுவதை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்' என்று சொன்னோம். அதைப் பரிசீலிக்கிறோம். அது எவ்வளவு தூரம் சாத்தியமானது என்று பார்க்க வேண்டும். இரண்டு மொழிகளுக்கே 'moderation' என்றால், 14 மொழிகளை வைத்துக் கொண்டால் சிரமமாக இருக்குமே, இருந்தாலும் பரிசீலிக்கிறோம்" என்று மத்திய அரசினர் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதையெல்லாம் பரிசீலித்து முடிவு செய்யும் வரையில் ஆங்கிலமும் அகில இந்தியப் பரிக்ஷைக்கு இருக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறோம். ஆங்கிலம் அகில இந்தியப் பரீக்ஷைக்கு அந்த அளவிற்கு முக்கியமான மொழியாக இருக்கும். அகில இந்தியப் பரீக்ஷையைப் பொறுத்தவரையில், இதுதான் இப்போதைய நிலை.

இப்போது மத்திய ஆட்சியில் இந்தி தெரியாதவர்கள் உத்தி யோகத்தில் இருக்கிறார்கள். இந்தியும் ஆங்கிலமும் இருக்க வேண்டும் என்ற நிலை வந்த பிறகு, அவர்களுக்கு பாதகம் ஏற்படக் கூடாது என்று நாங்கள் வற்புறுத்தினோம். புதிதாக மத்திய அரசாங்க ஸெர்விஸுக்கு நியமிக்கப்படுபவர்களுக்கு recruit பண்ணப்படுபவர்களுக்கு—இந்தியே தெரியாவிட்டாலும், அதனால் நியமனத்திற்குத் தடை இல்லை. ஐ.ஸி.எஸ். வேலை பார்த்த வெள்ளை காரர்கள் கூட தமிழோ, தெலுங்கோ, மலையாளமோ—ஏதோ ஒரு பிராந்திய மொழியை—கற்றுக்கொண்டு தான் இருந்தார்கள். ஆகையால் இன்றைக்கு வேலையில் இருப்பவர்களும் இனிமேல்

11th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

வேலைக்கு நியமிக்கப்படுபவர்களும் இந்தி பேசத் தெரியாதவர்களாக இருந்தால், அவர்களுக்கு எந்த விதமான பாதகமும் ஏற்படக் கூடாது என்பது இப்போது ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கும் விஷயம்.

ஒரு சிலர் இங்கே தீர்மானத்திற்கு நோட்டீஸ் கொடுத்திருக்கிறார்கள். நான் இதுவரை குறிப்பிட்டவைகளெல்லாம் போதாது என்பதும், 'கான்ஸ்டிட்யூஷனையே' மாற்ற வேண்டும் என்பதும் சிலருடைய கருத்து. இது ஒரு கருத்து. இன்னொரு கருத்து இருக்கிறது; 17-வது chapter -ஐயே எடுத்துவிட வேண்டும் என்பது இந்த கருத்து. 'கான்ஸ்டிடயூஷனையே' மாற்றுவது என்பது ஒரு விஷயம். 17-வது பிரிவையே நீக்கிவிட வேண்டுமென்பது வேறு விஷயம். இது எப்படி முடியும்? 17வது பிரிவையே எடுத்துவிட்டால், என்ன ஏற்படும்? இந்தப் பிரிவை நீக்கிவிட வேண்டும் என்று பெரிய மேதாவிகளெல்லாம் சொல்கிறார்கள். இதை எடுத்துவிட்டால் என்ன status quo ஏற்படும்? இதை எடுத்துவிட்டால் இன்றைக்கிருக்கும் status quo வராது; வெள்ளைக்காரர் காலத்தில் இருந்த status quo தான் வரும். சிலர் இதெல்லாம் தெரியாமல், யாரோ பெரியவர்கள் கூறிவிட்டார்கள் என்பதால் இதையே மீண்டும் மீண்டும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இது ஒரு fashion ஆகப் போய் விட்டது.

இன்று பாரதம் ஒன்று, இது இமயம் முதல் குமரி வரை ஒன்று என்பதை கொஞ்சம் கூட 'mental reservation' இல்லாமல் மனதில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். நம் நாட்டில் இன்று பல மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. இந்த நாட்டில் பேசப்படும் பல மொழிகளில் ஒன்றாகிய இந்தி தான் இந்த நாட்டின் 'lingua franca என்று மகாத்மா காந்தி சொன்னார். இந்தியாவில் ஒவ்வொரு மொழியையும் எத்தனை பேர் பேசுகிறார்கள் என்ற எண்ணிக்கை அடிப்படையில் பார்த்தால், இந்தி தான் அதிகமான மக்களால் பேசப்படுகிறது. சுதந்திரப் போராட்ட காலத்திலேயே இந்தியைக் கையாண்டு வந்தோம். இந்தியே கூடாது, ஆங்கிலம் வேண்டும் என்று சிலர் சொல்கிறார்கள். ஆங்கிலம் நல்ல மொழி தான். ரஷியாவில்கூட ஆங்கிலம் கற்றுக் கொள்கிறார்கள். ரஷியாவில் latest researches in the world என்று புத்தகங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளில் 50 சதவிகிதத்திற்கு மேற்பட்டவை ஆங்கிலத்தில் இருக்கின்றன. சுமார் 36 சதவிகிதம் புத்தகங்கள் ரஷிய மொழியிலும் ஜெர்மன் மொழியிலும் இருக்கின்றன. ஆங்கிலத்தின் முக்கியத்தை உணர்ந்து தான் ரஷியர்கள் தங்கள் நாட்டில் இவ்வாறு செய்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஆங்கிலத்திலுள்ள புத்தகங்களை ரஷிய மொழியில் சுலபமாக மொழி பெயர்க்க முடியும். இருந்தாலும், "கட்டாயம் ஆங்கிலம் கற்றுக்கொள்ளுங்கள், ஆங்கிலம் தெரிந்திருந்தால், ஆங்கிலப் புத்தகங்களை ரஷிய மொழியில் மொழிபெயர்க்கும் வரையில் நீங்கள் காத்திருக்க வேண்டியதில்லை" என்று அவர்கள் தங்கள் மக்களுக்குச் சொல்கிறார்கள். இப்போது அந்த நாட்டில் ஆங்கிலம் இந்த நிலையில் இருக்கிறது. முன்பு ஃப்ரெஞ்சு மொழி அங்கே இந்த நிலையில் இருந்தது. "கட்டாயம் ஆங்கிலம் கற்றுக்கொள்ளுங்கள்" என்று ரஷியர்கள்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [11th March 1965

தங்கள் மக்களிடம் சொல்லிவருகிறார்கள். நம் நாட்டிலும் மாண வர்கள் நன்றாக ஆங்கிலம் படிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் தான் இப்போது ஆங்கிலத்தை மூன்றாவது வகுப்பிலிருந்து தொடங்கியிருக்கிறோம். முன்பு மேல் வகுப்புகளிலிருந்து தொடங் கியதால்தான் மாணவர்களின் ஆங்கிலத் தேர்ச்சியில் deterioration ஏற்பட்டிருந்தது; அகில இந்தியப் பரீட்சையில் தேறுவதில் நம் ராஜ்யத்தினர் எண்ணிக்கை குறைந்தது. ஆங்கிலத்தை நாம் கொஞ்சம் கூட அலட்சியப்படுத்த முடியாது. இந்தியா ஒன்று, இந்தியாவிற்கு ஒரு பொது மொழி வேண்டும் என்பதை நாம் உணர வேண்டும். ஆங்கிலம் ஒன்றே நாட்டு மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்று சொன்னால், அது சாத்திய மில்லை. இன்னொரு விஷயம் இருக்கிறது. இந்தியை நம் மீது திணிக்கக்கூடாது என்று நாம் சொல்கிறோம். அதே போல் ஆங்கிலம் வேண்டாதவர்களும் பலர் இருக்கிறார்கள். மொழி விஷ யத்தில் மனிதர்களுக்குப் பரபரப்பும் ஆவேசமும் வருவது இயற்கை. நாம் எப்படி அவர்கள் மீது ஆங்கிலத்தைத் திணிப்பது? இந்தியையே தாய்மொழியாகக் கொண்ட மாநிலங் கள் மீது நாம் எப்படி ஆங்கிலத்தைத் திணிப்பது? இந்தி சுதந்திரப் போராட்ட காலத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டது. இந்தி இருக்க வேண்டும் என்றால், நாம் விரும்பும் வரையில் ஆங்கிலமும் இருக்க வேண்டும் என்று நாம் வற்புறுத்துவது தான் நியாயமானது ஆகும். அந்த நியாயமான கோரிக்கையை அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தக்
3-40 p.m. கோரிக்கை நிறைவேற்றப்படத்தான் வேண்டும். அப்படி நிறை வேற்றப்படும் என்ற நம்பிக்கை நமக்கெல்லாம் இருக்கிறது. இது தான் இப்போது ஏற்பட்டுள்ள ஆட்சிமொழிப்பிரச்சினையின் நிலைமை. ஒன்று மட்டும் கூற விரும்புகிறேன். மொழி என்பது ரொம்ப முக்கியமானதுதான். நமக்கு எப்படி பேசுவதற்கு—நம் முடைய சிந்தனையை வெளிப்படுத்துவதற்கு நாக்கு அவசியமாக இருக்கிறதோ அதே மாதிரி நாக்கைப் போன்றது மொழி. அது இல்லாவிட்டால் ஒருவர்க்கொருவர் கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க முடி யாது. நாக்கு இல்லாவிட்டால் ஊமையாகத்தான் இருக்கவேண் டும். நம்முடைய கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க ஒரு சிறந்த வாகனம் என்று அதை வைத்துக்கொண்டால் அதைப்பற்றி நிதானமாக சிந் திக்க வேண்டும். வாகனம் அவசியம்தான். இப்போது யாரும் நடந்துபோகத் தயாராக இல்லை. டாக்டர்கள் கொஞ்சம் வாக் செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னால்தான் நடக்கிறார்கள். மற்றபடி காரிலேயே போகிறார்கள். கார் இருக்கிறது நம்முடைய உபயோகத் திற்கு என்றால் அது நாம் போகவேண்டிய இடத்திற்குப் போக வேண்டும். மைலாப்பூருக்கு போவதற்கு கார் எடுத்தால் அது ராயபுரத்திற்குப் போவதாக இருந்தால் என்ன செய்வது? என் னுடைய சிறிய வயதில் ஒரு பெரியவர் இருந்தார். அவர் செவிடு. அந்தக்காலத்தில் அவர் குதிரை வண்டி வைத்திருந்தார். அதை அவரே ஓட்டிக்கொண்டு போவார். அவருடைய மகன் என்னுடன் படித்தார். அவர் ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியர். அவரும் அப்போது அந்த வண்டியிலே போவதுண்டு. அந்தப் பெரியவர் வண்டியை ஓட்டும்போது எந்தப் பக்கம் திரும்பவேண்டுமோ அதற்குத்

11th March 1965] *[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]*

தகுந்தாற்போல் 'ரைட்' என்று சொல்வார். அதற்கு முன் அதிலுள்ள பையன்கள் 'லெப்ட்' என்று சொல்லிவிடுவார்கள். அவர்கள் சொல்வது பெரியவர் காதில் விழாது. அதைக் கேட்டு குதிரை ரைட்டில் போகாமல் லெப்டில் போகும். அதைப் போல மொழியைப் பற்றி சிந்திக்கும்போது மொழி நமக்குப் பயன்பட வேண்டும். மொழி நம்மைப் பயன்படுத்தும்படி செய்யக்கூடாது. மொழி ரொம்ப அவசியம். அதற்காக எவ்வளவு தியாகம் செய்தாலும் செய்துகாட்ட வேண்டியதுதான். ஆனால் மொழி எவ்வாறு நமக்குப் பயன்படுவது? நம்முடைய நாடு ஒன்று என்பதை உணர்ந்து எப்படி இப்போதுள்ள சிக்கலைத் தீர்ப்பது எந்தக் கொள்கையைக் கையாள்வது என்பதை பார்க்கவேண்டும். மத்திய ஆட்சி இருக்கிறது. அதில் நமக்கு அக்கரை இருக்கிறது. அதில் பங்குகொள்ள வேண்டுமென்று விரும்புகிறோம். அதற்கான உரிமை பெற்றிருக்கிறோம். மாநில ஆட்சியும் இருக்கிறது. எல்லாவற்றையும் சிந்தித்துப் பார்த்து ஆட்சி மொழிக் கொள்கையை எப்படி நிர்ணயிப்பது என்பதுதான் இப்போதுள்ள பிரச்னை. நான் விளக்கியதுதான் இப்போது நிர்ணயிக்கப்படவேண்டியிருக்கிறது. கனம் அங்கத்தினர்கள் அவர்களது கருத்துக்களைத் தெரிவித்த பிறகு நான் ஏதாவது சொல்லவேண்டியிருந்தால் நானே பிற்பகலில் கூறுகிறேன் என்று சொல்லி என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : Hon. Members Sri N. V. Natarajan and Dr. A. Chidambaranathan may formally move their amendments and get them seconded. They can speak later on.

SRI N. V. NATARAJAN : Mr. Chairman, Sir, I move—

"Add the following at the end :—

'And on such consideration this House recommends that the Constitution should be amended so that English alone continues as the Official Language of the Union till all the National Languages (which have already become the Official Language of some State or other) are adopted as Official Languages of the Union with Hindi so that the different language groups of the country get equal opportunity and treatment in the Union Administration and Parliamentary Democracy without the possibility of any discrimination or disability inflicted on any group of people belonging to any language or region '."

SRI K. ANBAZHAGAN : I second the amendment, Sir.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Mr. Chairman, Sir, I move—

"Add the following at the end :—

'and on such consideration, recommends to the State Government that the following recommendations be made to the Union Government :

(a) that English should be given the same place as it had before the 26th January 1965;

[Dr. A. Chidambaranathan] [11th March 1965

(*b*) that English shall be the link language between the States and the Centre and between the States;

(*c*) that in every State, English and the regional Language should be the languages used for all purposes;

(*d*) that the three-language formula should be discontinued;

(*e*) that it should be optional for the students to take a third language from among the fourteen languages recognized under the Constitution;

(*f*) that the recruitment for All-India Services should be limited to the barest needs of the Centre and that when these officers are posted to the various States, they should be familiar with the language of the State concerned by passing an elementary language test within three years of their posting;

(*g*) that officers posted to the States should have the same status and emoluments as they have in the Centre;

(*h*) that the quota system is unworkable and detrimental to the interests of the country;

(*i*) that an equal amount should be spent by the Centre for developing all the fourteen languages recognised in the Constitution, and

(*j*) that for the unity of the country and for national integration, such changes as may be needed to implement the above recommendations be made by amending the Constitution, and this statutory amendment should not be altered except by the unanimous approval of all the Legislatures of the States."

SRI G. KRISHNAMOORTHY: I second the amendment, Sir.

MR. CHAIRMAN: The motion and the amendments are before the House for discussion.

* **திரு. சி. பா. ஆதித்தனார்:** அவைத் தலைவர் அவர்களே, உங்களுடைய அனுமதியுடன் இருபது நிமிட நேரம் பேசலாமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மிஸ்டர் சேர்மன்: பதினைந்து நிமிஷமாக வைத்துக்கொள்ளலாம்.

திரு. சி. பா. ஆதித்தனார்: இந்த மொழிச் சிக்கலைப்பற்றிப் பேசுகிற நேரத்தில் தமிழகத்தில் இச் சிக்கல் எவ்வளவு தூரம் வளர்ந்து கொண்டுபோகிறது என்று சிந்திக்கும்போது கவலையும் வேதனையும் அடையாமல் இருக்கமுடியாது. முன் காலத்தில் தமிழகத்தில் ஒரு மொழிதான் இருந்தது. அது தமிழ். ஒரு மொழி வைத்து உலகை ஆண்டான் இமயவரம்பன், அவன் காலத்தில், அவனுடைய மகன் செங்குட்டுவன் காலத்தில் ஒரு மொழி வைத்து தமிழகம் மட்டுமல்ல, நாகரிக உலகத்தைத் தமிழன் ஆண்டான். இது சரித்திரம். பிறகு இரண்டு மொழி ஆனது. என்னுடைய இளமைக் காலத்தில் இரண்டுமொழி யாயிற்று. தமிழோடு ஆங்கிலம் சேர்த்துப் படிக்க வேண்டுமென்ற நிலைமை இருந்தது.

அதையும் படித்தோம். பிறகு சட்டமன்றத்தில் சில பல ஆண்டுகளாக மும்மொழித் திட்டம் என்று . காதில் விழுகிறது தமிழைப் படி, ஆங்கிலத்தைப் படி, இந்தியையும் படி என்று மும்மொழித் திட்டம் என்பதாகப் பேசுகிறார்கள். மும்மொழியோடாவது நிற்குமா என்று பார்த்தால், இப்போது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பதினான்கு மொழி படிக்க வேண்டுமென்று சொல்லும்போது, எனக்குத் திகைப்பாக இருக்கிறது. அந்த பதினான்கு மொழிகளில் சமஸ்கிருதம் இருக்கிறது, ஆங்கிலம் இல்லை. இதையும் சேர்த்துப் படிக்கவேண்டுமென்று சொல்கிறார்களா ? முதலமைச்சர் அவர்கள் கூறிய விளக்கத்தை நான் வரவேற்கிறேன். தமிழ் மாநிலம் பொறுத்தவரையில் தமிழ் என்று சிறப்பாகச் சொன்னார்கள். மத்திய ஆட்சியில் டில்லியில் ஆங்கிலமோ இந்தியோ இருக்கலாம். தமிழ்நாட்டில் தமிழ் என்று சொல்லும்போது, அவர்கள் தமிழக ஆட்சியில் என்ன இலாக்காக்கள் இருக்கின்றனவோ அதைப்பற்றி மட்டும் சொல்கிறார்கள். ஆனால் தமிழ் மாநிலத்தில் திருத்தணிக்குத் தெற்கே பார்க்கும்போது இரண்டு வகையான ஆட்சி இருக்கிறது. ஒன்று மாநில ஆட்சி; முதலமைச்சர் அவர்கள் தலைமையிலே இயங்கி வருகிற ஆட்சி. மற்றொன்று, மத்திய ஆட்சியில் இயங்குகின்ற தபால், ரயில்வே, இன்ஷியூரன்ஸ், துறைமுகம் எல்லாம் இருக்கின்றன. நான் கேட்டுக்கொள்வது எல்லாம், இந்தத் தமிழகத்தில், தமிழ் மாநிலத்தில், திருத்தணிக்குத் தெற்கே, தமிழ் போதும்; இந்தி வேண்டாம்; அது மாநில ஆட்சியாக இருக்கட்டும் அல்லது மத்திய ஆட்சியாக இருக்கட்டும், தபாலாபீசாக இருக்கட்டும், துறைமுகமாக இருக்கட்டும், தமிழே போதுமென்று சொல்கிறேன். அதற்கு அவர்கள் இவை மத்திய ஆட்சி இந்தியில்தான் காரியங்களை நடத்தவேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். யாருக்குத் தமிழகத்தில் ஆட்சி செய்யவேண்டுமென்று விருப்பம் இருக்கிறதோ அவர்கள் தமிழைக் கற்றுக்கொண்டு ஆட்சி நடத்தட்டும். மக்கள் இந்தியை விரும்புகிறார்கள் என்று கூறுகிறார்கள். நானும் மக்கள் வேறொன்றை விரும்புகிறார்கள் என்று சொல்லலாம். யாரும் அப்படிச் சொல்லலாம்.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : வடநாட்டில் தமிழர்கள் வேலை பார்க்கிறார்களே அவர்கள் என்ன செய்வது ?

திரு. சி. பா. ஆதித்தனார் : எனக்கு நண்பர் திரு. தியாகராஜன்
குறுக்கே வருவார்கள் என்று தெரியும். அவர்கள் கேள்விக்கு 3-50 p.m.
இடம் கொடுத்து நான் உட்காரவில்லை. அப்படியிருக்கும்போது அவர்கள் பேசுகிறார்கள். இனி அப்படிப் பேசாமல், குறுக்கிடாமல் இருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தமிழகத்தில் தபால் ஆபீஸ் இருக்கிறது. ஏன் அது தமிழில் செயல்படக்கூடாது ? சொல்லுகிறார்கள், எப்படி தமிழில் செயல்படமுடியும் என்று. தபால் தலையை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். ஏன் தமிழில் போடக்கூடாது ? லாலா லஜபதிராய் அவர்களுக்குத் தலை போட்டார்கள், அது போல் தாகூருக்குப் போட்டார்கள். தபால் தலையை ஏன் தமிழில் போடக்கூடாது ? தமிழகத்தில்

[திரு. சி. பா. ஆதித்தனார்] [11th March 1965

ஆட்சி தமிழில் செயல்படவேண்டும். அதைத்தான் மக்கள் விரும்புகிறார்கள். இதற்கு வடவர்கள், தமிழ் நாட்டில் இருப்பவர்களுக்கு விளங்கவில்லை, விளக்கம் தேவை என்று சொல்லுகிறார்கள். இங்கு விளங்காதவர்கள் யாரும் இல்லை. நம் மாநிலத்தில் அமைச்சர்களும் மற்றவர்களும் அறிவு ஆற்றலில் குறைந்தவர்கள் அல்ல, இவர்களுக்கு விளக்கம் தேவை இல்லை. விளக்கம் யாருக்காவது தேவை என்றால், வடக்கே இருப்பவர்களுக்குத் தான். இங்கு இருக்கிற மக்கள் கேட்பது "திருத்தணிக்குத் தெற்கே இந்தி வேண்டாம், அது என்ன ஆட்சியாகவும் இருக்கட்டும், என்ன அலுவலகமாகவும் இருக்கட்டும்". ஒருமைப்பாட்டில் உண்மையாக நம்பிக்கை இருக்குமானால், ஏன் அதை தமிழில் நடத்தக்கூடாது? நன்றாக நடத்த முடியும். நாலரை கோடி மக்கள் உள்ள பகுதியில் எல்லா அலுவலகங்களையும் தமிழில் நடத்தலாம். விளக்கம் தேவை என்று சொல்லும்போது முதலமைச்சர்கள் மாநாடு நடந்தது, வரவேற்கத்தக்கது. முதலமைச்சர்கள் மாநாட்டில் என்ன முடிவு செய்து கொண்டார்கள்? அவர்களுக்கு வேண்டிய முடிவைச் செய்து கொண்டார்கள். மக்களுக்கு வேண்டிய முடிவைச் செய்து கொண்டார்களா என்றால் இல்லை. அம் மாநாட்டில் முடிவு செய்திருக்கிறார்கள், இங்குள்ள அரசாங்கம் பீகாருக்கு ஒரு கடிதம் எழுத வேண்டுமானால் ஆங்கிலத்தில் எழுத வேண்டும்; பீகார் அரசாங்கம் உத்தரப் பிரதேசத்துக்கு எழுதுவது என்றால், இந்தியில் எழுதலாம்; பீகார் அரசாங்கம் சென்னை அரசாங்கத்துக்கு எழுத வேண்டுமென்றால் இந்தியில் எழுதி அத்துடன் ஒரு ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பை வைக்க வேண்டும் என்று. அரசாங்கத்துக்கு அரசாங்கம் எப்படி நடந்து கொள்ளவேண்டியது என்பதை எல்லாம் முடிவு செய்தார்கள். அது மக்களை எவ்வளவு தூரம் பாதிக்கிறது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். முதலமைச்சர்கள் மாநாட்டில் அவர்கள் கடிதம் எழுதும்பொழுது எந்த மொழியில எழுதுவார்கள் என்பதை முடிவு செய்தார்களே ஒழிய தெருவில் போகிறவனுடைய கண்ணோட்டத்தை கவனிக்கவில்லை. அவன் பார்க்கிற தபால் ஆபீசில் நடவடிக்கை தமிழில் இல்லையே, இந்தியில் இருப்பதைப் பார்த்தவுடன் அதை அழிக்கிறான். நான் கேட்பது தவறாக இருந்தால் மன்னிக்க வேண்டும். என் அழிக்கிறான்? தபால் ஆபிசில் உள்ள இந்தி எழுத்துக்களை, ரயில் நிலையத்தில் உள்ள இந்தி எழுத்துக்களை ஏன் அழிக்கிறான்? அவன் அழிப்பதற்குக் காரணம், அவனுடைய கோரிக்கை, இங்கே இருக்கின்ற ஆட்சி அத்தனையிலும் இந்தி இருக்கக்கூடாது, தமிழ் தான் வேண்டும் என்பது. அழித்தால் என்ன தவறு? முன்பு ஒரு முறை ரயில் நிலையத்தில் உள்ள இந்தி எழுத்துக்களை அழித்தது தலைவர் அவர்களுக்கு நினைவு இருக்கலாம். கனம் ராஜாஜி அவர்கள் முதலமைச்சராக இருக்கும்போது பெரியார் திரு. ஈ. வெ. ராமசாமி ரயில் நிலையங்களிலுள்ள இந்தி எழுத்துக்களை அழிப்பது என்று அறிவித்து, அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை எல்லாம் செய்தார்கள். அப்போது நான் எதிர்க்கட்சியில் முதல் இடத்தில் இருந்தேன். யாரையும் ரயில் நிலையத்திற்குள் நுழைய விடக்கூடாது என்று அரசினர் முதலில் உத்தரவு அனுப்பியிருந்த

11th March 1965] [திரு. சி. பா. ஆதித்தனர்]

போதிலும், கடைசி நேரத்தில் யாரும் வந்து அழித்துவிட்டுப் போகட்டும் என்று விட்டுவிட்டார்கள். போலீஸ்காரர்கள் யாரையும் தொடவில்லை, வந்தவர்கள் அழித்துவிட்டு வீடு திரும்பி ஞர்கள். அதனுல் ஒன்றும் கெட்டுப்போய்விட வில்லை. அவர்கள் ஏன் அழித்தார்கள் என்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டாமா? அரசாங்கத்துக்கு அரசாங்கம் எந்த மொழியில் பேசுவது, எழுதுவது என்பது முக்கியமில்லை. மக்களுக்கு என்ன கோரிக்கை என்பதுதான் முக்கியம். இங்குள்ள அலுவல்களை—மத்திய அரசாட்சியாகட்டும், மாநில அரசாட்சியாகட்டும்—தமிழில் நடத்த லாம், கடினம் இல்லை. சங்கடமாக இருக்கிறது என்று வாதத்திற்காக வைத்துக் கொண்டாலும், ஒருமைப்பாடு என்று பேசுபவர்கள் இந்த சங்கடத்தை சமாளிக்கக் கூடாதா? தபால் நிலையங்களில் பயன்படுத்தப்படுகிற பாரங்களை தமிழ் மொழியில் அச்சிடுவது சங்கடமா? சங்கடம் என்று வைத்துக் கொண்டாலும், ஒருமைப்பாடு வேண்டுமென்று ஆர்ப்பாட்டமாகப் பேசுகிறவர்கள் இந்த ஒரு சிறு காரியத்தைக்கூட செய்யக் கூடாதா? விளக்கம் யாருக்குத் தேவைப்படுகிறது என்ருல் இங்குள்ளவர்களுக்குத் தேவை இல்லை, வடக்கே இருக்கிறவர் களுக்குத்தான் தேவை.

விளக்கம் தேவை என்று வாதத்திற்காக வைத்துக்கொள்ளு வோம். நான் முதலமைச்சரையும் அரசாங்கத்தையும் கேட்டுக் கொள்கிறேன், அந்த விளக்கத்தைக் கொடுக்க என்ன செய்திருக் கிறீர்கள்? மக்களுக்கு விளங்காமல் பல காரியங்களில் இறங்கி விட்டார்கள் என்று வைத்துக்கொண்டாலும், நீங்கள் என்ன செய்திருக்கிறீர்கள், மக்களிடம் விளக்க. இன்றைக்கு பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் நிலைமையைப் பார்க்கும்போது, அவர்கள் மீது பல நடவடிக்கைகள். ஒருவர் பாதுகாப்பு விதியின் கீழ் கைது செய்யப்பட்டு விசாரணையில்லாமல் வைக்கப்பட்டிருக்கிருர். இன்னும் இரண்டு பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் கைது செய்யப்பட் டிருக்கிருர்கள். பத்திரிகை ஆசிரியர்கள், உதவி ஆசிரியர்கள் பலர் போலீஸ் வண்டிகளில் ஏற்றிக் கொண்டு போகப்பட்டு, பல நாட்கள் போலீஸ் நிலையத்தில் வைக்கப்பட்டு அனுப்பப்பட் டிருக்கிருர்கள். இவைகளையெல்லாம் பாதுகாப்பு விதிகளின் கீழ் செய்ததாக சொல்லப்படுகிறது. ஆனல் பாதுகாப்பு விதிகள் எப்போது அமுலுக்கு கொண்டுவரப்பட்டன? 1962-ல் சீனப் படைகள் இமயமலைப் பகுதியில் ஆக்கிரமிப்பு செய்தபோது பாதுகாப்பு விதிகள் கொண்டுவரப்பட்டன. இப்போது அல்ல. நான் அமைச்சர்களுக்குச் சொல்ல விரும்புவது நீங்கள் ஒரு Press Relations Officer-ஐ அமைச்சரவைக்காக, அல்லது வெளிநாடுகளில் இருக்கிறமாதிரி, Press Secretary ஒருவரை, அதாவது பத்திரிகை என்ன என்று நன்ருகத் தெரிந்தவரை, நியமித்துக் கொண்டால், அவர் நன்ருக விளக்கம் செய்ய முடியும். இவ்வளவு தூரம் நாட்டில் கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டிருக்காது. மற்ற நாடுகளில் அப்படித்தான் நியமனம் செய்கிருர்கள். அமெரிக்கா வுக்கு போகிற பிரமுகர்களை முதலில் பார்ப்பது அங்குள்ள பிரஸ் செக்டரி அல்லது பிரஸ் ரிலேஷன்ஸ் ஆபீஸர்தான். இன்பர் மேஷன் டிபார்ட்மெண்டை சொல்லவில்லை; அது அதிகார

[திரு. சி. பா. ஆதித்தனர்] [11th March 1965

தோரணையில் நடந்து கொள்கிறது. பத்திரிகைபற்றி நன்கு தெரிந்த ஒருவரைச் சம்பளம் கொடுத்து நியமித்தால், உங்களுக்கு நல்ல தொடர்புள்ள அதிகாரியாக இருப்பார். நான் சொல்லுவதை தவருக நினைக்க வேண்டாம், பிரஸ் ரிலேஷன்ஸ் ஆபிஸர் ஒருவர் இருந்திருந்தால் இன்றுள்ள மாதிரி சங்கடம் வந்திருக்காது. 1962-ல், பாதுகாப்பு விதிகளை முதன்முறையாக அமுலுக்குக் கொண்டு வந்தபொழுது இப்படித்தான் அதிகாரிகள் இருந்தார்கள். மத்திய சர்க்கார் சில அதிகாரிகளை அனுப்பி அவர்கள் பத்திரிகைகளுடன் தொடர்பு கொள்ள செய்தார்கள். எந்தப் பத்திரிகை ஆசிரியரையும் கைது செய்யவில்லை, செய்ததைக் குற்றம் என்று சொல்லவில்லை. அந்த பிரஸ் ரிலேஷன் ஆபீஸர்கள் ஒரு செய்தியைப் போடக்கூடாது என்று பத்திரிகைகளுக்கு கடிதம் போடுவார்கள். "இப்படி ஒரு செய்தி இருக்கிறது, அதை உங்கள் பத்திரிகையில் போடக்கூடாது, இப்படி ஒரு கடிதம் எழுதியிருக்கிறது என்பதையும் உங்கள் பத்திரிகையில் வெளியிடக்கூடாது" என்று கடிதம் எழுதுவார்கள். டெலிபோனில் பேசுவார்கள், நேரில் சொல்லுவார்கள். தினமும் டெலிபோனில் கூப்பிட்டு, ஏதாவது ஐயப்பாடு இருக்கிறதா, ஏதாவது ஒரு செய்தியை போடலாமா, வெளியிடலாமா என்ற ஐயப்பாடு இருக்குமானல், உடனே தெரிவியுங்கள் என்று கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்படி நன்ருக சுமுகமாக காரியங்கள் எல்லாம் நடந்துகொண்டு இருந்தன. இப்பொழுது அந்த மாதிரி இல்லை.
4-00 p.m. நேற்று நடந்த செய்தியைச் சொல்கிறேன். எங்கேயோ தடியடி நடந்தது. பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் ஒவ்வொருவரும் டெலிபோன் செய்து, "தடியடி நடந்து இருக்கிறது, அதைப் போடலாமா, போடக்கூடாதா" என்று போலீஸ் அதிகாரியிடம் கேட்டார்கள். அவர் போடுங்கள், போடாதீர்கள் என்று சொல்லவில்லை. போட்டால் பின்னலே வாரண்ட் வந்தாலும் வரும். போடாமல் இருப்பதா போடுவதா என்று ஏதாவது ஆசிரியர்களுக்கு சொல்ல வேண்டாமா? இந்த ஐயப்பாட்டை தீர்ப்பதற்கு முன்போல் பிரஸ் ரிலேஷன் ஆபீசர் யாரையாவது நியமிக்கக்கூடாதா?

இன்னும் ஒன்று சொல்கிறேன். பலவழிகளிலே பத்திரிகைகளுக்குப் படங்கள் கிடைக்கின்றன. போக்கிரி ஒருவனைச் சுட்டுக்கொன்ற படத்தை பத்திரிகை ஆசிரியர் போடுகிற போது என்ன நினைப்போடு வெளியிடுகிருர் என்ருல், போக்கிரித்தனம் பண்ணினல் இந்த மாதிரி சுட்டுக்கொல்ல வேண்டிய நிலைமை வரும் என்று மக்கள் தெரிந்துகொள்ள முடியும். ஆனல் அரசாங்கத்திடம் கேட்டுப் போடலாம் என்ருல், போலீஸ் அதிகாரியைக் கேட்க வேண்டி இருக்கிறது. போலீஸ் அதிகாரியை பத்திரிகைக்கு தொடர்பு அதிகாரியாக நியமிப்பது போன்ற ஒரு தவறு வேறு எதுவும் இருக்கமுடியாது. அவர்களைக் குறை சொல்லி என்ன பயன்? அவர்களுக்குப் பத்திரிகை நடைமுறை தெரியாது. உண்மையாகவே கலவரம் ஏற்படக்கூடாது என்ற எண்ணத்தோடு இந்த மாதிரிக் கலவரம் செய்தவர்களுக்கு இந்த மாதிரி கதி ஏற்படும் என்று மக்களுக்கு உணர்த்த ஆசிரியர் படத்தைப் போடுகிருர். ஆனல் அரசாங்கத்துக்கு வேறு விதமாகத் தோன்றலாம். போக்கிரிகளுக்கெல்லாம் நாமும் கலவரம் செய்யலாம், நம்மைச் சுட்டுக் கொன்ருலே நல்லது என்று அவர்களுக்குத்

11th March 1965] [திரு. சி. பா. ஆதித்தனர்]

தோன்றும் என்பது அரசாங்கத்தின் எண்ணம். ஆகவே பாதுகாப்பு விதிப்படி வழக்கு தொடரப்படுகிறது. இந்தப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின்படி, எது செய்தாலும் குற்றம்தான், மின்சார அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னர்கள், பல பம்புகளுக்கு மின்சாரம் கொடுக்கவில்லை அல்லது கொடுத்திருக்கிறோம் என்று. அதைப் போட்டால் கூட குற்றம் தான். வேறு பல மராமத்து நடந்ததாகச் சொன்னர்கள். அதைப் போட்டாலும் குற்றம்தான். எதைச் சொன்னலும் குற்றம் என்று இருக்கும்போது, பத்திரிகைகளின் பாதுகாப்புக்காக ஒரு ஒப்பந்தம் இருக்கிறது. என்ன ஒப்பந்தம் இருக்கிறது என்ருல், பத்திரிகை ஆசிரியர்களும் அரசாங்கமும் சேர்ந்து பிரஸ் அட்வைஸரி கமிட்டி என்று நியமித்துள்ள கமிட்டி எதைக் குற்றம் என்று சொல்கிறதோ அதற்குத் தான் கேஸ் எடுக்கவேண்டும் என்று ஒரு அக்ரிமெண்டு இருக்கிறது. நேருவினுடைய வாக்குறுதி ஒன்றும் இருக்கிறது. பிரதம மந்திரியினுடைய வாக்குறுதி மட்டுமல்ல, பண்டித நேருவின் வாக்குறுதி காப்பாற்றப்படும் என்று உள்துறை அமைச்சர் நந்தாவினுடைய ஒரு வாக்குறுதியும் இருக்கிறது. மொழிப் பிரச்னையில் எப்படி வாக்குறுதி இருக்கிறதோ, அதைப்போலவே பத்திரிகைகளுக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் ஏற்பட்ட உடன்படிக்கைப்படி, ஏதாவது பத்திரிகையின் மீது நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்ருல், அந்த ஆலோசனைக் குழுவின் தீர்ப்புப்படி நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று ஒப்பந்தம். இவை எல்லாம் இங்கே உள்ளவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. வாக்குறுதி எப்படி மொழிக் கொள்கையிலே காற்றிலே விடப்பட்டதோ,—அம்மியே ஆகாயத்தில் பறக்கும் போது, சிறு வாக்குறுதி எல்லாம், அரசாங்கத்துக்கு இருப்பதே தெரியாது—அந்த நிலைமையில் இருக்கிருர்கள். ஆகையினல் என்ன சொல்லுகிறேன் என்ருல், உங்களுடைய கொள்கையை உணர்த்த சரியான தொடர்பு அதிகாரியை நியமித்து இருந்தால் இப்படிப்பட்ட சம்பவங்கள் ஒன்றும் நடந்து இருக்காது. இப்பொழுது போலீஸ் அதிகாரியைத் தொடர்பு அதிகாரியாக நியமித்தபோது, அவருக்கு பத்திரிகை பற்றி தெரியாத நிலைமை இருக்கிறது. பத்திரிகை ஆசிரியர்களைக் கைது செய்து கொண்டு போனர்கள். எப்பொழுது வந்து கைது செய்கிருர்கள் என்ருல் மூன்று மணிக்கு வந்து கைது செய்கிருர்கள். நான்கு மணி என்பது பத்திரிகைகளுக்கு டெட் லைன். நான்கு மணிக்கு அந்தப் பத்திரிகை அடித்து இங்கே இருந்து காஞ்சிபுரத்திற்கு, வேலூருக்கு போயாக வேண்டும். மூன்று மணிக்கு ஏதாவது ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியரைக் கைது செய்தால் அவர் டெட் லைனை விட்டு வரமுடியாது.

மிஸ்டர் சேர்மன் : இப்பொழுது உங்களுக்கு நாலு மணி 'டெட் லைன்' தான்.

திரு. சி. பா. ஆதித்தனர்: போலீஸ் அதிகாரியைத் தொடர்பு அதிகாரியாக போட்டிருப்பதால், டெட் லைன் இப்பொழுது கூப்பிடாதீர்கள். போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு என்ருல் அவர் யாரோ செத்துவிட்டார்கள் என்று எண்ணி போஸ்ட் மார்ட்டத்துக்குக் கொண்டு போங்கள் என்கிருர். நான் கேட்டுக்கொள்வது எல்லாம்

[திரு. சி. பா. ஆதித்தனார்] [11th March 1965

அமைச்சரவைக்கு நல்ல பிரஸ் செகரடரியோ அல்லது பிரஸ் ரிலேஷன் ஆபிஸரோ நியமிக்க வேண்டும். பத்திரிகை என்பது அரசினருக்கு நான்காவது கை எப்படி சட்ட மன்றம் ஒரு கையோ, நீதி மன்றம் ஒரு கையோ, நிர்வாகம் ஒரு கையோ, அது மாதிரி நான்காவது கை பத்திரிகை என்று சொல்லுவார்கள் அல்லவா? அதைப் பயன்படுத்தி இந்தப் பிரச்னைகளை எல்லாம் சுமுகமாக தீர்த்துக் கொள்ள வகை செய்ய வேண்டு மென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

Sri M. A. MUTHIAH CHETTIAR: Mr. Chairman, Sir, apart from the unfortunate incidents that took place as a sequel to the agitation, persons like me and particularly myself have a great sense of gratification and feeling at the successful culmination of the agitation started by us in the year 1937 when Sri Rajaji as Chief Minister of this State was insisting on the compulsory introduction of Hindi in this part of the country. Sir, I had the unfortunate lot of being the Leader of the opposition then and I had to face the brunt of the attack of the whole country. But I had the sense of relief that in those days the public of Tamilnad stood solidly behind the agitation. Sri Rajaji who was so strong and adamant in those days in 1937–38 felt it right for him now to change and he has now changed in the right direction. I shall not recall all that happened then in those momentous days and in the years 1937–39. Some hon. Members even here including the hon. the Leader of the Opposition, Sri K. Balasubramanya Ayyar and Sri K. Anbazhaghan and the Hon. Sri Venkataraman know what happened then. The hon. Member Sri N. V. Natarajan was with me then in the agitation in the State of Madras. I still remember the Black Flag demonstration that we started in Mint Street and came along to the Island Ground. I myself with a black flag in my hand walked all the 2½ miles. There were 25,000 people coming from Mint Street to the Island Ground. People would not believe that I was leading the demonstrators with a black flag in hand.

Mr. CHAIRMAN: So much of autobiographical note, I did not know.

Sri M. A. MUTHIAH CHETTIAR: I only wish to show that the agitation was unnecessarily prolonged. I would like only to attribute it to the extraordinary delay that has brought us to this situation. The Government of India to-day led by the Prime Minister of India had no other alternative but to deal with the matter without offending the feelings of the Tamil people. (Interruption). It is not a question of the Congress Party it is not a question of the D.M.K. or any other party. With regard to the demand that Hindi shall not be imposed, the demand has been absolutely unanimous. The present situation was created by the extraordinary delay that was displayed by Delhi. It is only to correlate the present situation with past that I had to relate a little bit on the previous agitation that we staged in the years 1937–39 and not with a view to narrating my autobiography, Mr. Chairman.

[11th March 1965]

MR. CHAIRMAN : I only said I did not know so much of the hon. Member's autobiography.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR : I thought, Sir, you wanted me to avoid narrating my autobiography. I only wished to show that even persons who were not accustomed to march with black flags were forced as early as 1937 to march with a black flag because of the imposition of Hindi.

Apart from that, Sir, very great men, very eminent men who are holding very high positions in the public life of our country, people like Sri Ramaswami Ayyar, Sri Ramaswami Mudaliar and Dr. Lakshmanaswami Mudaliar, have voiced forth their feelings and made representations times without number all these years about the necessity to retain English. I have said, and I repeat it again, that we are not objecting to Hindi as such. Sir, you know, it is said that even after 150 or 200 years of British rule, only 2 per cent of the people know English even though in this hall most of us may know English. Sir, even after 400 years, I am doubtful if Hindi will attain the place that English has now attained 'Till that time, are we to be illiterate' is the question. It is in that view that we must create a tall dam of English across the flooded river called Hindi and generate the power Tamil just as we create electric power by putting up dams across our rivers. That is my prescription for dealing with the present situation.

Now, Sir, we are concerned with what has happened. We are particularly glad that the students realised the danger for them by the introduction of Hindi. But while we sympathise fully with them and with their fears about their future, they should resume their studies. But, for the unfortunate incidents which took place, which in my view could have been avoided, the students cannot be held responsible. It all happened and the Government took strong action, and I should say rightly, against violence that took place. We must really congratulate the Government and the various departments on the strong action they took. For, without it, there can be no law and order in the State: even for agitating for particular causes, we want orderly Government and administration, and order and peace in the country. The Government restored order very quickly and with our thanks to the Government we must couple our thanks to the officials, particularly the Police officials, considering the strain to which they had been put in restorng order and peace in the State. We must also sympathise with those who lost their lives and properties. Some students have lost their lives. The policemen have lost their lives. I have said this during the budget discussion. I do not want to take up any more time of the House except to say that the compensation given to the families of the policemen is very inadequate. The families must be paid the salary from the date of death of the persons till their date of normal retirement. The children should be brought up at the cost of the Government. I hope the Government will accept this suggestion. I was glad to read in the papers that the Hon. the Home Minister and the Hon. the Chief Minister said in the Lower House that they were considering this suggestion. 4-10 p.m.

[Sri M. A. Muthiah Chettiar] [11th March 1965

Sir, I must congratulate the Government on the very fine gesture they have shown in the general amnesty given to the students. After the amnesty, I do not think the students will stay away from their classes. In fact, I see that 95 per cent of the students are willing to attend the classes. There are only a few students who do not want to attend the classes. Even they, I think are not unwilling, but they are being misled or intimidated by others who are not students. This is my reading of the situation I feel that the five per cent of the students also should be enabled to attend the classes and the educational institutions helped by the Government We hope that the appeals issued by the distinguished Vice-Chancellors of the Madras and the Annamalai Universities and other educationists will have very great effect on the students. Let us pray and hope that in the next few days everything will become normal and there will be no necessity for the use of any further strong measures.

With regard to the language problem, Sir, let me say that we are concerned with the future. I am glad that a resolution given notice of by Dr. A. Chidambaranathan is a fairly comprehensive one for the fair consideration of any Government. It is not at all embarrassing in my opinion. We know that persons of eminence are saying that the particular chapter should be removed. I know the danger in removing that chapter. If we remove that chapter, the Tamil language cannot be adopted as the language in our State, I certainly support the dstinguished friend Mr. Adityan's plea that Tamil should be used as far as possible in the administration. If this should be used, the Constitution should not be amended with referene to that particular chapter, as is sought to be amended by certain persons in this State. The Government should be supported by us in this respect. If one goes carefully through the Official Languages Act, one will see that the Act cannot be amended here and there. The Act will have to be completely recast. The more I read it, the more I see that it is not possible to amend it. It has to be completely recast. It is stated therein that predominance is for the Hindi language. It is even said that if the High Court gives a judgment in Tamil, it must send a translation thereof in Hindi from here. If the High Court passes a judgment in Bengali in Calcutta, it must send a translation thereof in Hindi. It is all a complicated matter. Let us be simple and clear. I am glad that the Chief Minister is clearly saying that English shall be there. There is no time-limit at all like ' till such time of ascertaining '. Otherwise, the agitation will continue. If the Government want no agitation, they should not say that it should be ascertained. They should say ' as long as English is needed, it should be there '. It should be left to our State. There is no question of majority like 12 out of 14 States. It must be a question of each State saying whether it wants to continue English. I personally felt that there is no chance of improving a language in fifty years. So, let us be clear. To avoid all controversies in the future, the only way will be to say that English besides our language shall be the regional language, and between the State and the Government of India,

11th March 1965] [Sri M. A. Muthiah Chettiar]

English shall be the language. And the communications between one State and another shall be in English. There is no doubt about it.

Then, Sir, about the moderation in U.P.S.C. examinations, suppose a boy in Delhi answers in English and all the fourteen languages, I do not want moderation, because if a boy cannot write in English he will write n Tamil and another boy from Delhi will write in his own language. This will be the result of allowing the students to write in all the principal languages. It is not possible to have all the fourteen languages. Even then they will find it difficult. So the Prime Minister said that the question would be considered. We want moderation in favour of English. Supposing one student from South India writes in English, and another from U.P. in Hindi, the latter boy may get 95 per cent and the South Indian boy may get 60 per cent. There may be only 30 seats, and the boy from South India will be the thirty-fifth in the list. Therefore, he will lose the job. So, there must be a handicap in favour of English, if this boy is not allowed to write in Tamil. If this boy is denied the right of writing in his mother tongue, and so long as his regional language s not the language in Delhi, not only should he write in English, but there should be a handicap in his favour. I am very glad that for the first time the Government are using the expression ' handicap ', as it is used in horse races. I am very happy that the Chief Minister has correctly said ' handicap ' just as the term is used in horse races. In a race of 220 yards, a handicap of 20 yards is given. This is a good thing. I am happy that the Government of Madras have put it correctly. I certainly congratulate the Madras Government on the very clear attitude that they have taken. I am pretty certain that the Chief Minister and the Government of Madras were really embarrassed till the Home Minister came out plainly. He did not come out plainly on the 11th on the radio. Later on when the agitation came up, he became clearer and clearer. Then it was possible for the Chief Minister of Madras to declare the position fully. The agitation would have been avoided if the people at Delhi had spoken clearly.

Now there is no question of adjourning the present Delhi session and discussing this issue in the August session. Let this not be delayed by four months. Let the views of the South reach Delhi. Delay in pernicious. Let the Official Languages Act be amended straightway before the end of the present budget session. If they do not do it, I am afraid, there will be a recrudescence of trouble from students. In July they will be waiting for admissions in technological institutions. There will be trouble in September. Let the Madras Government convey the views of this House and the other House to Delhi. Let them make it clear in plain language that they should sit over this matter and decide before the middle of April and effect an amendment to the Official Languages Act. The U.P.S.C. examination is a minor affair. From what we see in the papers, we learn that there is no chance of the matter being disposed of in April. This is one thing that I should like to mention on this occasion.

[Sri M. A. Muthiah Chettiar] [11th March 1965

With regard to the amendment to the Official Languages Act itself, the wording of the amendment, the wording that is used for the purpose of ensuring the use of English for All-India purposes and our right to use Tamil or English or both in the State Legislatures, must be in very clear terms. The Hon. the Chief Minister has assured us before in very clear terms. As I said earlier, he would have expressed it much earlier, had the Prime Minister come out with this clear statement earlier. The Chief Minister was embarrassed initially. When the Prime Minister of India came out with a clear statement, the Chief Minister of Madras made a clear statement. We are grateful to him for that. Even on the 18th when I spoke about the language, I never realised that the agitation would grow like this. I only reiterated the old formula of English and Tamil, and asked, 'Why do you not have your policy accepted by Delhi? Nobody bargained for all the trouble and strain to which the Madras Government were put. I said that two or three things were involved. The students are very grateful for the gesture shown by the Government of Madras very generously. Now with regard to the future, I do sincerely hope that the Government will take early steps to impress upon Delhi that there should be no delay in bringing in the amendment to the Official Languages Act, that it should not be taken to the August session, and that it should be done before the close of the budget session. Delay will lead to a recrudescence in August or September, which nobody desires. This part of the country is not accustomed to such a kind of violence. This only shows the strength of the feeling of the entire population here with reference to Hindi. Let people in North India take note of this. As the Chief Minister said, 'Let us not bother about them.' They shall have Hindi. We are not asking them to have English. Let them do as they like. Let them leave us to have our own way.

With regard to the use of English to-day in the technological courses for the improvement of the country, it is not for me to repeat n 1965 what I have ben saying *adnauseam* all these thirty
4-20 p.m. or forty years. While I congratulate the Hon. the Chief Minister who is also the Minister for Education on having introduced English in the Third Class, I would beg of him to seriously consider that this is the right occasion to respond to the public feeling by introducing the English alphabet in the very first class which in the Tamil language is called the 'Balar' class. In those days it was called 1st, 2nd, 3rd and 4th class and the earlier one was called the infant class. I would suggest that the alphabet should be taught in the first class. When the Goveriment are going to teach the language in the third class, the young children will understand and learn it better if the alphabet is taught in the first class. That will be a move in the right direction and I would beg of him to allow several institutions to have English medium. They have already allowed English medium as far as possible whenever required. With regard to University education, the English medium has been accepted. As a matter of fact, the Committee on Technical Education has unanimously agreed to the adoption of English as the medium of technological and scientific education. Persons connected with technical

11th March 1965] [Sri M. A. Muthiah Chettiar]

education and others interested in scientific education at the meeting held in January unanimously passed a resolution—I reiterate the words 'unanimously' for that means that all people from all parts of India including the Hindi-speaking areas agreed to it—to this effect. There was not a single voice against it even during the period of the anti-Hindi agitation. We are very happy that in our part of the country English is our rich possession. We shall improve the Tamil language also. We have no objection to Hindi being used elsewhere. But I want to tell the Chief Minister one thing. We must act according to the atmosphere. We have to sense the atmosphere. I see from the papers that one crore of rupees is going to be given for teachers in Hindi or something like that. Let one crore or even two crores be given; I have no obection. But let there be no compulsion about it. That is my suggestion. I have no doubt that the Chief Minister who is a more experienced administrator knows more than I about that. I need not impress upon him the tactful way of doing it.

Once more let me reiterate that the voice of this House and the other House should be conveyed by the Madras Government to the Government of India to have this amendment to the Official Languages Act made before the April session ends and in clear and unambiguous language regarding the protection of our interests.

*Dr. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Mr. Chairman, Sir, I thank you for giving me the opportunity to speak at this early stage because I felt that I might perhaps express my views clearly on a subject which has convulsed the whole of the atmosphere of this State in particular and of South India in general. As the hon. Member the Raja of Chettinad said, it was in 1937, fortunately or unfortunately, the then Chief Minister introduced Hindi as a subject of study in the schools. If I remember aright, nearly 1,200 people were sent to prison on that one score. We are glad that he has changed his opinion now (Sri K. Balasubramanya Ayyar : Violently) as violently as he sent them to the jail. In 1948, unfortunately for us, two South Indian Ministers were responsible for the railway administration, and they took on the brilliant idea that all railway boards must be in three languages, viz., Hindi, English and the regional language. I do not want to mention their names. But I would like to say that one of them at least who is alive has changed his opinion also. I am mentioning this because it is important to note that we were the people who were responsible for giving a false idea to the people of other parts that we are hankering after Hindi and want Hindi to be our language.

Sir, let me turn to the third point. In 1949 the party decided on Hindi as the language that should be adopted against all constitutional proprieties by the casting vote of the President in the assembly of the Party. People may say that I have no right to speak about the Party. But I have a right to speak about parliamentary practice and procedure. The proper procedure is *status quo ante* if you find an equal number of votes on either side.

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [11th March 1965

But the late Babu Rajendra Prasad for whom I have the highest respect who, fortunately or unfortunately, was a great protagonist of Hindi, cast his vote in favour of Hindi. Let us remember that, whn we frequently speak of the Constitution and the allergy to any change in the Constitution.

Then, Sir, on the 26th January 1950, the Constitution of India came into operation with the result that a very large number of people in the Lok Sabha spoke in Hindi. The Hon. the Leader of the House and the Hon. the Chief Minister who have gone to foreign countries to attend international conferences will bear me out when I say that it was in the year 1952 that we had simultaneous translations in all languages which were accepted by the United Nations. Seven languages were accepted, but at that time four languages were used, namely, English, French, Spanish and Russian. But there is provision to add three more languages, one of which may be Chinese as soon as China is admitted to the United Nations. On seeing this, I felt that it would be much better for our people in South India to understand what is taking place, to usefully contribute to the discusisons if they would have the same privilege of simultaneous translation in the Lok Sabha. I wrote a letter to the then Speaker of the House, Mr. Mavlankar, and I have here his reply to that letter. I have very carefully preserved it. He said that it would not be in the interest of the spread of Hindi if we allowed simultaneous translations. I was much younger and much less experienced then. I asked him , " Is it in the interests of the country to spend lakhs and lakhs of rupees to give these people their daily allowance and travelling allowance and to make them sit there as mute inglorious Miltons, listening to the language without understanding anything ? " I had no reply and I am not sorry that I have no reply.

On the 26th January 1950 the Constitution came into effect, as I said. Sir, after that, many changes have taken place. Hon. Members feel that the question of language is a very simple thing and some people say, " Why not we learn Hindi ? What is wrong in it ? " And there are people who compliment us on our great avidity to learn many languages. It is said " The South Indian brain is very, very alert to the learning of languages. " It is a compliment that I hear too often. Let them go with it if they think that by that compliment they can easily make us believe that what they say is correct ; I have no objection at all. But let me say this. Is it only the question of knowing Hindi and speaking in Hindi?

4-30 p.m. I attended a conference of the Central Advisory Board of Education about ten years ago. The Chief Ministers of the State were there. I was elected by the Inter-University Board as one of the two Vice-Chancellors to attend it. Sir, there was a gentleman from Uttar Pradesh and I think at least the hon. politician Members of this House know his name. I do not know how to pronounce his nme. Shri Kamalapathi Tripathi if I say Mr. ' so and so ', he may get vexed with me. He was Minister for Education. He will speak only in the particular language ' Hindi ' and

11th March 1965] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

when his chance came to speak, he got up and said as usual : '*Mai Hindi may boloonga. Sunetho suno, nahitho javo*' मै हिन्दी में बोलूंगा। सुने तो सुने, नहीतो जाओ। (Laughter). I too know a little Hindi. Not that I do not know. But I know also all the dangers of that language. At that moment my esteemed friend Sri Pattabhirama Rao (who was Minister in this State also—he was Minister of the Andhra Pradesh then) when his turn to speak came, got up and said : "*Prabhulara, Janalara, Ganalara, nenucheppedam* . . ." When he spoke thus in Telugu, there was an electric shock. Why was there this electric shock ? When you speak in a language which three-fourths of the people do not understand, there is this shock. When you know English perfectly well, there was no necessity for you to speak in another language. Mr. Shrimali who was Minister for Education, and who is now the Vice-Chancellor of the Mysore University, begged of him to speak in English. Then I went to him and said : 'Now that you have vindicated the cause of Telugu, let us get down to business and get on with English, ignoring the other gentleman who spoke in Hindi'. Then, Sir, he made a very beautiful speech in English. Probably for that he is no longer a Minister for Education. That is a matter that concerns another State and let me not go into it further.

Sir, it was a great pity that on the 26th January 1965 some parties decided to observe the mourning day. I do not believe in mourning. I believe in fighting. There is no use of mourning about these things. I believe in expressing our views without any fear or favour, come what may. My speech may probably be considered amiss by anybody in the Central Government or, for the matter of that, by anybody in India. But I do not worry about it. It is too late in the day for me to do so. What happened as a result of the decision to observe the 26th of January as the mourning day? Unfortunately, there was a great deal of unrest. But I want also another fact to be borne in mind in this connection. Was it all due to this or were there other factors of a definite nature which were responsible ? I asked many students. It is true that the declaration by a political party that it was a day of mourning had an effect. Certain students, I am afraid, belong to that party or were sympathetic to that party. Students might belong to any party. Here is the Congress organising Students Congress. Here is the Swatantra Party organising Students Swatantra Party. I have pleaded again and again against all these parties entering educational institutions and if the Hon Minister will remember—I do not know whether the Chief Minister was present or not—we had a conference about three years ago when all the leaders of parties agreed to my plea that no party should have any students affiliated to that party. Still I hold to that belief and still beg of all parties, irrespective of their nature, to see that these students are left alone.

But, Sir, when I enquired into it, I found, a strange phenomenon that there were students who had no particular bias towards any political parties and were entirely opposed to political parties but

still felt strongly about this Hindi business. Why, because in the previous three or four days statements were made—I say this with a full sense of responsibility—by Hon. Ministers at the Centre which gave the impression that something was going to happen suddenly, overnight and a change would come over. One may not speak in English but there is no reason to say that it is a humiliation to speak in English. Maulana Abul Kalam Azad, for whom I have the highest regard, was Education Minister, and he presided at a meeting of the UNESCO—an international organization—held in New Delhi. He spoke in chaste Urdu and that speech was translated by Humayun Kabir. Nobody compels you to speak in English in any part of the country. You can speak in any language you like. But the joint about it is that when a responsible person says it is humiliating, it certainly carries a different impression.

Apart from that, Sir, I must say with due apologies that the sentiments expressed by the Home Minister were none too quieting to the student population. And on top of all these, the Secretariat of the Home Department rushed in on that day of 26th January 1965 issuing circulars only in Hindi to many State Governments and to our State—I have seen the circulars—whereas it was said that English and Hindi should be used simultaneously. Only Hindi circulars were issued and this cannot be disputed. I do not want to raise any storm over this. But one department here, at any rate, got a circular, translated it and sent a reply in Tamil. I congratulate the head of the department on that. Why I am mentioning all this is these things inflamed the better minds of the students outside. Then, Sir, a person to whose appointment I took objection some time back in this very Council, who is a Deputy Minister in charge of Hindi there, as if the Minister of Education was not to be trusted—I forget his name. (The Hon. Sri R. Venkataraman : Bhakta Dharsan)—stated—and he cannot dispute it—that from September 1965 Hindi would be one of the languages for the competitive examinations.

Now no doubt they contradict him. But I want to mention this that some enquiry should be made at the Centre as to why these things occurred and why the Home Minister said 'we would switch on to Hindi'. Is it a question of electric switching, from 220 to 820 volts? The Hon. Minister for Industries knows what the effect of it is. So, when we blame the students, let us take all these things into consideration as well. I do not want for that reason to justify their action at all. I said so, and I told their representative to that effect.

Now, Sir, many people have complained of the Posts and Telegraphs Department issuing only in Hindi many of the forms which they were supposed to issue in both the languages. The Railway department not to be left behind put up boards in Hindi indicating the train timings in stations like Saidapet not only in Central Station and Egmore Station. I want all these facts also

11th March 1965] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

to be taken into consideration, when some of us undoubtedly feel that the students' minds were agitated. Saidapet is one of the stations from where the students have to come to the City, and they brought this fact to my notice. I also got it verified and it was so.

Sir, let us forget about it. I am one of those who are always forgetting. And, it is not for me to forgive. Somebody else high above will forgive them. I say this, that what was done in those early days was certainly not becoming of any enlightened Government in our country and would never have happened if the late Pandit Jawaharlal Nehru had been the Prime Minister.

Now, Sir, let me quote the view of the Madras Government on this subject. I have got the pamphlet here which was sent to the Official Language Commission. The Madras Government said that they did not agree with the Language Commission that Hindi should be explicitly specified as one of the three languages which every pupil must be required to study compulsorily. This was the statement of 10th December 1957. According to the formula of the Madras Legislature Committee, it will be open for the pupils to elect *not* to study Hindi—I want to emphasise the negative form—and in lieu thereof choose Sanskrit or other Indian languages, that is Telugu, Malayalam, or Kannada. A more explicit statement could not have been made by any Government. I felt thankful and I even now congratulate the Madras Government on having taken up that stand. The Government of Madras considered it to be essential that freedom of choice should be left to the pupils of this State. In their opinion insistance on compulsory study of Hindi will create avoidable difficulties which are calculated to impede the progress intended by the Commission. Sir, this is a categorical statement which I welcomed then and which I welcome now. I do not know if any change in the policy is contemplated. I hope not.

Let me now thank the Hon. the Chief Minister for having made a momentous change in regard to English. He has introduced it from the III standard, which is a very good thing so far as the study of any language is concerned. If we mean that English should be learnt by us, there is no question that it must be learnt sufficiently early. Not only that. The policy that was adumbrated before has been completely abrogated in a large measure by the liberality with which the Hon. the Chief Minister has allowed English medium in many of the schools. He is a great lover of Tamil. He has encouraged Tamil to a very large extent. I know he found time to give patronage to the great scholars in Tamil, and yet he realised that English is necessary for us in more ways than one.

Sir, I find that whenever anything is suggested, they say that the Constitution is against it. Well, I have got great respect for the Constitution, and certainly we must abide by the Constitution except where it may be necessary to change it. We have learnt that the people have changed the Constitution seventeen times within the last fifteen years. For instance, for raising the age of Judges

to 62, they have amended the Constitution. They have amended the Constitution to see that Judges are posted from one part of the country to another. I cannot enter into the merits or demerits of the question, because I have had my say then, and I would not like to repeat it. Provision is made by law for an increase or dimunition in area of any State and for alterations of the boundaries of any State or of the name of any State. There is no provision as far as I can see—I would like to be corrected—in the Constitution to hand over a portion of a State to a foreign power which is not exactly in the most friendly terms with us. I know a writ petition has been suggested or is in the offing. The people of the country are not mere cattle to be transferred from one ownership to another, and yet this has been done. And when some people throw up their hands and say that the Constitution is sacrosanct and must not be amended, there is certainly a doubt whether it is really sincere as they want us to believe.

I have often spoken of the many things that are happening in different States. I was reading—I generally do not do it, but somebody brought it to my notice—the speech that I delivered on the 25th March 1958 on the memorandum submitted by the Government of Madras on the report of the Official Language Commission. I have exhaustively dealt with many of these points. I have dealt with Ewitzerland where in four languages communications are sent. I hope the Hon. the Leader of the House will agree with me that the people in Zurich speak only German and the people in Geneva speak only French. We had a curious experience when I was there. A delegation of the Federal Parliament came, and we heard what they proposed to tell us in handing over a large amount for the construction of the premises of the World Health Organisation. The President of that delegation was a Zurich German. His speech had to be translated in French and English. And it may be remembered that Switzerland contains a population of four and a half millions. There is no question of pressure of population. There it remains stationary. I cannot say how, but it remains like that.

Take Canada for instance. They have two languages. Suddenly there was a flare-up between the French and the British. The flare-up has come due to political reasons. Everybody knows that General De Gaulle seems anxious to do some little mischief in Canada. He wants to poke at the English whom he does not love. Therefore, he has caught hold of the language problem and is egging them on. That must be a lesson for us. South Africa has two languages. I want to tell you that in each of these University Calendars, one page is devoted to one language and the other page is devoted to the other language. Take Russia. Only recently we were told that after forty years of consolidation, Russian is not the language of the whole of Russia, and the lady who came here said that it would take another twenty-five years. This is the case in a country which believes in totalitarianism—not democracy—and which can force people to learn. We have yet a form of democracy, which I trust will not be departed from.

11th March 1965] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

Lastly, Sir, this is very important so far as the languages are concerned. To Pope Paul VI we have given a magnificient reception in Bombay. Thank goodness; in that, all parties, except the usual parties that are against everything, joined. He made a statement on the 8th of March that although Latin was the language in which the mass was conducted all these years, ever since the establishment of the Catholic Church, he would now allow other languages to be used, and the first thing he did in Rome was to preach in Italian. Has that not a significance of its own that no language can be forced on any State or in any part of a State and without the full concurrence of the State concerned?

Sir, I have gone through these recommendations that have been placed before you for your consideration. The hon. Member, the Raja of Chettinad has referred to them and I do not know what attitude this Government will take. There are difficulties for them to accept it. There are various conditions in which political parties work. I realise it. I have always realised that there are some very good points with regard to political parties. In any democracy, there are also whips. Whips can be issued, and these whips are very strong whips. As I have never joined a political party, I cannot stand these whips. But whatever it may be, it is now clear that something should be done so far as the language problem is concerned and our State is concerned. I do believe that English and the regional language should be the two languages in all the States. Some people ask, 'What about Hindi? Are there are (?) not Hindi speaking people who want it?' That is not my consideration. If the Government want the unity of the country and the integrity of the country, they must allow this principle, namely, that the two languages should be English and the State language. If a State does not want English, let it not take it up. There are persons who will not look at English. Let them not have it. But the communications between State and State must be in English. This was done before. During the British regime, there were translations sent in the language concerned. What we do feel about this particular language is that it is not only the people who are in the Central Government, but even the most junior class IV officer working in any State, has got to know this language. He has got to learn it; otherwise his job goes. I have heard it from responsible quarters that people were sent away because the language was not known to them. I have also known that a great deal of pressure is brought to bear by Secretaries to Government on Deputy Secretaries and Under Secretaries that they should learn Hindi. On the last occasion I said that with the full knowledge of what was taking place. The unfortunate fact is that in the way in which democracy is functioning, it is not the Ministers who control but the Secretaries. This is completely evident from the statement of the Food and Agriculture Minister and from the statement that the Information Minister has given.

Sir, we are told that Hindi is spoken by a larger number of people in India. I have never heard a statement to deviate from truth more than this. A spoken language is quite different from a written languge and a language which is understood by the 4-50 p.m.

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [11th March 1965

intelligentsia. Yes, everybody speaks Hindi; the bazaarman speaks Hindi. But to say that it is spoken as well as known as a literary language is not correct. I think I may say without any disrespect to my Hindi friends that Malayalam has got a higher literacy proportionately than Hindi. But so far as some other language like Bengali is concerned, it has a much higher percentage of literacy than Hindi. So far as higher education is concerned, there are a number of those who are qualified in Hindi literature. But there is a strange phenomenon that is occurring. I have seen it in the reports that are published. In a particular State all examinations are held in Hindi up to the highest level. The Ph.D. degree candidate is examined; by whom? By those who know Hindi. Are they the most competent? The result of it is that if you attend any convocation in a University like the Agra University as I have attended and as my distinguished colleague Dr. C. P. Ramaswami Ayyar has attended, you will find 600 to 700 First Classes and about a hundred Ph.D.'s and many, many M.A.'s. I do not mind it, but the point about it is this. The Public Service Commission produces an advertisement which says that only First Classes or Ph.D.'s shall apply. Unfortunately, we are so very backward in education that we get—the Hon. the Chief Minister has attended convocations—not even half a dozen Ph.D.'s. So far as First Classes in subjects—I am not talking of the language; let them have a thousand persons in the Hindi language—are concerned, we find that in each of these subjects except perhaps Mathematics, the number of First Classes does not go into two figures.

Now, what is the result ? We have to consider this. This will continue. Somebody said that there was a method of moderation. Sir, with due deference, I may say that if there is one person who knows about moderation, it is myself. I have done the moderation for the last 35 years so far as the S.S.L.C. examination is concerned and so far as the Pre-University examination is concerned. It is possible to moderate on a level of equality. But it is never possible to moderate when there are uneven conditions. It is never possible to moderate a paper which is written in Tamil and a paper which is written in English. That is why I have always pleaded and I beg of this Government not to accept the plea for All-India Services. That is only a thin end of the wedge. So long as a common medium is there, it may be all right. But I do not know why I anticipated coming events and I said, "Do not accept it whether it is in regard to the administrative services or the medical or other services." "The only exception," I said, "you can make is with regard to the Forest Service. Let them have it if they want it." This thing upsets anybody connected with education for instance. After all, if I am connected with education, it is my interest to see to the welfare of the students who are entrusted to the care of the University. I am not trying to draw a red herring. That is a fact. We cannot have an All-India Service in conditions where we feel we are being thrust. That is why I said, "Let us keep the All-India Services to the barest minimum, by whatever method."

11th March 1965] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

We had All-India Services. The I.C.S. was an All-India Service. The total number of recruits to the I.C.S. was less than fifteen a year ; in very rare cases it was 20. Mr. Ananthararaman, High Court Judge, was one of those who passed in 1929. He was ninth in the list. Fifty people were selected not for Indian Civil Service but for all civil services including the colonial service. So far as India was concerned, I know that only twelve were selected for the All-India Service. This number was never exceeded, need not be exceeded. But now the Home Minister is supreme not only in language but in many other things. I agree as Home Minister, he can deal with law and order and promulgation of Ordinances. That is another thing. But in regard to Service, actually 200 to 500 people were taken for the Services in some years on the ground that in a Welfare State which is expanding so rapidly, we wanted more and more of these Services. My plea is, " Limit it to the barest minimum ". I do not quarrel with you. I should like the rest to be left to the States so that they may see how best they can do it.

Another thing that has been suggested is a thing which many of the senior Members here are fully aware of. In the pre-Independence period every member of a Gazetted Service, not only the Indian Civil Service, had to learn a language of the State within three years of his appointment and before he was confirmed. It may be an elementary language test. Somebody said, " It is a question of just stating that 'yanai' (யானை) is a four-legged animal and he passed ". Never mind, he has to learn. Some of them learnt it very well. They were able to decipher the language written in that style which is known as *Gulusu saram*, that is the stringed manner of writing, and they were able to do all that. Similarly, let anybody who is posted here learn that language.

One other thing I want to mention. Sir, it is not because I do not want the Hindi language to be developed. But when crores of rupees are to be spent for one particular language, when a Minister can come and overnight say that a particular Hindi Prachar Sabha is an institute of national importance and give it Rs. 20 lakhs or Rs. 25 lakhs, from whom is this money taken ? From you and me. We have no voice. If the Hindi language is to be improved, let the people in the Hindi States contribute to it. Otherwise, there will not be a uniform sort of advantage to all the States. We are always saying that we shall improve all the languages. Well, one method of improving is to maintain uniformity. I had to speak a little frankly about certain things because things are not going all right.

I now come to a very different and difficult position so far as I am concerned. I deeply regret that in spite of the generous clemency that the Hon. the Chief Minister gave to the students, things are not quite all right. I have been receiving reports which have given me great pain and great uneasiness. I have spent sleepless nights. Of course, I could easily say, " This is not my job. Let them do what they like ". But I do feel that

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [11th March 1965

there are elements which are, unfortunately behind the students' movements, which have caused disturbances not only in colleges but also in schools. What shall we do? But to use all the Police, I respectfully suggest, only changes this attitude of the students to a worse position. I would appeal to the Government to use the Home Guards to protect the people. I would appeal to the parents to come forward and guide their children. We hear of
5-00 parents only when admissions to the colleges are contemplated
p.m. at the beginning of the year. What has happened to them? Why should they not take their pupils to schools and even to colleges, guide them and see that they are safely taken in?

Citizens' Associations are in plenty and I am getting letters every day from them. What are these Citizens' Associations doing? Can they not come and help these students? Are they so frightened of going and helping them? I wish I were ten years younger. I am not in a position to go now. But I do appeal to social service organisations, to parents' associations, to citizens' associations, to welfare organisations, to Home Guards to try and persuade these students to go to the colleges. And I would appeal to the students themselves in their own interest not to be frightened about going to colleges because they are not doing something which is amiss.

Sir, much discretion has been given to the Principals to arrange for the classes separately at whatever time they may find it suitable for the Junior and Senior students. Much discretion has been given to the Principals to see that those who have no examinations may be given the leave so that they can easily make up their study in the next academic year. In fact, Principals of all colleges are determined to help and take whatever steps are possible under the present circumstances.

In view of this firm resolve by some of us who are connected with the educational activities, to press forward the motion and do everything in our power to bring this to the notice of the Central Government, I hope and trust that the students will resume their studies because their cause will suffer if they do not have faith in us and continue the agitation. They have demonstrated beyond doubt that they have a genuine grievance to face and I must say once again that the students have not been guided altogether by political parties but by unsocial elements who are egging them on.

Sir, just before I entered the House, a leader of a particular political party asked me whether it would be possible now under the auspices of the University to convene a conference of leaders of different political parties as well as some representatives of the students to discuss this matter. I told him that there also hot steam would be let out. I am not afraid of that. It is good to have hot steam let out. We do not generally suffer on that account. The other day we discussed an adjournment motion and we did not suffer on account of that. If that approach is realy considered useful and necessary, we on our part will be

11th March 1965] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

willing. But the leaders must come with he firm conviction and only resolve that they will look to the interest of the students and not to the exchange of compliments that they exchanged the other day. They must come only with one object: pacify, pacify, pacify. The great need of the hour is pacification, and the unity of India. The younger generation, who study now are the real people of the future. In two years they will be voters. They can do what they like. They have got the power to seat and unseat any Government and let me tell you that it is these young people that will really be the future architects of our country.

I hope and pray that my appeal and the appeal of all the leaders of all the parties will enable my friends of the younger generation to realise that their interests are as dear to us as they are to them. May I hope that they will respond to the appeal in the best interest of the country and of the student population generally? Sir, I cannot close better than quoting a few lines from Cardinal Newman :—

Lead, Kindly Light amid the encircling gloom
  Lead Thou me on!
The night is dark, and I am far from home
  Lead Thou me on!
Keep Thou my feet; I do not ask to see
  The distant scene — one step enough for me.

Thank you, Sir.

* **திரு. என். வி. நடராசன்** : கனம் தலைவர் அவர்களே, இங்கே கொண்டுவரப்பட்ட திருத்தத்தின் அடிப்படையில் சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். இந்தியாவுக்கு பொது ஆட்சிமொழி தேவை என்பதில் எந்த அளவுக்கு துடிதுடிப்பாகவும் அக்கரையாகவும் செயல்கள் நடத்தப்பட்டனவோ அதே போல இந்தியாவின் ஒன்றுபட்ட தன்மையும் நீடித்து நிலைபெறவேண்டும் என்பதில் அக்கரை காட்ட வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். இந்த சமயத்தில் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கடைசியிலே முடிக்கும்போது சொன்ன கருத்தை ஒட்டி எனது எண்ணத்தையும் கூற விரும்புகிறேன். சென்ற பல நாட்களாக நடைபெற்ற கலவர சம்பவங்கள் அனைத்தும் முடிந்து மீண்டும் கல்லூரிகளும் பள்ளிகளும் திறக்கப்பட்டு எல்லா மாணவர்களும் கல்லூரிகளுக்கும் பள்ளிகளுக்கும் செல்ல வேண்டும் என்பதில் மற்றவர்களுக்கு எவ்வளவு அக்கறை இருக்கின்றதோ அதுபோலவே திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் தூய்மையான அக்கறை இருக்கிறது என்பதை நான் கட்சியின் சார்பில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அதுபோலவே சர்க்கார் மாணவர்களை எல்லாம் விடுதலை செய்து, இன்னும் சொல்லப்போனால், இரண்டு மாணவர்கள் மீது கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் தண்டனையைக் கூட ரத்து செய்து அவர்களையும் விடுதலை செய்துள்ள இந்த நேரத்தில் மற்றப் பிரச்னைகளை எல்லாம் அரசியல் கட்சிகள் தலைசிறந்த கல்விமான்கள் ஆகியவர்களுக்கு விட்டுவிட்டு தங்களுடைய

[திரு. என். வி. நடராசன்] [11th March 1965

கல்வித் துறையில் கவனம் செலுத்த வேண்டியது இன்றியமையாத கடமையாகும். ஆனால் கடந்த இரண்டு மூன்று நாட்களாக நடைபெற்றுவரும் சம்பவங்களைப் பார்த்து உள்ளபடியே வருந்த வேண்டியிருக்கிறது. நான் கழகத்தின் கொள்கைகளை ஆதரிக்கும்படியான மாணவர்களுக்குச் சொல்லுவேன் தொடர்ந்து அவர்கள் கல்லூரிகளுக்கும் பள்ளிகளுக்கும் சென்று வரவேண்டியதுதான் முக்கிய கடமையாகும். அதற்கு இங்கே நமது முதலமைச்சர் அவர்களிடம் சொல்லிக் கொள்ளுவேன். எல்லா கட்சித் தலைவர்களையும் எதிர் கட்சித் தலைவர்கள் நமது பல்கலைக் கழகத் துணை வேந்தர்கள்—நகரிலுள்ள மிக முக்கியமான பிரமுகர்கள், பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் ஆகியவர்களைக் கொண்ட சர்வகட்சிக் கூட்டம் ஒன்றை நடத்தி அதன் மூலமாக நாம் மாணவர்களுக்கு வேண்டுகோள், புத்திமதி கூறினால் மாணவர்கள் கல்லூரிகளுக்கும் பள்ளிகளுக்கும் செல்லுவதற்கு மேலும் நல்ல வாய்ப்பு ஏற்படும். நமது முதலமைச்சர் அவர்கள், கழகத்தைப் பொறுத்த அளவிலே இதற்கு முன்பு நடைபெற்ற கலவரத்தைப்பற்றி நினைத்திருந்தாலும், இப்பொழுது நடைபெறும் சம்பவங்கள், எதுவானாலும் கழகத்தைப்பற்றி அவர்கள் மனதிலே சிறு வேறுபாடு இருந்தாலும் அருள்கூர்ந்து அதை மறந்துவிடவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாணவர்கள் சமுதாயத்தை நான் கேட்டுக்கொள்வேன் கழகத்தின் சார்பில், அவர்கள் அனைவரும் கட்டுப்பாடாக கல்வி நிலையங்களுக்குச் சென்றுவரவேண்டும் என்று.

இந்தியாவுக்குப் பொது ஆட்சிமொழிபற்றி எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் மிக விளக்கமாக எடுத்துக் கூறினார்கள். அதே போல மதிப்புக்குரிய ராஜா சர் அவர்களும் எடுத்துக் கூறி இருக்கிறார்கள். கனம் உறுப்பினர் ஆதித்தனார் அவர்கள் பேசும் பொழுது திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் 14 மொழிகளையும் கேட்கிறதோ, இது எனக்கு புரியவில்லை என்றார்கள். பதினான்கு மொழிகளும் ஆட்சி மொழிகளாக ஆகவேண்டும் என்பதில் எங்களுக்கு அழுத்தம் திருத்தமான நம்பிக்கையுண்டு. அதிலே சிறிதும் தடுமாற்றம் இல்லை. ஆனால் அது இப்பொழுது
5-10 p.m. சாத்தியம் இல்லை என்றால் அந்த நிலைமை ஏற்படும் வரையில் ஆங்கிலம் மட்டுமே தொடர்பு மொழியாக இருந்து வரவேண்டும் என்பதுதான் எங்களுடைய தீர்மானத்தின் கருத்தாகும். அதுதான் கழகத்தின் கொள்கையும் ஆகும். ஆகவே அந்த அடிப்படையில் பார்த்தால், தமிழ் நாட்டில் தமிழ் எல்லா வகையிலும் முன்னணியில் நிற்க வேண்டும், தலைசிறந்து நிற்க வேண்டும் என்பதற்குத் தடை ஒன்றுமில்லை. எங்கள் திருத்தத் தீர்மானம் தட்டு தடங்கல் எதுவுமின்றி நாங்கள் கடைபிடித்து வரும் கொள்கைக்கேற்ற தீர்மானமாகும். அது நாட்டு மக்களில் பெருவாரியானவர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட தீர்மானம் என்று கூடச் சொல்வேன். அஸ்திவாரம் இல்லாமல் பெரிய கட்டிடத்தை எழுப்பினால், பிறகு, கட்டிடத்திற்கு அபாயம் ஏற்படும். இத்தகைய அபாயம், ஹிந்தியை ஆட்சி மொழியாக்குவதில் இருக்கிறது என்பதை இப்போதாகிலும் சர்க்கார் அருள்கூர்ந்து கவனிக்க

11th March 1965] [திரு. என். வி. நடராசன்]

வேண்டும். ஹிந்தி இந்தியா முழுமைக்கும்—எல்லா மாநிலங்களுக்கும்—ஆட்சிமொழியாக இருப்பதற்கான தகுதியை, வளத்தை, பெற்றிருக்கிறதா என்றால், இல்லை என்பதை ஹிந்தி பேசுபவர்களே எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். இந்தி எவ்வாறு ஆட்சி மொழியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது என்ற விசித்திரத்தைக் கனம் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் சொன்னார். கட்சிக் கூட்டத்தில் நடந்த ஓட்டெடுப்பின் போது, ஒரு ஓட்டு மெஜாரிட்டியினால், அதுவும் தலைவராக இருந்தவரின் தனி ஓட்டினால் அது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. ஆட்சிப் பிரச்னையில் இதுபோன்று மெஜாரிட்டி, மைனாரிட்டி, என்ற ஓட்டெடுப்பின்மூலம் முடிவெடுப்பது உசிதமல்ல. காங்கிரஸ் இயக்கமே மொழிவாரி மாநிலங்களுக்கு அடிகோலியதை நாம் மறந்து விடலாகாது. அப்படி இருக்க, அந்தந்த மாநிலங்கள் அந்தந்த மொழியில் பற்றுக் கொண்டிருப்பதில் தவறு இல்லை. இந்த மொழிவாரி மாநிலங்கள் 14 மொழிகளில் ஒரு மொழிக்கு அடிமைப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்ற முறையில் ஹிந்தி திணிக்கப்படுமானால், அதை எவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்? எனவே 14 மொழிகளும் ஆட்சி மொழிகளாகும் தகுதியைப் பெறும் வரையில் இப்போதுள்ளது போல் ஆங்கிலம் தொடர்ந்து மத்திய ஆட்சி மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்றும், 14 மொழிகளையும் எவ்வளவு விரைவில் ஆட்சி மொழிகளாகக் கொண்டுவர முடியுமோ, அவ்வளவு விரைவில் கொண்டுவருவதற்கான காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்றும் சொல்லிக்கொள்கிறேன். இந்தியாவிற்கு ஒரு ஆட்சி மொழி அல்லது ஒரு பொது மொழி இருக்க வேண்டும் என்றால் அது போலவே இந்திய நாடும், இந்திய மக்களும் ஒன்றுபட்டு இருக்க வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணமும் எல்லோருக்கும் இருக்க வேண்டும். ஆனால், ஒரு பொது ஆட்சி மொழி இந்நாட்டுக்கு வேண்டும் என்பதற்காக அதனால் மக்கள் வேறுபட்டாலும் பரவாயில்லை என்பது வரவேற்கத் தக்கதல்ல; அது இந்திய மக்களிடையே இருக்கும் தோழமையை அறவே ஒழிப்பதாகத்தான் இருக்கும். ஹிந்தி ஆட்சி மொழியாக வேண்டும் என்பதுபற்றி கனம் முதலமைச்சர் ஒரு கதை கூடச் சொன்னார். வண்டியின் சொந்தக்காரர் செவிடராகயிருந்ததால், அவர் ஒழுங்காக செல்ல வேண்டிய பாதையை எண்ணி குதிரைக்கு சாடை காட்டுமாறு சொல்ல, வண்டியில் செல்லுபவர்கள் வண்டிக்குரியவர் செவிடர் என்பதால், அவர் செல்ல விரும்பும் திசைக்கு எதிர் திசையை வேண்டுமென்றே குறிப்பிட்டதால், அதைக் கேட்டு வண்டிக்காரர் விரும்பாத திசையில் போனது பற்றி முதலமைச்சர் கதை சொன்னார். அரசியல் நிர்ணய சபையில் ஒரு ஓட்டு மெஜாரிட்டியினால் வெற்றி பெற்றவர்கள் வண்டியில் செல்பவர்கள் போல ஆகிவிட்டனர்; நாம் செவிடாக உள்ளதால் வண்டிக்குரியவர் நிலை போல ஆகிவிட்டோம். கனம் முதலமைச்சர் சொன்ன கதை இந்தி திணிப்புக்காரர்களுக்கு மிகவும் பொருத்தமானது. இப்போது மொழிப் பிரச்னையில் திசையைத் தவறான முறையில் திருப்பிவிடும் ஹிந்திக்காரர்களுக்குத்தான் இந்தக் கதை பொருத்தமாக இருக்கிறது.

[திரு. என். வி. நடராசன்] [11th March 1965

அடுத்தபடியாக, எங்களுடைய தீர்மானங்கள் ஒருபுறம் இருக்கட்டும். கனம் அமைச்சர் குறிப்பிடும் உறுதிமொழிப்படியாகிலும் ஆட்சிமொழிச் சட்டம் விரைவில் திருத்தப்படுமா என்றால், அது டில்லியில் பேசப்படும் பேச்சுக்களைப் பொறுத்திருக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த நிலையைப்பற்றி கனம் உறுப்பினர் ராஜா ஸர். முத்தையா செட்டியார் குறிப்பிட்டார். இது சம்பந்தமாக பாராளுமன்றத்தின் இந்தக் கூட்டத்திலேயே முடிவு ஏற்பட வேண்டும், இல்லாவிட்டால் என்ன ஏற்படுமோ என்று அவர் அச்சம் தெரிவித்தார். இம்மாதிரி, கொடுக்கப்படும் உறுதி மொழிகளெல்லாம் நிறைவேற்றப்படாததையும், குழப்பங்கள் ஏற்படுவதையும், குழப்பங்களுக்கு அரசியல் கட்சிகள்மீது பழி சுமத்தப்படுவதையும் குறித்து நான் உள்ளபடியே வருத்தப்படுகிறேன். எனவே கனம் முதலமைச்சர், உறுதிமொழிகள் சீக்கிரம் நிறைவேற்றப்படும்படி செய்யவேண்டும்.

யூனியன் பப்ளிக் ஸெர்விஸ் கமிஷனில் இப்போது ஆங்கிலத்தில் எழுதலாம். அதை ஹிந்தியில் எழுத வேண்டும் என்று அவர்கள் சொல்லுவதாகவும், அதைத் தாங்கள் எதிர்ப்பதாகவும், இருந்தாலும் இதில் முடிவு அவர்கள் சொல்வதைப் பொறுத்திருக்கிறது என்றும் கனம் முதலமைச்சர் சொன்னார். ஹிந்தியில் எழுத வேண்டும் என்பதைத் தமிழகம் நிச்சயம் ஏற்றுக்கொள்ளாது. ஹிந்தி மொழி அகில இந்தியத் தேர்வு மொழியாக வந்தால், மற்றெல்லா மொழிகளும் அதற்கு அடிமைப்பட்டவைகளாக ஆக நேரிடும் என்பதையும், ஹிந்தி மொழியினரின் ஆதிக்கம் ஏற்படும் என்பதையும் கனம் முதலமைச்சர் நன்றாக உணர்வார் என்று நம்புகிறேன். இந்த விஷயத்தில் நம் சர்க்கார் மிகவும் கண்டிப்பாக இருக்க வேண்டும். நாம் ஆங்கிலத்தை யார் மீதும் திணிக்கவில்லை. ஆங்கிலம் ஏற்கெனவே ஆட்சிமொழியாக இருந்து வந்திருக்கிறது. ஆங்கிலம் என்றென்றும் இருக்க வேண்டும் என்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் கேட்கவில்லை. ஆங்கிலமே என்றென்றும் பொது மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்று நாங்கள் சொல்லவில்லை. 14 தேசிய மொழிகளும் ஆட்சி மொழி அந்தஸ்தைப் பெறும் வரையில் மட்டுமே ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டும் என்றுதான் நாங்கள் மீண்டும் மீண்டும் வற்புறுத்தி வருகிறோம். இந்த 14 மொழிகளில் தமிழ் மொழியே மத்திய ஆட்சி மொழியாக ஆனாலும் ஹிந்திக்காரர்களுக்குத் தாழ்வுதான் ஏற்படும். அதே போல வேறு எந்த மொழி ஆட்சி மொழி ஆனாலும் மற்ற மொழிக்காரர்களுக்குத் தாழ்வுதான் ஏற்படும். இந்தியாவில் சுமார் 2 சத விகிதத்தினர் தான் ஆங்கிலத்தைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டவர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படி இருந்தாலும், இந்திய மாநிலங்கள் அனைத்திலும் அதே விகிதாசாரம்தான் இருக்கும். ஆதலால் ஆங்கிலம் இருந்தால் பரீட்சையில் யாருக்கும் பாரபட்சம் ஏற்படாது. ஆனால் ஏதாவது ஒரு மாநில மொழி மத்திய ஆட்சி மொழியாக வரும்போது, அந்த மொழியைக் கற்றவர்களுக்கு மட்டும் இயற்கையாகவே சலுகைகளும், மற்ற மற்ற வசதிகளும் கிடைக்கக்கூடும். இந்த விஷயத்தை நம் சர்க்கார் கவனிக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

11th March 1965] [திரு. என். வி. நடராசன்]

இந்த சந்தர்ப்பத்தில் எங்கள் தலைவர் அறிஞர் திரு. அண்ணா அவர்கள் ராஜ்ய சபையில் தூய்மையான எண்ணத்துடன் பேசியுள்ளத்தை இங்கே படிக்க விரும்புகிறேன். அதை ஸ்ரீமதி இந்திரா காந்தி, திரு. லால் பகதூர் சாஸ்திரி போன்ற பெரிய பெரிய தலைவர்கள் வரவேற்றிருக்கிறார்கள்.

"உயர் தனிச் செம்மொழியான தமிழ்மொழி, எனது தாய் மொழி என்ற பெருமிதம் எனக்கு இருக்கிறது. நீண்ட வரலாற்றையும் புகழ்மிக்க பொற்காலங்களையுமுடைய மொழி, கவிஞர்கள் யாத்த மொழி, கவிதைகள் கொஞ்சும் மொழி, காலத்தாலும் கவினுறு வளத்தாலும் கடலெனப் பரந்து கிடக்கும் மொழி, நம் உயிருடன், வாழ்வுடன் கலந்த மொழி; அந்தத் தமிழ் மொழி மற்றெதற்கும் தாழாத வகையில் மத்திய ஆட்சி மொழி என்ற தகுதி தரப்படும் வரை நான் மனநிறைவு கொள்ள மாட்டேன். எனவே பதினான்கு மொழிகளும் ஆட்சி மொழிகளாகிற வரை ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருக்கட்டும். தொடர்பு மொழியாக எந்த மொழி இருக்க வேண்டுமென்பதில் இயல்பான கால வளர்ச்சிக்கு அதை விட்டுவிடலாம். அதுதான் விவேகமும் இந்தியாவின் ஒன்றுபட்ட தன்மையை வளர்ப்பதற்கு உறுதுணையாக அமையும்" என்று திரு. அண்ணாதுரை ராஜ்ய சபையில் பேசியிருக்கிறார். திரு. அண்ணாதுரை இவ்வளவு மனம் திறந்து பேசியிருக்கிறார்.

மேலும், ஆங்கிலம் இன்னும் 10 ஆண்டுகள் இருக்கட்டும் என்றோ, 20 ஆண்டுகள் இருக்கட்டும் என்றோ காங்கிரஸிலுள்ள சில பெரிய தலைவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இவ்வாறு தவணை கேட்பதிலிருந்து ஆட்சி மொழியாவதற்கான தகுதியை ஹிந்தி இன்னும் அடையவில்லை என்பது தெரிகிறது. அதனால் தவணை வேண்டும் என்று கூற இடம் இருக்கிறது. காங்கிரஸ்காரர்களே இப்படிப் பேசும்போது, மொழிகளிலே மூத்த மொழியாகிய தமிழின் மீது, கல் தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தில் தோன்றிய தமிழ் மொழியின் மீது, ஹிந்தியைத் திணிப்பதை நாங்கள் எப்படி எதிர்க்காமல் இருக்க முடியும் என்று இந்திய சர்க்காரையும் கனம் முதல் அமைச்சரையும் கேட்க விரும்புகிறேன்.

இன்னொன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். காலம் சென்ற திரு. 5-20 p.m.
ஆர். கே. ஷண்முகம் செட்டியார் அவர்கள் ஒரு சமயம் தமிழிசை விழாவில் பேசிய வார்த்தைகள் இன்னும் என் காதுகளில் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. அவர் அமெரிக்காவில். இருந்தபோது அவருக்குப் பல வசதிகள் இருந்தன. அவருக்கு அங்கே வேண்டிய வசதிகள் எல்லாம் இருந்தன. அமெரிக்காவில் தமிழ்நாட்டு உணவு கிடைக்கவில்லை. ஆனாலும் அங்கு அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட உணவு மிக விலை உயர்ந்த உணவுதான். இட்டிலியோ அல்லது சாதாரண அரிசிச் சோறோ ஒரு ரூபாயில் அடங்கிவிடும். அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட உணவோ ரூ. 20 முதல் ரூ. 50 வரை பெறுமான உணவுதான். ஆனால் அவருக்கு அந்த உணவு சரியாக ருசிக்கவில்லை. அப்போது கோயமுத்தூரி

[திரு. என். வி. நடராசன்] [11th March 1965

லிருந்து சில நண்பர்கள் அமெரிக்காவுக்குச் சென்றார்கள். அவர்கள் ஆர். கே. எஸ். அவர்களைச் சந்தித்தார்கள். சௌக்கியமா என்று கேட்டார்கள். என்ன சௌக்கியம் இருக்கிறது, சாப்பிட்டே இரண்டு மாதம் ஆகிறது. சாப்பிடாமல் எப்படி உயிரோடு இருக்க முடியும்? ஏதோ சாப்பிட்டுக் கொண்டு இருக்கிறேன். காலையில் இட்டலி, மிளகாய்ப்பொடி, மத்தியானம் கத்தரிக்காய் சாம்பார், பச்சரிசி உணவு எனக்குத் தேவை. அவைகள் இங்கே கிடைப்பதில்லை என்றார். சென்றிருந்த நண்பர்கள் அவர்கள் கொண்டுவந்திருந்த பண்டங்களை வைத்து சமைத்து இரண்டு நாட்கள் அவருக்குச் சோறு போட்டார்கள். அதற்கு ஆர். கே. எஸ். அவர்கள் "இன்றுதான் நான் திருப்தியாகச் சாப்பிட்டேன்" என்று பதில் சொன்னார்கள். ராஜா சர் அவர்களுக்குக்கூட அவர்கள் கூறியது நினைவிருக்குமென்று கருதுகிறேன். அந்த சம்பவத்தைக் குறிப்பிட்டு தமிழிசை விழாவிலே ஆர். கே. எஸ். பேசுகையில் என்னுடைய உணவு எனக்கு எப்படி ருசியாக இருக்கிறதோ உணர்கிறேனே அப்படித்தான் என் மொழி எனக்குச் சிறந்ததாகக் கருதுகிறேன். அப்படிக் கருதும்போது பிறர் ஏன் அதைப் பகைமையாகக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டார்கள்? அவர்கள் இந்த மொழி உணர்வைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டதை இப்போது நான் எடுத்துக்கூறுவது பொருத்தமாக இருக்கும் என்று நம்புகிறேன். அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பத்திரிகை நிருபர்களிடம் சொல்லும்போது இந்தி திணிக்கப்படாவிட்டால், இந்தியை நாங்களே பிரச்சாரம் செய்யத் தயாராக இருக்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். திணிக்கப்படும் போதுதான் வம்பெல்லாம் வருகிறது. இதை முதலமைச்சர் அவர்கள் உணர்ந்துபார்த்து ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இங்கு கனம் முதலமைச்சர் சொல்லிய மற்றொன்று குழப்பமாக இருக்கிறது. முதலமைச்சர் அவர்கள் பத்திரிகை நிருபர்களிடம் சொன்னபோது அப்படிக் கூறவில்லை என்று மறுத்திருக்கிறார்கள். அதற்காக மகிழ்ச்சியடைகிறேன். முதலமைச்சர்கள் மகாநாட்டிற்குச் சென்று வந்த ஆந்திர முதலமைச்சர் அவர்கள், தமிழகத்தில் இனிமேல் இந்தியையும் கட்டாயப் பாடமாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய லாபம்தான் தமிழ்நாட்டுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது என்று குத்தலாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அவர் வேண்டுமென்றே நம்முடைய முதலமைச்சர் மீது இன்னும் கொஞ்சம் கோபம் உண்டாக்குகிற வகையில் அவர் சொல்லியிருக்கிறாரோ என்று கூட நான் வருந்தினேன். பத்திரிகை நிருபர்களிடத்தில் நமது முதலமைச்சர் இந்தி கட்டாயப்பாடமாகாது, இப்பொழுதுபோலவே இந்தி தொடர்ந்திருக்கும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படி இந்தி திணிக்கப்பட்டால், இந்தி கட்டாயப் பாடமாக ஆக்கப்பட்டால், முதலமைச்சர் அவர்களுக்குச் சொல்வேன், அதற்கு சிறிதும் இடம் கொடுத்துவிடாதீர்கள். உங்கள் பக்கம் நாங்கள் இருக்கிறோம். நீங்கள் இருப்பது தெரியாதா என்று முதலமைச்சர் அவர்கள் கேலி பேசமாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அரசியலில் கட்சிகளிடையே வேற்றுமைகள் இருக்கலாம். மொழி உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் பொது

11th March 1965] *[திரு. என். வி. நடராசன்]*

வான ஒன்று. மொழிக் கொள்கையில் திட்டவட்டமான நிலை வேண்டும். திரு. ஆதித்தனார் அவர்கள் எடுத்துக்காட்டியது போல, மணியார்டர் பாரத்தில் எங்கே கையெழுத்துப் போடுவது என்று தெரியாமல் அதைக் கொண்டுவருபவரிடம் கேட்கவேண்டியிருக்கிறது. மிகவும் வெட்கமாக இருக்கிறது. போஸ்ட்மேனைக் கேட்டால், அவருக்கும் அது தெரிவதில்லை. சுதந்திர நாட்டில் வாழ்ந்துகொண்டு மணியார்டர் பாரத்தில் கையெழுத்துப்போடத் திகைக்கவேண்டியிருக்கிறது என்றால் இதற்கு என்ன சொல்வது? தமிழ்நாட்டிற்கு தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் இருக்க வேண்டும். இந்தி நாட்டுக்கு இந்தியும் ஆங்கிலமும் இருக்கட்டும். தெலுங்கு நாட்டிற்கு தெலுங்கும் ஆங்கிலமும் இருக்கட்டும். இங்கே உள்ள தபால் ஆபீஸ்களைப் பார்த்தால் மிகவும் வருத்தமாக இருக்கிறது. இந்தி எழுத்துக்களை ஆள் உயரத்திற்கு எழுதிவிட்டு அதற்குக் கீழே தமிழில் சிறியதாக எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள். இது தமிழ் நாடுதானா? தமிழில் என் பெரியதாக எழுதி மற்ற மொழிகள் அவசியமென்றால் சிறிய அளவில் போடக்கூடாது? இந்திக்காரர்களே இது போன்ற செயலால் மக்களைத் தாண்டிவிடுகிறார்கள், நமக்கு வேண்டுமென்றே உணர்ச்சியூட்டுகிறார்கள். இத்தகைய காரியங்களில் முதலமைச்சர் அவர்கள் திடமாக இருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இவற்றை வலியுறுத்திச் சொல்லும்போது முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு மீண்டும் சொல்வேன், இந்தியைப்பற்றி திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் சொல்வதை அருள்கூர்ந்து மதிக்கவேண்டும். கனம் டாக்டர் இலட்சுமணசாமி அவர்கள் சொல்லியதற்கு விளக்கம் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். துக்க தினத்தைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். அரசியலில் அது சரியானது அல்ல என்றார்கள். சரியானது அல்லதான். துக்கதினம் கொண்டாடுவதில் ஆனந்தமா எங்களுக்கு மட்டும்? யாருக்குமே அது சரியானது அல்ல. அந்த நிலைமைக்கு வருமளவிற்கு எங்களை ஆட்சியாளர்கள் அலட்சியப்படுத்திவிட்டார்கள். பிறகு வேறுவழியில்லை. அதனால்தான் அதை அனுஷ்டிக்க வேண்டியிருந்தது. அவையெல்லாம் சென்று முடிந்த சம்பவங்கள். மீண்டும் மீண்டும் அதை விவரிக்க விரும்பவில்லை. முறையாகச் சொல்லியும் அவற்றை அலட்சியப்படுத்திய பிறகுதான் கடைசி ஆயுதமாக அதை உபயோகித்தோம். எதிர் காலத்திலும் சரி, சட்டத்திற்கு உட்பட்டு நாட்டின் மொழி உரிமைக்கு ஊறு நேர்ந்தால் அதற்காகத் தீவிரமாக ஈடுபடுவோம். சட்டத்தைக் கேவலப்படுத்தும் செயலுக்கோ மற்ற ஆசாபாசங்களுக்கோ நாங்கள் உட்படமாட்டோம் என்று கூறி என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

(Sri S. K. Sambandhan in the Chair)

* DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Mr. Vice-Chairman, in regard to the amendments I moved a little while ago, I should like to make a few observations, in fact, as a supplement to what Dr. Raja Sir Muthiah Chettiar and Hon'ble the Leader of the Opposition said in this House. I am now taking the House back to **the days of the Constituent Assembly which met in September** 1949, when Part XVII of the Constitution was moved by an illustrious son of India, Sri N. Gopalaswami Iyengar. You know

[Dr. A. Chidambaranathan] [11th March 1965

Part XVII of the Constitution is the part which relates to languages. Let me start by saying that it is no good suggesting the repal of that Part, because the freedom of speech, the freedom to employ, our own Tamil language in State affairs and State Legislature, have been guaranteed by one of the Articles in that Part. It is that part of the Constitution also which gives certain minority language communities rights under the Constitution. Therefore, if we ask for a repeal of Part XVII, we will be landing ourselves in chaos, Mr. Vice-Chairman. Therefore, I am not suggesting that Part XVII of the Constitution should be repealed. On the other hand, I am making a suggestion, as has been made before, that amendments to the Constitution be made so as to put into ffect all the various sections marked (a), (b), (c), (d), etc., in the amendment which I have proposed. I have said 'that for the unity of the country and for national integration, such changes as may be needed to implement the above recommendations be made by amending the Constitution, and this statutory amendment should not be altered except by the unanimous approval of all the Legislatures of the States'. It is keeping in mind the unity of the country and the national integration, about which every one of us is anxious, that this amendment to the Constitution has been suggested.

In September 1949, Mr. Gopalaswami Iyengar, who was the sponsor of Part XVII of the Constitution—the sponsor of the draft of the language Part before the Constituent Assembly — had his own reservations in proposing the entire Part for the acceptance of the Constituent Assembly. I shall only briefly quote what he said there. He said—

'I for one did not easily reach the conclusion that was arrived at at the end of these discussions (elsewhere in committee), because it involved our bidding good-bye to a language on which, I think, we have built and achieved our freedom. Though I accepted the conclusion at the end that that language should be given up in due course and in its place we shall substitute a language of this country, it was not without a pang that I agreed to that decision'.

So he had some mental pangs and mental reservations while proposing Part XVII of the Constitution before the Constituent Assembly. Several such persons had their own mental reservations while they gave their support according to party whip and all that before the Constituent Assembly. And it must be remembered that the Constituent Assembly was an *ad hoc* assembly elected no doubt, but not Parliament enacting legislation for this matter. Mr. T. A. Ramalingam Chettiar, one of the beloved representatives of this State in the Constituent Assembly, said like this—

'You are permanently handicapping us. Those whose mother tongue is Hindi, they learn only Hindi. But, we in the South, we have got to study not only Hindi but also our own mother tongue; we cannot give up our mother tongue. That is

11th March 1965] [Dr. A. Chidambaranathan]

also the regional language, we have to study that. Permanently, for ever, you are handicapping us by this arrangement. You in the North will have to realise what sacrifice we are making.'.

Well, Sir, let me take up the position of Hindi *vis-a-vis* other Indian languages or the regional languages of the States. Tamil is one of the earliest languages, if not the earliest to be cultivated, and has a big literature developed over 2,500 years. It has not been given the opportunity to develop so as to become the official language of the Union. Given opportunities, no doubt, it will only develop into that stage. Bengali, for instance, and other progressive languages like Malayalam and Telugu will be competent, will be capable no doubt, of being employed as the official language of the Union. But why Hindi alone which is one of the regional languages should be employed is the question. It has been suggested that because the Hindi-speaking people are in a majority, we are employing Hindi as the official language of the Union and this argument has been refuted ably by the Leader of the Opposition to-day. Hindi does not represent the majority speakers of any language community as compared to other communities which speak different languages. It has been suggested that Hindi which is probably spoken by 39 per cent of the population is the language to be employed as the official language of the Union. But then this 39 per cent has been calculated on a wrong basis, I shoud submit, because there is no one single language like Hindi. Whenever the term 'Hindi' is employed in Delhi, what is thought of is only Khariboli Hindi and this Khariboli Hindi, as they say, is not mere one language but a language to which more than three other languages have been affiliated, not mere dialects. Considered in that sense, here to Tamil might be affiliated her sisters Telugu, Kannada and Malayalam, and we may take pride in saying that we are much more numerous than the Hindi-speaking people. In fact, long ago our languages were not mere sisters. Now they have ceased to be dialects; they have become sisters. They are not quite intelligible. We are not able to grasp what a Malayalee or a Telugu or a Kannadiga speaks now. So, we say they are all different languages. There was a time when they were dialects of the same language. It is not in that sense that to Khariboli Hindi or whatever the word, Rajasthani, Avadhi, Kosali, Bhojpuri or Maithili was affiliated. They were not all dialects of the same language in the technical linguistic sense. They are different languages. When all hese four anguages are put together, then the people speaking the supposed Hindi language appear to be rather numerous in the population. 5-30 p.m.

It is not for me to say that there are yet several deficiencies in Hindi as an effective medium of expression. But citizens outside the Hindi orbit feel that Hindi is not yet a fully developed language which can take the place of English. The people's money should not, therefore, be spent in crores only for the encouragement of that language, to which references were made by Raja

[Dr. A. Chidambaranathan] [11th March 1965

Muthiah Chettiar and Dr. A. L. Mudaliar. The Centre should spend an equal amount of money for the promotion of other Indian languages too.

The development of Hindi has not been superior to that of any other advanced language of our country like Tamil, Bengali, Malayalam, Telugu, Kannada, Oriya, Gujarathi or Assamese. We, whose mother tongue is Tamil, have a well-formed and early cultivated language with a continuous literary history of over 2,500 years and feel very diffident about accepting this new creation, Hindi.

In the Report of the Committee of Parliament on Official Language presented to Parliament in 1958, it has been stated like this: " It cannot be said that these (regional) languages are inherently not capable of being used in higher administration. Their present deficiencies for the requirements of higher administration are due chiefly to the fact that for over a hundred years English has been the official language both at the Centre and in the States, as also the medium of higher education, and they fell into disuse for these purposes ".

Professor Toynbee, a famous historian, says, " The growing consciousness of Nationality had attached itself neither to traditional frontiers nor to new geographical associations but almost exclusively to the mother tongues ".

So, Sir, it is not a sin to love and respect and hold in great esteem and regard our own mother tongue, and, at the same time, we are not suggesting that Tamil should become the official language of the Union in preference to any other language. A suggestion has been made by the Hon. Member, Sri Anbazhagan that Tamil along with Hindi and certain other languages when they come to such a stage might be adopted as one of the official languages of the Union.

This is a very thorny question. The President of the Constituent Assembly, Babu Rajendra Prasad, while opening the session on this subject, said, " Let us not forget that whatever decision is taken with regard to the question of language, it will have to be carried out by the country as a whole. There is no other item in the whole Constitution of the country which will be required to be implemented from day to day, from hour to hour, I might even say from minute to minute in actual practice. Therefore, Members will remember that it will not do to carry a point by debate in this House. The decision of the House should be acceptable to the country as a whole. Even if we succeed in getting a particular proposition passed by majority, if it does not meet with the approval of any considerable section of people in the country—either in the north or in the south, the implementation of the Constitution will become a most difficult problem ". It is in these circumstances,, Sir, that Part XVII of the Constitution has been framed. Mr. Gopalaswami Iyengar's statement in this regard I have already referred to.

11th March 1965] [Dr. A. Chidambaranathan]

I will next briefly allude to the English language as a medium of official administration, its competence, its suitability and so on. In the field of public administration, we want good Government and not wrangling over language. In the law court, we want justice. As things stand at present, we can secure these through English. It is doubtful whether we can have these ensored through Hindi. Why should we choose a doubtful experimental medium in preference to a tried and well-established medium, namely, English? That is my question.

English as an all-India language is free from affiliation to any particular caste, creed or indigenous racial group. It does not give any particular community or section of the population any great advantage. The number of people who employ this language with some degree of facility comprise the bulk of the intelligentsia within every language group, not merely Madras State.

Dr. Sunitha Kumar Chatterjee, who was until recently Chairman of the Bengal Legislative Council, and who is the National Professor now in Humanities, says like this:

"Some people in a spirit of exclusiveness say that English is poison. But most people in India, barring the ultra-orthodox, consider it to be a most wholesome and life-bringing food".

In another context, he said, "To regard English as Anti-Indian or anti-national is a kind of narrow nationalism (or patriotism in blinkers). We have been and can be intensely national and patriotic with English".

Dr. Subbaroyan in another connection has stated:

'Why all this awkwardness about English? All this hatred against English? With the coming of freedom I thought we had abandoned hatred altogether, and we have become friendly with the English people.' 5-40 p.m.

In fact, Sir, as you know, Mahatma Gandhi never hated the English language though he hated the Britisher so long as he was ruling our country. (An Hon. Member: He used and wrote chaste English.) He did not even hate the Britisher. He hated only the ruling bureaucracy. English is one of the world's richest and most widely spoken languages and has several merits to command itself as an All-India language. Only sentiment stands in the way. Sir, even Maulana Azad in the Constituent Assembly said one day: 'The Union of North and South has been possible through English. If we give up that language that relationship will cease'. That is why I have said that English should be the inter-State language and the communication language, the link language between the Centre and the State. Sir, Dr. Chatterjee in another context says like this:

'After careful observation and thinking, this is my conviction that the relegation of English to a secondary place in our public life and education will ultimately not be for the good of the country. Hence I beg to differ from the findings and recommendations of the Commission's report.'

[Dr. A. Chidambaranathan] [11th March 1965

This is from the dissenting note of Dr. Chatterjee attached to the Kher Commission's report.

Now the question arises whether we should not be national. Dr. Chatterjee, a great patriot, a fighter in the freedom struggle says:

"To have English, to study in English, to administer in English, to educate in English is not un-national."

On the other hand nationalism is sometimes regarded as a benefit, sometimes regarded as a sin in modern times'.

Sir, Isaiah Berlin in November 1961, when he attended the Tagore centenary celebrations at Delhi in the International Literary Seminar, which was held then, as one of the world's representatives to the conference said:

'I do not wish to praise or attack nationalism. Nationalism is responsible for magnificent achievements and appalling crimes'.

There are people who regard nationalism to be a menace, a tribalism, but internationalism is a nobler ideal for there cannot be peace on the basis of nationalism.

So, Sir, there is nothing wrong in choosing as our own by our own choice an international language, so to say, Universal language as the English language for all purposes in inter-communication between State and State and between the Centre and the States. In the face of a single world culture operating, to set a time-limit for replacement of English is a retrograde step. If it is the ideal to bring the best to the largest number of people possible, English is the most convenient medium now. It has almost become the common language of a world culture. Therefore, in pursuance thereof, I would quote Sardar Panikkar's own view which is enshrined in the States Reorganisation Report.

'Indian unity is a plant of recent origin—has to be watered and natured and protected against hailstorms.' This unity is the result of the Indian people's anxiety to rid themselves of foreign domination. In our anxiety to send away the Britisher we united and asked him to quit and be did quit. But this Indian unity itself is a plant of recent origin, has to be watered and nurtured and protected against hailstorms. Therefore, it is imperative on our part to make our recommendations in whatever manner the Government might like, to uphold the standpoint that English should be the sole official language in order that it may serve the purpose of All-India communication and inter-communication between State and State. Let me say in a spirit of prayerfulness and earnest desire that God Himself may guide our steps and decisions and ultimately move us to a solution which will ensure the preservation of the unity of our country.

Vice-Chairman (Sri S. K. Sambandhan): The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. tomorrow.

The House then adjourned.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Friday, the 12th March 1965.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Hindi Pandits

*151. Q.—DR. A. CHIDAMBARANATHAN: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether the Hindi Pandits serving in the Secondary Schools of North Arcot District Board are not paid any conveyance allowance for doing extra work in different High Schools;

(b) if not, why not; and

(c) if they are paid, from what date?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) No. They are paid fixed travelling allowance.

(b) & (c) Do not arise.

*152. Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether Hindi Pandits in the former District Board High Schools are asked to take classes in more than one school;

(b) if so, the reasons therefor; and

(c) whether they are paid any conveyance allowance?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) Yes.

(b) For want of sufficient work in one and the same school.

(c) They are paid fixed travelling allowance.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Sir, is there any proposal to give more allowances than fixed allowances according to the distance travelled or according to the number of schools these people are asked to teach?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: There is no such proposal.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: How many schools are allotted to each teacher, and what is the normal distance that is to be covered by each teacher?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: This relates to North Arcot. I have no further information

[12th March 1965

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Government consider the question of giving them more travelling allowance if the distance is more than one or two miles in the case of each teacher?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The Government have no such proposal. If any representation is made, that will be looked into.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Sir, representations have been made, and no action has been taken. Will the Government now at least look into those representations that have already been sent?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : If the matter should be examined further, we must have a further representation.

Weaving Instructors

* 153 Q.—DR A. CHIDAMBARANATHAN : and SRI G. KRISHNAMOORTHY : } Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether certain Weaving Instructors in South Arcot District Board who were in the scale of pay of Rs. 60–4–100 prior to 1–6–60 have not been drafted into the new scale of Rs. 100–5–175 in accordance with the recommendation of the Pay Commission; and

(b) if so, the action taken or proposed to be taken thereon?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) & (b) The Pay Commission did not recommend the scale of pay of Rs. 100–5-175 for Weaving Instructors. The scales of pay recommended by the Pay Commision and approved by Government are—

Elementary Schools—Rs. 65–1–70–2–90.
Secondary Schools—Rs. 90–4–110–3–140.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Sir, the Pay Commission appears to have made two categories of these Weaving Instructors, viz., one in the scale of Rs. 50—2—70, etc., and the other in the scale of Rs. 60–4–100, etc. This question has reference to those who were in service prior to 1st June 1960. May I know whether those people in the scale of Rs. 60–40—100 could be drafted into the new scale of Rs. 100—5—175?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The Pay Commission did not recommend the scale of pay of Rs. 100—5—175 so far as the Weaving Instructors are concerned.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, are the Government aware that this particular category has been adversely affected by the recommendation of the Pay Commission? Similar was the case of the Commercial Instructors, but the defect was set right by the Government after the implementation of the recommendation.

[*Note.*—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—DISCUSSION ON THE OFFICIAL LANGUAGE POLICY—*cont.*

MR. CHAIRMAN: We now resume the discussion on the Official Language Policy. Sri K. Balasubramanya Ayyar will now speak.

* SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Mr. Chairman, Sir, we are resuming the discussion to-day in a very depressing atmosphere. The students have not yet thought fit to resume their studies and to pursue the even tenor of their life. They still seem to think that it is they that should decide by agitation this question. I should appeal to them to leave this matter entirely to the elders. The Legislature is seized of it. All the political parties are seized of the problem and the Chief Minister and the Government are seized of the problem. As a matter of fact, this has to be decided by the Union Government and by the Parliament. Our Government are taking as vigorous steps as possible for the purpose of impressing upon the Union Government the necessity of making an amendment either to the Official Languages Act or to the Constitution for the purpose of giving effect to certain very desirable changes that have been brought to the fore by public opinion in our State.

I do not want to speak in any exaggerated language at all on this occasion. I can do it but I purposely refrain from doing so because all these debates are published in Tamil papers and the English papers. Most of these students read these papers. They study the papers more carefully, with avidity, than they study their text books. Therefore it is, I feel, that even our language should be very carefully chosen for the purpose of establishing that we people in Tamilnad are a peaceful, calm and quite people. Sometimes when we hear speeches made on occasions like this we feel exhilarated, we feel like having taken 'Inji sorasam' (decoction). And, Sir, it is better to speak in English to create that calm and peaceful atmosphere. I am glad the hon. Member Dr. A. Chiadmbaranathan spoke in English and that too in very good English. He always speaks in good Tamil. But on this occasion he spoke in English and that was good. It is a diplomatic language. We can express suggestively our thoughts in the English language. When I say this I am not casting any reflection on the English language. It is a very good diplomatic language and that is why it has taken hold of the United Nations Organisation Diplomatic services. It is good it has done so. 3-20 p.m.

I want to refer to one other thing before I discuss the whole question. I do not want to say more about the students and their agitation. One thing struck me and I also discussed it with my leader, the hon. Leader of the Opposition. It is only a suggestion which I hope the Government would take into consideration. It is this. Why not we in the Legislature, both here and in the Legislative Assembly pass a resolution appealing to the students to immediately resume their studies? We can say to the students, 'The Legislature has taken note of the matter and now it is better for you to resume your studies peacefully'. All

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [12th March 1965

parties are agreed on this and there can be no difficulty in passing such a resolution. It is for the Government to think about it. So far as I can see, the D.M.K. is entirely for it and is agreeable to it. The Swatantra party is also entirely agreeable to it. All the other parties are entirely agreeable and if we make a solemn appeal, that the leaders here, members of the legislature make a fervent appeal to the students to resume their study at the peak period of their academic year it will have the desired effect. January to March is the peak period in their studies. Now a permanent dent has been made in their progress. The examinations are approaching. We have even postponed the examinations and the University has taken every step to help the students who have taken part in the agitation. All this gesture has been made by the University. The Government have withdrawn all the cases pending against the students. The atmosphere has been cleared of all difficulties in the students resuming their studies. There is no use going on talking about something which had been done in the past and demanding redressal of grievances. We must forget all these things and ask the students to resume their studies. Madras students have been famous for their discipline and for the great progress they have made in all branches of study, in science, technology, engineering and medicine and so on. They have given a good account of themselves wherever they have gone. In the I.A.S. examination many of our students passed with very high rank. Therefore they should not get themselves lost in this language issue and forget their studies and make it dffiicult for them to progress and pursue their career afterwards, in the next year and so on. They should think about all these things twice and very seriously. Unfortunately student leaders talk of delegation, advisory councils and so on and they begin to parley and discuss matters as we did in the olden days, such as the Gandhi Irwin parleys. That is an aspect of the matter which no political party can afford to ignore. Suppose any other party were to come into power instead of the Congress; they will also find the same difficulties with the students. Therefore they should think twice before doing anything. The students are reasonable now and they want to resume. We should all help the students in resuming their studies and pursuing their avocation calmly and peacefully, for which our students had earned a name all these 17 years, and set an example for others to follow. But unfortunately we have set a bad example now. I have no doubt about it. Our leaders are depressed. The parents are depressed. The Vice-Chancellor has appealed to the parents to take note of the whole matter and see that their children take to their work properly instead of engaging themselves in the agitation.

But, Sir, one thing which we cannot forget is the fact that there are Hindi zealots both in the Congress and also outside. It is they that sometimes spoil the whole situation. We shall forgive them for they know not what they do. That is all what we can say of these Hindi zealots. If they keep quiet and if they are reasonable, I am sure Hindi will progress quicker and better, than it does now. Sir, I was connected with the Hindi Prachar Sabah

12th March 1965] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

for fourteen years. I was there as Chairman of the Executive Council when Gandhi came to Madras. How many people wanted to speak in Hindi then! Seventy-five thousand students sat for the examination in Hindi. Hindi was progressing quite well. When the zealost wanted to take it up and make it the official language and issued circulars in Hindi, then these things happened; the progress in Hindi has been arrested. This is the thing that they must realise and I think our Hon. Chief Minister and other Members of the Cabinet when they go to Delhi—they would have brought this to their notice—must tell them that these zealots were doing a wrong thing by Hindi for which they have such a passion. If they want that the language should progress they should be much more reasonable, they should be much more compromising and possess much more sweetwill. That is the appeal we should make to the Hindi zealots. It is absolutely necessary, Sir. And again, the name of Gandhi cannot be invoked for anything and everything either for or against. His approach to problems was quite different from ours and it is there we find we are in difficulties. Sir, Gandhi was more anxious about Hindusthani than Hindi. The Constitution has referred to it in the very last provision of part 17 of the constitution. It talks of the style of Hindusthani and the development of Hindi on the lines of Hindusthani. There is therefore a marked difference between Hindi and Hindusthani. And, Sir, I remember very well years ago there was a Hindi Sammelan which was held and Gandhiji presided over it. There they said 'No Hindusthani 'but only 'Hindi'. The convention was held in Uttar Pradesh. The difficulty is that U.P. is the strong centre for Hindi and they advocate a kind of Sanskritised Hindi, about which Jawaharlal Nehru was very angry. Sri Gopalaswami Iyengar also told me once when we were talking about this that Pandit Jawharlal Nehru was very angry and critical about this Sanskretized Hindi. Instead of using the Urdu words they insisted on substituting Sanskrit words. I am a lover of Sanskrit and I have no quarrel over this substitution of Sanskrit words. I personally may even welcome it. But other people may not like it. Sir, language is a thing which has to be slowly developed. Language must have a spontaneous growth and for this we must win the affection of the people. What we want is the affection of the people and not progress of the language at any cost. That is not the way how you should improve a language. Political methods should not be adopted for ensuring the progress of a language or for enriching it. Unfortunately in our country what is it called a 'link' language, is breaking all the links. That is the unfortuante position to which we have been reduced. It is because of this language trouble that we are here even during the Budget time speaking only about language and nothing else. That is the situation to which we have come unfortunately.

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [12th March 1965

In an article written by Sri K. Rangaswami, an active reporter he referred to a circular issued on 5th December 1964 just a month before the 26th of January 1965 which runs as follows :—

'From the 26th January, Hindi will become, in terms of the Constitution, the official language of the Union. Although 3-30 p.m. provision has been made in the Official Languages Act, 1963, for the continued use of English in addition to Hindi, it is expected that Hindi will be used for all the official purposes of the Union'.

They seem to have read the Constitution and felt that this was the interpretation, namely, that after the 26h January 1965, Hindi should be used : and that no longer English should be the associate language. There is also another circular. This is also very disconcerting. It says that Hindi required for examinations of the I.A.S. is the Hindi which has got the same standard as the Intermediate Examination conducted by Boards or by Universities, where Hindi is taken as a full subject and not the Hindi which is taught here even by the Dakshina Bharat Hindi Prachar Sabha. People who pass the I.A.S. examinations naturally are terribly afraid of all these circulars. Therefore, one cannot say that there has been altogether a groundless agitation. There has been a genuine fear among our people and very naturally also especially when language is concerned.

Our Food Minister Sri C. Subramaniam was surprised by the fact that certain circulars were issued in Hindi by his Ministry. When he made enquiries about them, he was told that the interpretation that was put upon the Official Languages Act of 1963 justified them in issuing those circulars. The circulars which are issued are not correct. After all as Sri Prakasa put it in his very good article Hindi is one of the sister languages of India. Even if it is assumed that Hindi is the spoken language of a very large number of people for the sake of argument—with distinctions in the different areas—the figures of population given in 1964 show that out of 44 crores of people, only 13 crores speak Hindi. This comes to nearly thirty per cent. That is all. Originally there was an impression that 42 per cent spoke. At the time of the coming into force of the Constitution it was so, on account of the fact that there was an error made in the 1951 census. This has also been pointed out. In the census they added the Urdu speaking people also, and put the figure at 15 crores. At that time, the population was 36 crores. Now it is 44 crores. But the number of Hindi speaking population remains the same. Therefore, Hindi is not also progressing. Therefore, it is very unstatesmanlike on the part of the Hindi zealots to have talked of Hindi being made the official language entirely without the use of English at all. That is the wrong concept which they are having. The Legislature, the Government and the Chief Minister want to see that English should continue to be used for all the official purposes of the Union, and the term 'shall' also should be put in there. Whether the Official Languages Act should be amended or the Constitution, is another question.

12th March 1965] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

So far as suspension of Part XVII of the Constitution is concerned, I have looked into the provisions. I am afraid I must agree with Dr. A. Chidambaranathan that it is no proper solution of the problem. Very many fundamental rights so far as languages are concerned, which are embodied in the other articles of that Part, will also be given the go-by.

A very curious answer our Rajaji has given in reply to this. He says that once this agitation has taken place and Part XVII is suspended, they will think twice before doing anything.

Then, Sir, the Kher Commission—the majority of it—said that there need be no rigid date for the changeover to Hindi. It should be a natural transition over a period of years and it might be effected smoothly and with the minimum of inconvenience and no restriction should be imposed on the use of English for any of the purposes of the Union. The Kher Commission has said this in very strong language. This is a Commission which was appointed under the law for the purpose of assessing the progress of Hindi and the use of English. Somehow the 26th January 1965 seems to have given the Hindi zealots a great fear about Hindi and therefore, they were anxious to use Hindi for all the purposes of the Union, and the shouts of *Angrasi hatao* are louder. This is an undesirable attiture for statemen and representatives of our people to take either inside the legislatures or outside. Therefore, I feel that an amendment to the Constitution would be better if there is any difficulty in amending the Official Languages Act. I am one of those who believe that one step is sufficient and we shall rest content for the present. Then we will ask for more. That is the best way that was adopted by Mahatma Gandhi during the struggle for independence. He took one step and then compromised. He carefully never allowed any violence. When there was violence he fasted for twenty-one days. He put a ban on all those who were for violent agitation. The only one man who was selected by Mahatma Gandhi in 1932 was Vinoba Bhave. In spite of this, there was violence. People who dally with violence must remember the events of those days. We have not got now a leader like Mahatma Gandhi. All political parties now have no leader like Mahatma Gandhi. He believed in non-violence to the morrow of his bones. Therefore, he led that agitation. Who is there now to do so? In fact, the talk is that it is violence that has forced rethinking in the Hindi people there. Generally in a democracy it ought not to be so. In concentration camps it can be so. The Official Languages Act technically comes into force on the 26th January 1965 and the remaining provisions of that Act shall come into force on such dates as the Central Government may by notification in the official gazette, appoint. There are different dates for different provisions. We are concerned only with section 3 now. This applies immediately so far as the continuance of the use of English after the 26th January 1965 is concerned. It says that notwithstanding the expiration of the period of fifteen years from the commencement of the 3-40 p.m.

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [12th March 1965

Constitution, the English language may, as from the appointed date, continue to be used in addition to Hindi for all the official purposes of the Union for which it was used before that date. Unfortunately, the Constitution contemplates certain special purposes for the use of English. Therefore Act says, " for all the official purposes of the Union ". But now the idea is that that was not within the spirit of the Article. Therefore, I would say, " Amend the Constitution rather than the Official Language Act which has been brought in under the provisions of Article 343 which is a provision intended for limiting the introduction of English rather than for expanding its use. The wise authors of the Constitution thought that after fifteen years there might be some difficulty for the use of English and they assumed that Hindi would be developed to such an extent that it would become the official language of the Union. Therefore, they wanted to appoint Commissions during the period of the fifteen years. Just as we sometimes plant a certain thing and pull it by the roots and see whether it is growing, so also within the fifteen years they appointed two Commissions to see what progress Hindi made. In spite of all the Commissions, I think the lanugage has not developed to such an extent as to become the official language of the Union for ever without the use of English. Therefore, when this Article 343 speaks of specified purposes of the Union, naturally any Act passed under it is a restricted one. That is why I suggest that an amendment of the Constitution would be better. That is my personal view. It is a matter for the Government to consider deeply and take whatever action is possible.

The next thing is that notwithstanding the expiration of the period of fifteen years from the commencement of the Constitution, the English language may from the appointed date continue to be used in addition to Hindi. Unfortunately the consent of the States is not required for amending the Constitution, so far as Part XVII is concerned. In other parts, it is stated that half the number of States have to agree. But no indication is there in the Constitution as regards the requirement of the consent of the States for any amendment of the Constitution so far as this Part XVII is concerned. Therefore it is that our amendment here says that the Legislatures of all the States should agree if there is going to be any alteration of the amended Constitution. Then, we insist that the Legislatures of ' all ' the States must consent. It is absolutely necessary that until all the State Legislatures agree, no alteration or amendment should be made in the Constitution which permits the use of English for all the official purposes of the Union, but not for only special purposes. If these words are there clearly through a Constitutional amendment then I think we shall be satisfied for the present. The use of English is absolutely necessary. I think it was a very wise remark made by the Leader of the Opposition and I support him whole-heartedly. Let us look at the old history of Madras. I was put as the Convener of the Committee for the publication of the old history of Madras. I found in my study that in the year 1842, 7,000 inhabitants of

12th March 1965] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

Madras City appealed to the East India Company—just fifteen years before 1857 when a University was established for the spread of the knowledge of English—and a Council of Native Education was established and John Bruce Norton was its Chairman. Then Macaulay's minute came. It was not Macaulay alone that was responsible for the introduction of English. You may just read the papers of Raja Ram Mohan Roy. It is he who appealed to the East India Company Court of Directors. He went to England for the purpose and he wanted that the Court of Directors should introduce English here in our high schools because he said, "Without English we could make no progress in science and other spheres." When people speak of English as a barbaric relic of British rule, they must remember that it was our people who wanted English. Macaulay alone was not responsible. Macaulay came here in his official capacity. It is our people in Madras and in Bengal that wanted English. Unfortunately, the people in Uttar Pradesh did not want it and they have got a lurking dislike for English. Therefore it is that we found the officials who came there during British rule learnt Hindustani for the purpose of talking to their servants. They did not care for Tamil when they came to Madras. Our butlers used to speak some English and they used to understand. Even when the British I.C.S. were forced to understand Hindustani, what about our poor people in Madras? All our officers will be forced to learn Hindi. Whenever we talk of English, we must remember that we people wanted English. It was not so much an imposition by the British Government.

The Leader of the Opposition has spoken on certain points and Dr. Chidambaranathan on other points. All the points required for the welfare of the people in the South have been put forth in the amendment of Dr. Chidambaranathan. I hope all these things will be calmly considered by the Central Government and justice done to us. That will restore a calm atmosphere in Madras and contribute substantially to the progress of our Union and to the progress of the Madras State.

MR. CHAIRMAN : I have a long list of speakers. Unless the hon. Members are brief, it will not be possible to accommodate all. I think five minutes for each speaker will be reasonable.

* திரு. கே. ராமதாஸ்: கனம் தலைவர் அவர்களே, மொழிக் கொள்கை குறித்து நேற்று நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் விளக்கிய பிறகு, மதிப்புக்குரிய எதிர்கட்சித் தலைவர் அவர்களும், துணைத் தலைவர் அவர்களும், அது எவ்வளவு சிக்கலான பிரச்னை எப்படி தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும், நமது முதலமைச்சர் அவர் களும் சென்னை சர்க்காரும் எந்த அளவுக்கு முயற்சி எடுத்திருக் கிறார்கள். எந்த அளவுக்கு மக்களுக்கு திருப்தி அளித்திருக்கிறது, என்பதை மிகவும் அழகாக விளக்கினார்கள். ஆனால் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளை நினைத்துப் பார்க்கிற பொழுது, நமக்கென ஒரு மொழி வேண்டும், அது இந்தி மொழி ஆட்சிமொழியாக வேண்டும்

[திரு. கே. ராமதாஸ்] [12th March 1965

என்று நிர்ணயம் செய்த பிறகு, இந்தி பேசாத பகுதிகளிலே இந்தி பேசக் கற்றுக் கொள்ளுகிறவரைக்கும் ஆங்கிலமும் தொடர்ந்து இருக்கவேண்டும் என்று கேட்பதில் நியாயம் இல்லை என்று சொல்ல முடியாது. ஆங்கிலமும் தொடர்ந்து ஆட்சிமொழியாக இருக்கும் என்று உறுதியாக சொல்லப்பட்டும், மொழிச் சட்டத்தை திருத்துவதற்கு முதலமைச்சர்கள் மகாநாட்டில் உறுதியாக நின்று போராடிய பிறகும், அது ஒப்புக் கொண்ட பிறகும், மீண்டும் மீண்டும் மொழிப் பிரச்னையைக் குழப்பிக் கொண்டிருப்பது, தமிழ் நாட்டினுடைய பண்புக்கு தகுந்தது தானா, என்பதை யோசிக்க வேண்டும். நம்முடைய எதிர் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் விடுத்த வேண்டுகோள் தமிழ் நாட்டு மாணவர்களுடைய எதிர்காலத்தில் அக்கறை கொண்டவர்கள் எல்லோருடைய மனதிலும் படுகிற வகையில் அழகாகக் கூறினார்கள். ஆனால் இந்த மொழிக் கிளர்ச்சி பற்றி பேசப்படுகிற பேச்சு, 'தமிழ் அழிந்து விடும் இந்தி வருவதால்' என்ற நிலைமையைப் பார்க்கும் போது, ஒரு சில அரசியல் கட்சிகள் அதை அரசியல் பிரச்னையாக ஆக்கிக் கொண்டார்களே தவிர அவர்கள் நமக்குத் தேவையான காலம் வரையிலும் ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருக்க வேண்டும், என்று வற்புறுத்துவதில் கவனம் செலுத்த மறந்து விட்டார்கள். அரசியல் கட்சிகள் அவர்களுக்கு வேண்டிய நோக்கங்களை வைத்துக் கொண்டு 'தமிழ் அழிந்து விடுகிறது, காங்கிரஸ் சர்க்கார் தமிழை அழிக்கப் பாடுபடுகிறது' என்ற பிரச்னையை மக்கள் மத்தியில் கிளப்பினார்கள். ஒன்று ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். ஒரு போஸ்டரில் தமிழ் தாயைப் போட்டு, தாய் கண்ணீர் விடுகிற மாதிரி போட்டிருக்கிறார்கள். ஏனென்றால் 'ஐயகோ இந்தி வருகிறதே' என்று இருக்கிறது போஸ்டர். தமிழ் தாய் அவ்வளவு பலஹீனமானவளா, தமிழ் தாயை சாதாரணமாக கருத முடியுமா அல்லது மற்ற மொழி தமிழை அழித்து விட முடியுமா, என்ற தமிழ் பேசுகிற பெரியவர்கள் யோசிக்க வேண்டும். போஸ்டர்கள் அச்சிடுபவர்கள் யோசிக்க வேண்டும். தமிழ் தாய் கண்ணீர் விடுகிற மாதிரி போஸ்டர் போடுவதன் மூலம் சாதாரண மக்கள் மத்தியில் ஒரு பீதி வருகிற மாதிரி, இந்தி திணிக்கப்படுகிறது என்ற அச்சம் இயற்கையாக ஏற்படுகிறதைப் பார்க்கிறோம்.
3-50 p.m. ஆகையால் தான் மாணவர்கள்கூட அந்த ஆவேசப் பேச்சுகளுக்கு, பொய் பிரசாரத்துக்கு, ஆளாகி, அதன் காரணமாக கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. ஆகவேதான் இந்த மொழி விஷயத்தில் அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்ட பெரும் அறிஞர்கள் சொல்லுவதை நம் சர்க்கார் மேற்கொண்டு அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுக்கது குறித்து மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். அதற்காக முதலமைச்சர் அவர்களையும் பாராட்ட தயாராய் இருக்கிறேன். அதோடு மற்றொரு மொழியை கற்பதன் மூலம் தமிழ் அழிந்து விடுமா என்பதை யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். நம்மிடையே அதிர்ஷ்டவசமாக பல பன்மொழிப் புலவர்கள் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். அவர்கள் பல மொழிகளை கற்றுக் கொண்டதன் விளைவாக தமிழை பேசவோ எழுதவோ மறந்து விட்டார்களா, என்பதை யோசிக்க

12th March 1965] [திரு. கே. ராமதாஸ்]

வேண்டும். ஒரு மொழி மீது பற்று இருப்பது தவறு என்று சொல்லவில்லை. தமிழ் தாய் மொழியாகக் கொண்டவர்கள் தமிழ் வாழ வேண்டும், வளரவேண்டும் என்று நினைப்பது இயற்கை. அதே நேரத்தில் மற்ற மொழி மீது வெறி உணர்ச்சி ஊட்டுவது நியாயமா என்று எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். நேற்று ஒரு அங்கத்தினர் பேசினர்கள், தமிழ் மட்டும் இருந்தால் போதும் என்று இருக்கட்டும், நானும் ஆதரிக்கிறேன். தமிழ் நாட்டை பொறுத்தவரையில் எல்லா நடவடிக்கைகளும் தமிழில் நடக்க ஆசைப்படுகிறேன். பணிவன்புடன் முதலமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுவேன். கோர்ட்டு, நடைமுறை உள்பட, எல்லாம் தமிழிலே நடைபெறுவதற்கு சட்டத்தைக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கண்டிப்பாக வரவேண்டும். அது நல்லதுதான். தமிழ் மட்டும்தான் இருக்க வேண்டுமென்று குறிப்பிட்டார்கள். அது முடியுமா என்று யோசிக்க வேண்டும். திருச்செந்தூர் இருக்கிறது. அங்கு தமிழர்கள் மட்டும்தான வருகிறார்கள். எல்லா மாநிலங்களிலும் இருந்து வருகின்றனர். இது மாதிரி கூறுவது மக்கள் மத்தியில் வெறி உணர்ச்சியை தூண்டுவதற்காகத்தான். ஆந்திரத்திலிருந்தும் உத்திரபிரதேசத்திலிருந்தும் மற்ற மாநிலங்களிலிருந்தும் யாத்திரை வருகின்றனர். தமிழில் மட்டும் போர்டு இருந்தால் அவர்களால் புரிந்து கொள்ள முடியுமா ? நமக்கு எப்படி இந்தி தெரியாதோ அதேமாதிரி அவர்களுக்கு தமிழ் தெரியாது. மொழி மீது பற்றுதல் இருக்க வேண்டும். ஆனல் அது வெறியாக மாறக்கூடாது. ஆகவே மொழி கிளர்ச்சி சம்பந்தமாக நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் எடுத்துக் கொண்ட நடவடிக்கையை தமிழ் மக்கள் மனதார பாராட்டுகிறார்கள். தமிழைக் காட்டி மற்றவர்களை ஏமாற்ற வேண்டாம் என்று பணிவன்புடன் எதிர் கட்சிக்காரர்களை கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். எதிர் கட்சி தலைவர் அவர்கள் கூறிய படி மாணவர்கள் நடந்தது எல்லாம் சரி முதலமைச்சர் அவர்கள் பெருந்தன்மையோடு, அவருக்கேற்ற பண்போடு, இந்த சர்க்கார் எடுத்துக் கொண்ட நடவடிக்கைகளை எல்லாம் வாபஸ் வாங்கிய பிறகும், கூட, கிளர்ச்சி பற்றி பிரசுரங்கள் போடப்படுகின்றன. இது கட்சிக்கு அப்பாற்பட்ட விஷயம். எதிர்கால சந்ததிகள் நலனை மனதில் கொண்டு இந்த பிரச்னையை பெரியவர்கள் தீர்த்துக் கொள்ளுவார்கள்; சர்க்கார் பார்த்துக் கொள்ளும் என்று விட்டு விட வேண்டும். எதிர் கட்சிகள் வாய் அளவில் பேசாது எதிர் கட்சி தலைவர்கள் அவர்கள் எப்படிப் பேசினர்களோ அது போல் உள்ளத்திலிருந்து வரவேண்டும். இங்கு ஒன்றுபேசுவது, வெளியில் போய் இன்னொன்றைச் சொல்லி தூண்டிவிடுவது கூடாது. மாணவர்கள் எதிர்காலத்தில் அக்கறை கொண்டவர்கள். எல்லோரும் நல்ல முயற்சிகளை மேற்கொண்டு மகிழ்ச்சிகரமான முடிவுகளை காணவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, மொழிக் கொள்கையில் சென்னை சர்க்கார், குறிப்பாக முதலமைச்சர் அவர்கள் தைரியமாக நடந்து கொண்டதை பாராட்டி என் வார்த்தையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

[12th March 1965

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : கனம் தலைவர் அவர்களே, மொழி விவாதத்தை துவக்கும் வகையில் பேசிய நமது கனம் முதலமைச்சர் அவர்கள் அரசியல் நிர்ணய சட்டம் 17-வது ஷராவை அகற்றுவது என்ற கோரிக்கை பொருத்தமானதல்ல என்பதற்கு ஒரு விளக்கம் சொன்னார். என்னைப் பொருத்த வரையில் அவர்கள் சொன்ன விளக்கத்தை நான் ஏற்றுக்கொள்ளு கிறேன். ஆனால் மக்களுடைய கோரிக்கை மற்றொரு விதமாக இருக்கிறது. அரசியல் நிர்ணய சட்டத்தின் 17-வது ஷராவை திருத்த வேண்டும் என்பதுதான். அவர்கள் அதை பேச்சு வாக்கிலே குறிப்பிட்டார்கள். திருத்தத்தைக் கோரினால் ஒரு அளவுக்கு அர்த்தம் உண்டு என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். திருத்தம் செய்யப்படும் என்பதை அவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை, அவர்கள் கொள்கை இல்லை என்று கூறினாராலும் அப்படி சொல்லுவது கொஞ்சம் பொருத்தம் என்று அவர்கள் உள்ளத்தில் உள்ள ஒரு கருத்து வெளிப்படுவதாக நான் நினைக்கிறேன். அப்படி அரசியல் நிர்ணய சட்டம் திருத்தப்படுவது அவர்கள் ஒப்புக் கொள்ளக் கூடியது வரவேற்கப்பட வேண்டிய ஒன்று என்று அர்த்தம் தொக்கி நிற்கிறது என்பது என்னுடைய கருத்து. மதிப்பிற்குரிய நமது முந்தைய பிரதம மந்திரி நேருஜி கொடுத்த வாக்குறுதி அரசியல் நிர்ணய சட்டத்தின் 17-வது ஷராவிலே புகுத்தப்பட வேண்டும். அதற்கு ஆவன செய்ய பூரண முயற்சி நமது மாகாண அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று நான் பணிவன்புடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன். சாதாரண சட்ட திருத்தத்தை மட்டும் கொண்டு வந்தால் மக்கள் திருப்தி படமாட்டார்கள் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம் விவாதத்தை துவக்கி பேசிய முதலமைச்சர் அவர்கள் மற்றொரு வாதத்தை சொன்னார்கள். இந்தி தமிழ் நாட்டின் மீது திணிக்கப் படுவதை எப்படி தமிழர்கள் விரும்பமாட்டார்களோ, விரும்ப வில்லையோ, அதே போல ஆங்கிலம் இந்தி மாகாணங்கள் மீது திணிக்கப்படுவது நியாயமா என்று கேட்டார்கள். இந்தக் கேள்வியை அவர்கள் மட்டும் கேட்கவில்லை. கனம் ஸ்ரீ. சாஸ்திரி யார் அவர்களும் கேட்டது எனக்கு நினைவு இருக்கிறது. கனம் ஸ்ரீ. நந்தாஜி அவர்களும் இதே கேள்வியைக் கேட்டார்கள். நமது மதிப்புக்குரிய வினோபாஜி அவர்கள் உண்ணாவிரதம் வைக்கும் போது இந்த ஒரு கேள்வியை ஒரு நிபந்தனையாக வைத்துக்கொண்டு உண்ணாவிரதம் வைத்துக் கொண்டார்கள். என்னைப் பொறுத்தமட்டில் பொறுப்புள்ள இந்த மாபெரும் தலைவர்களெல்லாம் சேர்ந்து இந்த வாதத்தை வேண்டு மென்றே விஷயம் தெரிந்துகொண்டு தெரியாதபடி பேசுகின்றார்களா அல்லது அவர்கள் தெரியாமலேயேதான் பேசுகிறார்களா என்று எனக்கு விளங்கவில்லை. தமிழிலே ஒரு பழமொழி சொல் வார்கள். தூங்குபவனை எழுப்பிவிடலாம், தூங்குபவன்போல் பாவனை செய்பவனை எழுப்ப முடியுமா என்று நான் கேட்கிறேன். ஆங்கிலம் யார் மீது திணிக்கப்படுகின்றது? இந்தி பேசக்கூடிய மாகாணங்களிலே இந்தியை ஆட்சி மொழியாக்கக்கூடாது என்று யாராவது சொன்னார்களா? அவர்கள் மாகாணத்திலே உத்திரப் பிரதேசத்திலே இந்தியை தாராளமாக ஆட்சி மொழியாக ஆக்கிக்

12th March 1965] [திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்]

கொள்ளலாம், தமிழ்நாட்டிலே தமிழ் ஆட்சிமொழியாக்கப்பட்ட தைப் போல. அதற்கு யாரும் மறுப்பு சொல்ல முடியாது. சொல்லவும் இல்லை. பீகார்காரர்கள் இந்தி ஆட்சி மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்றால் தாராளமாக வைத்துக்கொள்ளலாம். யாரும் மறுப்பு சொல்லவில்லை. தமிழர்கள் என்றைக்குமே மறுப்பு சொன்னதில்லை. ஆனால் இந்தி மத்திய அரசாங்கத்தின் ஆட்சி மொழியாக்கப்படுகிறது என்பதற்குத்தான் எல்லோருடைய மறுப்பும் அதற்குத்தான் இந்தி திணிக்கப்படுகின்றது என்று சொல்லும் குற்றச்சாட்டு. மத்திய அரசாங்கம் என்பது வெறும் இந்தி மாகாணத்தைச் சார்ந்தவர்களுக்கு மட்டும் சொந்தமான இடம் அல்ல. அவர்களுக்கு எந்த அளவுக்கு பாத்தியதை இருக்கிறதோ அந்த அளவுக்கு சமபாத்தியதை உரிமை கொண்ட வர்கள் நாமும். அவர்களுடைய தாய்மொழி அங்கே ஆட்சி மொழியாக்கப்படுகின்றது என்றால் நம்முடைய தாய் மொழியும் அகில இந்திய ஆட்சிமொழியாக ஆக்கப்படவேண்டும் என்று சொல்வதிலே நியாயம் இருக்கிறது. 4-00 p.m.

இதை நான் இப்பொழுது மட்டும் சொல்லவில்லை. அரசியல் நிர்ணய சட்ட சபையிலே ஆட்சிமொழிபற்றி 17-வது பிரிவில் பேசப்பட்ட சமயத்திலே என் கட்சியைச் சார்ந்த என் தலைவர் கண்ணியத்துக்குரிய காய்தே மில்லத் அவர்கள் பேசி இருக்கிறார்கள், இதே கருத்தை. இந்திதான் இந்த நாட்டின் ஆட்சி மொழியாக ஆக்கப்பட வேண்டுமென்றால் அதைவிட எல்லா வகையிலேயும் உயர்ந்த மொழி, நல்ல மொழி, என் தாய் மொழி; தமிழ் மொழி ஆட்சி மொழியாக இந்த நாட்டுக்கு ஆக்கப்பட வேண்டும் என்று பேசியிருக்கிறார்கள். அந்த முறையிலே, இந்தி ஆட்சி மொழியாக்கப்படுவது, நம் மீது திணிக்கப்படுவது மற்றப் பிராந்திய மக்களுடைய தாய் மொழி திணிக்கப்படுகின்றது என்பதுதான் நம்முடைய வாதம். ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருப்பது அது மற்றவர்கள் மீது திணிக்கப்படுவது என்பதல்ல. நாம் தடை சொல்வதெல்லாம், மறுப்பு சொல்வதெல்லாம் மத்திய அரசாங்கத்தின் ஆட்சி மொழியாக இந்தி ஆக்கப்படக்கூடாது என்பதுதான். மத்தியப் பிரதேசத்துக்கோ, பீகாருக்கோ அதை ஆட்சிமொழியாக்கக்கூடாது என்று சொல்லவில்லை. ஆகவே ஆங்கிலம் இந்தி பேசும் மாகாணத்தவர் மீது திணிக்கப்படுகிறது என்ற வாதம் அர்த்தமற்றது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்பு கின்றேன்.

நமது முதலமைச்சரவர்கள் பேசும்போது சொன்னார்கள், இந்தி படித்தவர்கள்தான் மத்திய அரசாங்க உத்தியோகங்களுக்கு போகவேண்டும் என்பது இல்லை, இந்தி படிக்காமலேயே மத்திய அரசாங்கத்தில் பதவிகள் கிடைக்கும், ஆனால் பதவிக்கு போன வுடனேயே அவர்கள் இந்தி கற்கவேண்டும் என்று. ஒரு புது மொழியை சிறு குழந்தைகள் சாதாரணமாக கற்றுக் கொள்ளலாம்; பெரியவர்கள் கற்றுக் கொள்வது என்பது மிகவும் கஷ்டம். அவர்களே சொன்னார்கள், தான் இந்தி படித்ததையும், பழக் கத்திலே இல்லாத காரணத்தால் அது மறந்து விட்டதையும். அந்த நிலையிலே உத்தியோகத்துக்கு போகக்கூடியவர்கள்

[திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்] [12th March 1965

படித்தாலும் அதை நினைவில் சரியாக வைத்துக்கொள்ள முடியுமா? அதை வைத்துக்கொண்டு மேல் பதவிகள் அடைவதற்கு இந்தியிலேயும் பரீட்சைகள் எழுதும்போது எவ்வளவு தொந்தரவுகள் ஏற்படுகின்றன?

குறிப்பாக ஒரு மாதத்திற்கு முன்பு "Hindu" பத்திரிகையிலே ஒரு கடிதம் வெளி வந்தது. ராணுவத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் எழுதியிருந்தார். அவர் அதில் என்ன சொல்லியிருக்கிறார் என்றால் இந்தி மொழி சுமார் இரண்டு ஆண்டுகளாக ராணுவத்தின் ஆட்சி மொழியாக இருக்கிறது. அங்கே promotion கிடைப்பதற்கெல்லாம் இந்தி மொழியிலேயேதான் பரிட்சைகள் எழுதுகின்றோம். அந்தப் பரிட்சைகளிலே 200 பேருக்கு தேர்வு கிடைக்கிறது என்றால் 200 பேரும் இந்திவாலாக்கள்தான். இந்தி பேசாத மக்கள் சுமார் 5, 6 பேர்களுக்குத்தான் தேர்வு கிடைக்கிறது. அதனால் கிடைக்கக்கூடிய பலன் என்னவென்றால் உயர்ந்த பதவிகள் எல்லாம் அவர்கள் அனுபவிக்கின்றார்கள். சிப்பந்திகளாக கீழ்த்தரப் பதவிகளிலே தமிழர்கள் இருக்கக் கூடிய நிலை இருக்கிறது. இது நடைமுறையிலே இருந்துகொண்டு இருக்கிறது. இது பொது மக்களுக்குத் தெரியவில்லை என்று ஒரு கடிதம் வந்திருக்கிறது. அந்தக் கடிதத்தை அரசாங்கம் பரிசிலிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்தி வந்து விட்டால் பல சிரமங்கள் வரும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக Moderation -ஐப் பற்றி நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். Moderation கிடைப்பதன் மூலம் ஓரளவுக்கு நமது மாகாணத்திற்கு சலுகை கிடைக்கும் என்பது உண்மை. ஆனால் ஒன்று சொல்லிக்கொள்வேன். இந்த Moderation வரக்கூடியதை அரசியல் நிர்ணய சட்டத்திலே உறுதி அளிக்கப்பட்டால் ஓரளவுக்கு ஏற்றுக் கொள்ளலாம். அப்படி இல்லாமல் சாதாரண சட்டத்தின் மூலம் Moderation அளிக்கப் பட்டால், நமது கனம் மொரார்ஜி தேசாய் போன்ற ஒரு முரட்டு அரசியல்வாதி பொறுப்பிலே வந்து விட்டாரானால், திடீரென்று தன் மெஜாரிட்டி பலத்தைக் கொண்டு அந்த சட்டத்தை நீக்கி விட்டாரானால் Moderation எல்லாம் இருக்கும் இடம் தெரியாமல் போய்விடும். ஆகவே அரசியல் நிர்ணய சட்டத்தின் மூலம் Moderation ஐ உறுதிசெய்ய முயற்சிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார் : மதிப்புக்குரிய தலைவரவர்களே, இந்த மொழிப் பிரச்னைமீது நமது அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டிருக்கக்கூடிய நடவடிக்கையை பாராட்டி சிறிது பேசுகிறேன். இதனை இன்றுள்ள சூழ்நிலையில் பேசுவதற்கு முன்னதாக இந்த சபையினருக்கும், பொது மக்களுக்கும், மாணவர்களுக்கும் ஒன்று தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். நான் தமிழாசிரியனாகப் பணியாற்றியவன். நான் பள்ளிக்கூடத்திலே முதன் முதலிலே நுழைந்த போது, தமிழாசிரியர்கள் பெயர்கள் எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் கீழே, பியூனுக்கு அடுத்தபடியாக இருக்கும். சம்பளமும் எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் கீழான சம்பளம் தான் கொடுக்கப்பட்டு வந்தது.

12th March 1965] [திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார்]

பிறகு ஜஸ்டிஸ் கட்சிக்காரர்கள் பதவியிலே இருந்தபோது, பொப்பிலி ராஜா இருந்த காலத்திலே கூட, எல்.டி.-க்களுக்கெல்லாம் 75 ரூபாய் சம்பளம் என்றால், தமிழாசிரியர்களுக்கு 45 ரூபாய்தான் கொடுத்தார்கள். காங்கிரஸ் அரசாங்கம் வந்தபிறகு தான் பி. டி-க்களுக்கு, ஆங்கிலம் படித்த ஆசிரியர்களுக்கு, என்ன சம்பளமோ அதே சம்பளம் தமிழாசிரியர்களுக்கும் உண்டு என்று செய்தார்கள்.

இந்த நிலைமையை எதற்காக சொல்கிறேன் என்றால் காங்கிரஸ் அரசாங்கம் தமிழுக்கு ஏதோ துரோகம் செய்து விட்டது, தமிழைப் புறக் கணித்து விட்டது என்றெல்லாம் ஒரு தப்பான கருத்தை சிலர் மக்களிடத்திலே நிலவச் செய்கிறார்கள், அல்லது நிலவச் செய்ய வேண்டுமென்று நினைக்கிறார்கள். அது மிகவும் தவறு என்பதற்காகச் சொல்கிறேன்.

அது மாத்திரமல்ல, அன்றைக்குத் தமிழ் இரண்டாவது மொழியாகத்தான் இருந்தது. காங்கிரஸ் அரசாங்கம் வந்த பிறகுதான், தேர்வுகளுக்கு, பாடங்களுக்குக்கெல்லாம் தமிழ் முதல் மொழி என்று ஆக்கப்பட்டது. தமிழை ஆட்சி மொழியாகக் கொண்டு வந்ததை எடுத்துக்கொண்டால், இந்த விஷயத்திலும் மற்ற மாநிலங்களுக்கு முன்னால், முதன் முதலாக, அதைச் செய்தது நமது மாநில அமைச்சரவைதான். மேலும், இன்று அமைச்சரவையில் தலைமைப் பொறுப்பு ஏற்றிருக்கும் நம் கனம் முதலமைச்சர் 1950-இலோ, 1951-இலோ என் தொடர்புடைய ஒரு பள்ளிக்கூட ஆண்டு விழாவில் பேசியது எனக்கு இப்போதும் பசுமையாக நினைவில் இருக்கிறது. அந்த விழாவிற்கு அவரை நான் அழைத்திருந்தேன். அப்போது அவர் அமைச்சராக இல்லை. "நான் அரசியலில் ஓயாமல் அலைந்து கொண்டிருந்தேன். அப்படி எத்தனையோ ஆபீசர்களையும் கூட்டங்களையும் பார்த்து அலுத்துச் சலித்துப் போயிருக்கும் எனக்கு இளைஞர்களையும் மாணவர்களையும் பார்த்து, என் தாய் மொழியிலுள்ள இலக்கியங்களைப் பற்றி எனக்குத் தெரிந்த சில கருத்துக்களைச் சொல்ல இப்போது வாய்ப்பு கிடைத்துள்ளது குறித்து நான் உண்மையிலேயே மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்" என்று அவர் அப்போது பேசினார். அப்படி, அவர் அமைச்சராக இல்லாத காலத்தில் அவருடைய தொண்டு தமிழ் தொண்டாகத்தான், தமிழ் இலக்கியத் தொண்டாகத் தான் இருந்தது. பொறுப்பில் இருக்கும் இன்றுகூட தமிழ் கலையையும் தமிழ் பண்பையும் வளர்க்க அவர் பாடுபடுகிறார். மூவேந்தர்கள் காலத்திலிருந்து இருந்து வரும் தேவாலயங்களை எல்லா இடங்களிலும் புதுப்பிக்க அவர் ஏற்பாடு செய்து வருகிறார்; திருப்பணிகளுக்கு ஆதரவு தருகிறார்; தேவாலயப் பணிகளுக்கு ஆதரவு தருகிறார்; திருவாய்மொழி, மறைந்து போன ஏடுகள் ஆகியவைகளை அச்சேற்றி அவை பொதுமக்களுக்குக் கிடைக்க ஏற்பாடுகள் 4-10 p.m.
செய்து கொண்டிருக்கிறார். அவர் தமிழுக்கு துரோகம் இழைத்தவர் என்று கூறுபவர்கள், அவரை நன்கு தெரிந்து கொள்ளாதவர்களும், அவரோடு நன்கு பழகாதவர்களும், அவர் செய்ததைத் திரித்தும் மறைத்தும் பேசுபவர்களும் தான் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். ஊருக்கு ஒரு பக்கம் இடி, மத்தளத்

[திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார்] [12th March 1965

திற்கு இரு பக்கமும் இடி என்று சொல்லுவதுண்டு. இன்று தமிழ் நாட்டுக் காங்கிரஸ் அமைச்சர்கள் மத்தளத்தைப் போன்ற நிலையில் இருக்கின்றனர். தமிழ் போய்விட்டது என்று மாணவர்களும் மற்றவர்களும் இங்கே கூக்குரலிடுகின்றனர். அங்கே, காங்கிரஸ் கட்சியிலுள்ள இந்தி வெறியர்கள் "நீங்கள் இந்தியைக் கட்டாயப் படுத்தவில்லை. நீங்கள் இந்தியைப் புறக்கணித்து விட்டீர்கள்" என்று சத்தம் போடுகிறார்கள். இந்த இரண்டு நிலைகளுக்கும் நடுவில் அவர் தமது போக்கை விடாதபடி பிடித்துக்கொண்டு, மத்திய ஆட்சியினரோ, வடக்கேயுள்ள ஒரு மாநிலமோ ஹிந்தியைத் திணிக்க வேண்டுமென்று சட்டம் செய்ய முன் வந்தபோதும்கூட, "ஒரு தனி மாநிலம் எதிர்த்தாலும் இந்தி கூடாது" என்று சொன்னதன் பெருமை இந்தத் தமிழகத்தின் முதல்வரையே சாரும். இதற்காக, அவரோடு ஒத்துழைக்கவும், அவருக்கு நன்றி செலுத்தவும் மாணவர்களும் பொதுமக்களும் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். இப்படி சொல்லிக் கொண்டே போனால், தமிழுக்கு அவர் ஆற்றியுள்ள அரும் பணிகளைச் சொல்லிக்கொண்டே போகலாம்.

இன்னொரு விஷயத்தை அடக்கத்தோடு சொல்ல விரும்புகிறேன். இன்று எதிர்க்கட்சியில் இருப்பவர்கள் ஸ்ரீ. ராஜாஜி முதலமைச்சராக இருந்தபோது இந்த சட்டமன்றத்தில் இல்லை. ஸ்ரீ. ராஜாஜி ஒரு கல்வித் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார். அத்திட்டம் வருணாசிரம தர்மத்தை வளர்க்கும் என்றும், குலக் கல்வி முறை என்றும், கிராமப்புற மக்கள் கல்வித் துறையில் முன்னேறத் தடையாக இருக்கும் என்றும் கருதப்பட்டது. ஸ்ரீ. ராஜாஜி எங்கள் மதிப்பிற்கு உரியவர். அவர் அன்று எங்கள் கட்சியின் தலைவராக இருந்தார்; இருந்தாலும், அவர் சொன்னதை அன்று வேத வாக்காக நாங்கள் கொள்ளவில்லை. மாணவர்களின் நலனையும், பொது மக்களின் நலனையும் கருதி அவரைப் பதவியிலிருந்து விலகச் செய்தோம். எனவே காங்கிரஸ் மந்திரிகள் இந்த நாட்டு மக்களுக்காகவே பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை எல்லோருடைய கவனத்திற்கும் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

இன்னும் இரண்டு நிமிடங்களுக்குள் என் பேச்சை முடித்து விடுகிறேன் என்று கனம் தலைவர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஒரு மாநிலம் மாத்திரம் எதிர்த்தாலும்கூட ஹிந்தியைக் கொண்டுவரக் கூடாது என்று சொல்லியுள்ள கனம் அமைச்சர் இப்போதும், "இந்தி கட்டாயப் பாடமாக ஆகிவிடும்" என்று சொல்லவில்லை. சென்ற ஆண்டு இருந்த நிலைமைதான் இனியும் இந்த மாநிலத்தில் இருக்கும் என்று அவர் சொல்லியிருக்கிறார். இதையும் மாணவர்களும் மற்றவர்களும் சிந்திக்க வேண்டும். இதைப் பற்றியெல்லாம் சிந்திக்கும்போது, இளைஞர்கள் காட்டும் எதிர்ப்பிற்கு அடிப்படை எது என்றே புரியவில்லை. அவர்கள் ஏதோ உணர்ச்சி வசப்பட்டு விட்டனர். அந்த உணர்ச்சியிலிருந்து அவர்கள் மீள முடியவில்லை. மாணவர்களின் பெற்றோர்களும், வெளியில் உள்ளவர்களும், எல்லோரும் சேர்ந்து மாண

வர்களின் நலனைப் பாதுகாக்க வேண்டும். மாணவர்கள் தான் சமுதாயத்தின் ஆணி வேர். அவர்களிடையே கட்டுப்பாடின்மை வளர்ந்துவிட்டால், வருங்கால சமுதாயமே கெட்டுப் போய்விடும். எனவே அவர்களிடையே ஒழுங்கு முறையை வளர்ப்பது எல்லோருடைய கடமையுமாகும். இதற்கு எல்லோரும் முயற்சி செய்ய வேண்டுமென்றும், அரசாங்கத்தின் கொள்கைக்கு ஆதரவு தர வேண்டுமென்றும் சொல்லிக்கொண்டு என் பேச்சை முடிக்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member Srimathi Lakshmi Krishnamurthi. I can't be chivalrous to you in respect of the time-limit. (Laughter).

* SRIMATHI LAKSHMI KRISHNAMURTHY : I hope I will keep it in mind, Sir.

Mr. Chairman, Sir, a great deal has been said about the language policy both inside and outside the House. Our Government in anticipation of practical difficulties did pass the official Language Bill on the 20th of October 1964 itself in this House. The Hon. the Chief Minister in the Legislative Assembly on the 17th of October while moving the Bill assured the members of the State Assembly, when it passed the Madras State Legislature (Continuance of use of English language) Bill 1964, that the formal passing of the measure did not mean that for the transaction of the business of the House progressive use of English would be made. He reminded the House that, on the other hand, it was declared policy of the Government that progressive use should be made of Tamil the regional language and that efforts were being made to fulfil that policy. Sir, hon. Members from this side of the House have forcefully put it how this Government has been working for the furtherance of Tamil not only when they have been in office but even long before they assumed office. If I remember aright, Sir, I think, it was the Indian Naional Congress party which started the practice of conducting all their business affairs in Tamil in Madras right from those early days. They were the first party to do it.

Sir, most of the members who spoke eloquently pleaded for the continuance of English as the sole official language of India. Having reiterated our right to retain English, we must in fairness concede the same right to other States also to choose whichever language they like to function not only in their States but even if they wanted to function in Hindi in the Centre also. It is not for us to dictate that English alone should be the official language of the Nation. English it is said is a great unifying force but for which no exchange of ideas could have taken place even within the country. We all agree and there is no gainsaying the fact. It is an International language which we cannot afford to ignore if we want to make any progress and especially if we have to play an effective role in the United Nations. But at the same time we cannot ignore Hindi either. It has been the firm policy of the Indian National Congress right from the days of the Karachi

[Srimathi Lakshmi Krishnamurthy] [12th March 1965

Session in the year 1930. My revered father had mentioned about it on his return to Madras after attending the Karachi Congress. He had said as early as 1931 :

"I also felt at the Karachi Congress that the rapid substitution of Hindi for English in all its proceedings was raising the stature of the Nation, enhancing our self-respect and above all confounding the foreigner.

I would appeal to all my countrymen to learn Hindi. But I would particularly appeal to all parents and guardians to see that their children learn Hindi and that Hindi is taught compulsorily in all the elementary and secondary schools". This compulsion part of it is irksome today to us. Sir, it has taken the nation 150 or 200 years to spread even the little English that we know today. Given time I am sure we can master the Hindi language also.

Look at the Keralites. They have no quarrel with Hindi for they know where their bread and butter lies. With the Mysoreans right from the days of Hyder Ali and Tippu Sultan the language has been familiar to them. Similarly with the Andhraits now that they have accepted Hyderabad as their capital they do not seen to have any great difficulty. If we alone, that is Tamilnad alone does not want Hindi I am afraid we will be isolated and we would have to pay very heavily for our present folly later on. Hatred of one language can never be the right policy to nurture our own mother tongue. Sir, the hatred that has been preached in most of our educational establishments is now recoiling on our own heads for it is one of the causes for all the vandalisms that we witnessed recently. We have been forced to witness all these helplessly all these few weeks. These acts have sullied the fair name of Tamilnad, by the very same people who cry from house-tops that they are the people who have lot of concern for Tamilnad and for Tamilthai. Hatred only breeds hatred as we all sadly know.

There has been absolutely no change as far as this Government is concerned both before and after January 1965 Tamil has been given its right full place and it will remain to be so. . . .

Sir, we hear frequent reports of Chinese attempts to land in the Andaman and Minicoy Islands. Many Chinese are reported to be seen even in the remote villages of Ceylon. So, as our eminent Leader of the Opposition put it, we have enemies not only in the extreme north, east and west but also in the south. These enemies will be only too happy to see us indulge in civil war for it will be make their job easy. A disunited and disrupted India will be an easy prey for anybody.

Even today, Sir, the educational institutions are not allowed to function normally. All the Opposition parties in this Council have repeatedly said that they have no hand in this. Then who it at the back of all this? Some time back, I think, two or three weeks ago when the disturbance started, there was some mention

12th March 1965] [Srimathi Lakshmi Krishnamurthy]

made that a responsible committee should be appointed to unravel the mystery of all these happenings. When things settle down to normal, I do hope that a responsible committee would be constituted to go into the recent happenings so that such things may not repeat themselves hereafter at least.

Sir, the hon. the Leader of the Opposition mentioned yesterday that there was some sort of understanding arrived at among the leaders of various political parties some three or four years ago they would not call upon the students to participate in all these agitations and political activities. After all they are students and if they wait for two or three years they can come into politics and play their own part. I do hope that all parties even including the Congress will not use the students hereafter because we have now learnt a bitter lesson.

It is unfortunate that on the whole things have not yet settled down. But it is very essential that India should have one common language. Let me quote one or two instances how and why it is necessary to have one common language for the whole of India and conclude, Sir, very quickly. Some hon. Members may also be aware of the incident which I am now going to cite. One of our eminent Ambassadors had to present his credentials before the head of a great State. Just because that was in English the head of that particular State refused to accept it and the Ambassador unfortunately had no knowledge of Hindi. So, that particular State's foreign affairs department had to translate those credentials before they were presented. Then, Sir, an expert scientist told me the difficulties caused in meetings and conferences held for want of a common language. Technical experts, scientists and others from many parts of the World attend International Conferences. When they sit round the table and discuss things and want to come to an understanding, if they do not have a common language, common Indian language, it would be difficult for them to arrive at a common understanding. No doubt English is an important language but in addition to overcome practical difficulties we must learn Hindi also. Both Hindi and English are indispensible for the progress of our country.

Sir, I would also like the Hon. the Chief Minister to keep in mind what has been said here about the coercion that is employed to put through Hindi. For instance, Sir, yesterday hon. Members mentioned that even money order forms were printed in Hindi. We should not be reduced to that. Several of the staff of the 1-20
Central Government have complained that when they have reached p.m.
the middle-age, it is very difficult for them to pass Hindi examinations. Unless they pass examinations, we are told that they will not be given promotions. I hope the Chief Minister will keep this in mind and remove these small practical difficulties, because they do matter a lot. Life is one long compromise. There is no point in trying to be isolated unless we want to sink. If we really want to float and keep our heads above, we must join hands and remember that India is one nation, which is an indisputable fact.

[Srimathi Lakshmi Krishnamurthy] [12th March 1965

Another thing to which I would like to draw the attention of the Government is this. During those stormy days, several unauthorised reports seem to have come out in all the papers very responsible papers. Sometimes even the All-India Radio has been guilty of wrong bulletins. I do hope that a proper publicity cell or unit will function under the Government themselves so that only authorised versions—I do not mean they should be "doctored" in any way—are sent out and unnecessary panic is avoided. With these few words, Sir, I resume my seat. Thank you, Sir.

* DR. H. V. HANDE : Sir, at the very outset I want to say one important factor, and that is that I do believe in the Constitution and also believe in the respect which we give to the Constitution. All that I wish the House to examine is the first paragraph of our Constitution. In the Preamble there it is clearly stated—

'We, the people of India, having solemnly resolved to constitute India into a Sovereign Democratic Republic and to secure to all its citizens : Justice, social, economic and political; Liberty of thought, expression, belief, faith and worship; Equality of status and of opportunity; . . .'

All that I request the Chief Minister to bear in mind is that the people of Madras State and the people belonging to the different States which do not speak Hindi or which do not have Hindi as the State language must be given the same opportunity as the Hindi speaking people. This equality of opportunity should never be compromised under any circumstances. Sir, I believe in the unity of India also. Even here, by bringing in Hindi as the Central language and by giving it such importance as we are giving now, we are bringing in a sort of disruption in the unity of India. There is the possibility of bringing the entire citizens of India into these two classes, viz., the first class and the second class. All that I would request is, let us not break up the country into two classes. I would just narrate a small instance to show how Hindi was being imposed on the people of the non-Hindi States even before the 26th January 1965. This is a notification of the Union Public Commission for the I.A.S. examination, the most important administrative service examination. Here in page 15 it is printed like this. Probationers should have already passed or should pass during the period of probation an examination in Hindi in the Devanagari script of approved standard. This examination may be Praveen examination conducted by the Directorate of Education, Delhi, on behalf of the Ministry of Home Affairs, or one of the equivalent examination recognized by the Central Government. No probationary officer can be confirmed or his pay in the time-scale raised to Rs. 450 per month unless he fulfils this requirement, and failure to do so will involve liability to termination of service. No exemption will be granted. This is a notification which appeared in 1964. This was the state of affairs right before Hindi was compelled. After Hindi has been compelled, I do not want to take much time of this House to say what the position is. I will give you an illustration, Sir, we had a notification of the

12th March 1965] [Dr. H. V. Hande]

proceedings of the Chairman and Speakers of all the Legislatures. One side is in English and the other side is in Hindi. Just imagine how a person who knows only the Hindi language has a clear advantage over persons who do not know Hindi. This is the state of affairs now.

There is an argument advanced by several people that Hindi is spoken by a very huge population, and so it is to the advantage of the country if we have Hindi as the national language. May I point out, Sir, that the problem is not between a person in Salem or North Arcot and a person in United Province communicating to each other. The problem now is the question of administration. Let us not have a tremendous disadvantage for two-thirds of the population. As it is, ninety per cent of the people transacting business in Central Government offices transact their business in English. All that I request is, let us continue English and let us also see that no rift is brought about among the people.

Sir, English letters appear to be painted with tar in Delhi. There is some reason if there was painting with tar on Hindi letters in Tamilnad. May I point out with all humility that the question is not painting tar on English letters in Delhi. If they do it in Lucknow or Kanpur, we have no objection.

Sir, I only want to make one request to the Chief Minister. When he goes to Delhi, he may be given the greatest persuasion or pressure from Hindi zealots. Whatever happens, it is in his hands today to save Madras State from this catastrophe. I request him, Sir, to stand as firm as a rock against the Hindi zealots and save us from the situation that has already engulfed this State. Thank you, Sir.

திரு. க. அன்பழகன்: மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, அண்மையில் எற்பட்ட மிக நெருக்கடியான சூழ்நிலையிலிருந்து தமிழகம் விடுபடவேண்டும் என்றும், தமிழ் மக்களுடைய உண்மையான குறைகள் டெல்லி சர்க்காரால் கேட்டறியப்பட்டு அதன் காரணமாக அரசியல் சட்டத்தின் ஆட்சிமொழிப் பிரிவில் நிச்சயம் திருத்தம் கொண்டுவருவார்கள் என்றும் எதிர் பார்க்கப்படும் இந்த நேரத்தில் நான் இங்கே பேச முற்படுகிறேன். மொழி பிரச்னையில் எந்த அரசியல் கட்சியின் கொள்கைகளும், அவை கட்சியின் கொள்கைகளாக ஏற்கப்பட்ட கருத்துக்களாக இருந்தாலும், அவை காலத்தையொட்டி பல மாற்றங்களுக்கு உட்படுவனவேயாகும். பல ஆண்டுகளுக்கு முன் வகுக்கப்பட்ட அவை கட்சிக் கட்டுப்பாடு காரணமாக அப்படியே நிலைபெற்றுவிடும் என்று யாரும் எதிர்பார்க்கமுடியாது. இன்று, பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை வாக்குகள் பெற்றுள்ள கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள், மிகுந்த செல்வாக்கு பெற்றுள்ள பெரும்பான்மையினராலும் கூட மொழிப் பிரச்னை குறித்து புனராலோசனை செய்யவேண்டிய அவசியம் எற்பட்டிருக்கிறது.

அகில இந்தியாவிற்கும் இந்திய ஆட்சி மொழி ஒன்று தேவை என்ற கருத்து அரசியல் நிர்ணயம் செய்யப்பட்ட காலத்தில்தான் மிக அழுத்தமாக வேரூன்றியது. அதற்கு முன்னால் இந்தியா

[திரு. க. அன்பழகன்] [12th March 1965

விற்கு ஒரே ஆட்சிமொழி தேவை என்ற கருத்தோ, மத்திய ஆட்சிமொழி நாட்டு மக்களின் பேச்சு வழக்கிலுள்ள ஒரு மொழியாக இருக்கவேண்டுமென்ற எண்ணமோ, வேரூன்றவில்லை.

பொதுமொழியைப்பற்றி மகாத்மா காந்தி உட்பட பல மாபெரும் அரசியல் தலைவர்கள் சொல்லியுள்ள கருத்துக்களைப் படித்துப் பார்ப்பவர்களுக்கு இது தெரியவரும். இந்திய சுதந்திர போராட்ட காலத்தில், ஒவ்வொரு மாநிலமும் சுயாட்சி உடைய தனித்தனி மாநிலமாக இருக்கமுடியும் என்ற நம்பிக்கையும் அந்தந்த மாநிலத்தின் தேவைகளை அந்தந்த மாநில மக்களின் மொழியே பூர்த்தி செய்ய முடியும் என்ற நம்பிக்கையும் இருந்தது. ஒரு பொதுமொழி தேவை என்ற மகாத்மா காந்தியும் அன்று ஹிந்திக்காக வாதாடியதைவிட மிகுதியாக ஹிந்துஸ்தானிக்காக வாதாடினர். வட நாட்டில் ஹிந்துக்களும் முஸ்லீம்களுக்கு மிடையே மனக்கசப்பு இருந்ததால் அந்த மனக்கசப்பை மாற்ற அவர்களிடையே ஒரு பொது மொழி தேவை என்ற எண்ணம் அவர் மனத்தில் மிகுதியாக இடம்பெற்றது. அதனால் 'இந்தி', 'உருது' இரண்டுக்கும் தொடர்புடையதான ஹிந்துஸ்தானிக்காக
4-30 p.m. வாதாடினர். அதனையே 'இந்தி' என்றும் அழைத்தார். "ஹிந்தி மொழி என்பது வடநாட்டில் ஹிந்துக்களும், முஸ்லீம்களும் பேசுகின்ற மொழி என்றும், அது நாகரி அல்லது பரிசிய எழுத்துக்களில் எழுதப்படும் என்றும் நான் பலமுறை கூறியுள்ளேன்" என்று மகாத்மா காந்தியடிகளே சொல்லியிருக்கிறர். வடநாட்டில் ஹிந்தி பேசுபவர்களுக்கும் உருது பேசுபவர்களுக்கும் இடையே மனக்கசப்பு இருந்ததால், இரண்டு மொழிகளுக்கும் பொதுவான ஹிந்துஸ்தானியையே அவர் ஆதரித்தார். இந்துஸ்தானியை எழுதும் எழுத்து வடிவத்தால் கொள்ளும் மாறுபாட்டையும் கருத்தில்கொண்டு தேவநாகரி அல்லது பர்ஸிய எழுத்துக்களில் ஹிந்துஸ்தானியை எழுதலாம் என்றும் காந்திஜி சொல்லியிருக்கிறர். எனவே, வடநாட்டவரிடையே சமரசத்துக்குப் பயன்பட்ட இந்துஸ்தானியும்—கைவிடப்பட்டு, மேற்கொண்டுள்ள இந்தி வட நாட்டிலுள்ள பெரும்பாலோருக்கு திருப்தி அளிக்கக்கூடியதாக இருக்குமே யொழிய, தென்னட்டுக்கோ, வங்காளத்துக்கோ திருப்தி அளிப்பதாக இருக்காது என்பதை, மொழிப் பிரச்னையை ஆராய்பவர்கள் கவனிக்கவேண்டும்.

அதேபோலத்தான் இந்திமொழி ஆட்சி மொழியாக கொண்டு வருவதற்கு அரசியல் சட்டம் செய்யப்பட்ட சூழ்நிலை காரணமாயிற்று. ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்கு எதிர்ப்பு நடைபெற்று முடிந்த நேரமாகும். ஆங்கில மொழி ஆதிக்கக்காரர்களின் ஆட்சிமொழியாக இருந்த காரணத்தினுல் அந்த மொழியில் ஆட்சி நடத்துவது நமக்கு இழிவு என்று கருதும் சூழ்நிலை அன்று இருந்தது. அந்த உணர்ச்சியிலிருந்தவர்கள் உள்நாட்டு மொழி ஒன்றை ஆட்சி மொழியாக ஆக்க நினைத்த வேகத்தில் சரியாகவோ தவருகவோ இந்தி மொழி இடம்பெற்றது. அப்படிக் குறிப்பிடப்பட்ட இந்தி மொழி, மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படாத காங்கிரஸ் கட்சியினுல் ஏற்கப்பட்டவர்களைக் கொண்ட அரசியல் நிர்ணய சபையில் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. ஒரு கட்சி, பெரும்பான்மை வலிவு பெற்றிருந்த காரணத்தால் அக்கட்சியினர் கூடி ஒரு முடிவுக்கு வந்ததால்

12th March 1965] [திரு. க. அன்பழகன்]

எதிர்க்கட்சித் தலைவரவர்கள் இங்கு சுட்டிக் காட்டியதுபோல, ஒரு வோட்டு வித்தியாசத்தில் இந்தி இடம்பெற நேரிட்டது. பொ[illegible]யாகப் போகிறது என்ற எண்ணத்தில்தான் இந்தி ஆட்சி மொழியாகப் போகிறது என்ற எண்ணத்தில்தான் இந்தி இடம் பெற முடிந்ததென்பதை நினைவூட்ட விரும்புகிறேன். இன்று ஏற்பட்டிருக்கும் சூழ்நிலையின் கண்ணோட்டத்தில் எண்ணிப்பார்த்தால், அன்று சட்டம் செய்து விட்டாலும் அதை வற்புறுத்துவது முறையல்ல என்ற பெருந்தன்மையான நோக்கம் இந்திமொழிச் சொந்தக்காரர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். ஆனால் அவர்கள் அதை எண்ணிப்பார்க்கவில்லை என்பது வருந்தத்தக்கது.

முதலமைச்சர் நேற்று பேசுகிறபோது இந்த மொழிச்சிக்கலுக்கு ஒரு காரணமாக சுதந்திரத்தைக் குறிப்பிட்டார்கள். சுதந்திரம் வருவதற்கு முன்னர் அதன் பலன், விளைவு யாருக்கும் தெரியாது. அது வந்தபிறகுதான் அதை நுகர்ந்து, நுகர்ந்து ஜனநாயகத் தன்மையை அறிந்து அவரவர்கள் உணர்ச்சி பெறுகிறார்கள். அந்த நிலையில் அந்த எழுச்சியை எந்த ஜனநாயக அரசாங்கமும் மறுப்பதில்லை. அப்படி மறுத்தால் அந்த ஜனநாயக அரசாங்கத்துக்கு மதிப்பு இருப்பதுமில்லை.

அப்படி உணர்ச்சி எழும்போது அதை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள் மத்திய அரசினர் என்பதற்கு உதாரணம் சொல்ல முடியும். மக்களுடைய மொழி உணர்ச்சி பெருகிய காரணத்தால் தான் ஆந்திரமாநிலம், மராட்டிய மாநிலம், குஜராத்தி மாநிலம் பிரித்தளிக்க முன்வந்தனர். இவையெல்லாம் எந்த அடிப்படையில் பிரிந்தன? ஒரு மாநிலம் அமைக்கும் அளவுக்கு ஒரு மொழியை மதிப்பது மட்டுமன்றி அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி ஒரு மாநிலத்தில் வாழ்கின்ற சிறுபான்மையோர் தங்களுடைய மொழியைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள எல்லாவித பாதுகாப்பும் வழங்கப்பட வேண்டுமென்ற அடிப்படை உரிமையின்படி, ஒரு மாநிலத்தினுள்ளேயே அங்குள்ள வேற்று மொழி பேசுகிறவர்களின் உரிமையைக் காப்பாற்ற அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தியிருக்கிறார்கள். மொழி, கலை உரிமைகட்கு பாதுகாப்பு வழங்கியிருக்கிறார்கள். பஞ்சாப் சிறிய மாநிலமாக இருக்கிறது. இந்தி மொழி பேசும் வட்டாரம் என்றும் பஞ்சாபி பேசும் வட்டாரம் என்றும் பாகுபாடு அதிலிருக்கிறது. வேறு நான்கு மாநிலங்களில் இந்தி மொழி பேசுபவர்கள் முழுச் செல்வாக்கு பெற்றவர்களாக இருந்தாலும் பஞ்சாப் மாநிலத்தில் இந்திக்கு ஆட்சி உரிமை இல்லாவிட்டால் என்ன செய்வது என்று அவர்கள் வற்புறுத்திய காரணத்தால் அந்த வட்டாரம் தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டு இந்தி பேசுகிற வட்டாரத்திற்கு தனி உரிமை தரப்பட்டு அது மாநில சர்க்காரால் ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதேபோலத்தான் ஆந்திரம் அமைக்கப்பட்டவுடன் தெலுங்கானா பகுதி முன்னர் ஐதராபாத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருந்ததால் அந்தப் பகுதி மக்களின் கலாசாரம், பண்பாடு தனித்தன்மையதாக இருப்பதால் அவர்களுக்குத் தனி உரிமை தரப்பட்டு, உள்துறை ஆட்சி, சுகாதாரம் முதலானவை பற்றி அவர்தம் தனிக்கருத்துக்கள், ஆந்திர சட்ட சபையால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டி

[திரு. க. அன்பழகன்] [12th March 1965

ருக்கிறது. ஜம்மு-காஷ்மீர் சில தனி உரிமைகளுடன் டில்லியில் பிரதமர் என்று இருப்பதைப் போன்று அங்கும் பிரதமர் பதவி ஏற்கப்பட்டிருந்து அண்மையிலேதான் அதை மாற்றவேண்டுமென்று சொல்லும் நிலைமை ஏற்பட்டு வருகிறது. நம்மைப் போன்ற நாகரிகம் உள்ளவர்கள் என்று உலகம் ஒப்புக்கொள்ளாத நாகாலாந்தில் உள்ள மக்கள்கூட அவர்களது சமுதாய சட்ட திட்டங்கள் பழக்கவழக்கங்கள் காப்பாற்றப்படுவதற்காக தனி உரிமைகள் பெற்றிருக்கிற அளவுக்கு—தனி சுதந்திரம் அல்ல—அவற்றைப் பாதுகாப்பதற்கு அரசியல் சட்டத்தில் இடம் தரப்பட்டிருக்கிறது. தமிழகத்தில் சேர்ந்துவிடவேண்டிய புதுச்சேரி, காரைக்கால் பகுதிகள் இன்றைக்கும் தனி அரசாங்கம் அமைத்து தனித்தன்மையதாகக் கருதுகிற சூழ்நிலையில் இருக்கிறது. கோவாவில் அவர்களது மொழி, கலைக்காக அந்த உரிமை இருக்கிறது. இவைகளை எல்லாம் குறிப்பிடுவது ஒரு கலாசாரமும் பண்பாடும் அந்த மொழி எழுத்தும் அரசியல் சட்டத்தால் மதிக்கப்பட்டு ஒரே மாநிலத்திலேயே தனித்தனி பகுதியாக, தனித் தனி பாதுகாப்பு உரிமைகள் வழங்கப்பட்டிருக்கிறதே, அதே அரசியல் சட்டத்தில் இந்தியா முழுவதற்கும் ஒரு மொழிதான் ஆட்சிமொழி என்று எப்படித் தீர்மானித்தார்கள்? தமிழ்நாட்டில் தெலுங்கு மக்கள் இருபத்தைந்து அல்லது முப்பது சதவிகிதம் இருந்து தெலுங்கு மொழி ஆட்சி மொழி ஆகவேண்டுமென்று கேட்டால் தெலுங்கும் ஒரு ஆட்சிமொழியாகலாம். 'Multi Lingual State' என்ற முறையில் மாற்றப்படலாம். அப்படி இருக்கும்போது இந்தியா முழுவதையும் ஒரே மொழியில் ஆட்சி நடத்தவேண்டுமென்று எண்ணுவது எப்படி நியாயமாகும்? அது அரசியல் சட்டத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற அடிப்படை உரிமைகள் காப்பாற்றப்படவேண்டும் என்னும் கருத்துப்படி நியாயமா என்று எண்ணிப்பார்க்கவேண்டாமா?

அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிக் கூறும்போது, ஒரு தனி மனிதனாக இருந்தாலும் ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாயத்திலோ ஜாதியிலோ இனத்திலோ மதத்திலோ பிறந்த காரணத்திற்காக எந்த வட்டாரத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும் யாவருக்கும் கிடைக்கிற பொது உரிமைகளில் இருந்து அவர்களது உரிமைகள் மறுக்கப்படக்கூடாது, என்று அடிப்படை உரிமைகள் திட்டவட்டமாக நிறைவேறியிருக்கிறது. தனி மனிதனுக்கு எந்த எந்த உரிமை இலக்கணங்கள் அந்த அரசியல் சட்டத்தில் பேசப்படுகிறதோ அவை எந்த மொழி பேசுகிற இனமாக இருந்தாலும் அந்த மொழி பேசுகிற மக்களுக்கும், குழுவினருக்கும் உள்ள அடிப்படை உரிமையாக இயற்கையிலேயே சொந்தமாக்கப் படுகிறது. தனி மனிதன் ஒருவனை ஜாதி முறையினால் வேலைக்கு வைக்கமாட்டேன் என்றால் அது எப்படித் தவறோ எப்படி அடிப்படை உரிமையினைப் பறிக்கும் தவறாகுமோ அதே போன்றதுதான், ஒரு வட்டாரத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தங்கள் தாய்மொழி அனைவருக்கும் ஆட்சிமொழி என்று சொல்லுவதும் பிறமொழி உரிமைகளைப் பறிப்பதுமாகும். தமிழர்கள் தமிழை டெல்லியில் ஆட்சிமொழியாகப் பயன்படுத்தக்கூடாது என்றால், தெலுங்கர்கள் தமது தெலுங்கு மொழியை ஆட்சிமொழியாகப் பயன்படுத்த முடியவில்லை என்றால் அதேபோல உள்ள

12th March 1965] *[திரு. க. அன்பழகன்]*

பிறிதொரு வட்டார மொழியாகிய இந்தியை மட்டும் ஆட்சிமொழி என்று சொல்வது அடிப்படை உரிமையைப் பறிக்கும் தவறு என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். அரசியல் சட்டத்தின் வாசகத்தை எடுத்துக்காட்டி வாதிட முடியாமற்போகலாம். அப்படி வாதிட்டால் சட்டப்படி அது நிற்காது என்றும் கூறலாம். ஆனால் எந்த அடிப்படையான தத்துவத்தை மனதில் வைத்துக் கொண்டு அடிப்படை உரிமைகள் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றனவோ அந்த உரிமைகள் மொழி வழியில் அமைந்திருக்கிற எல்லா சமுதாயத்திற்கும் தரப்படவேண்டும். தனி மனிதனுக்கு வழங்கப் படும் அந்த உரிமை ஒரு மொழி பேசுகின்ற மூன்றரை கோடி மக்களுக்கு இல்லை என்றால் அது அச்சமுதாயத்தின் அடிப்படை உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படுகிற முறையில் இல்லை என்பது தெளிவாகும்.

அடுத்து மற்றொன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்தி மொழியை ஆட்சிமொழியாக ஆக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறவர்கள் 15 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அரசியல் சட்டத்தில் எப்படிப்பட்ட கருத்துக்களைக் கொண்டு அதை இடம்பெறச் செய்தார்களோ, அதையே இவ்வளவு காலம் கூறி வந்ததும், இந்தப் பதினைந்து ஆண்டுகளில் அதை முறையாக நிறைவேற்ற முடிந்ததா என்றால் முடியவில்லை. எதிர்கட்சித் துணைத் தலைவர் குறிப்பிட்டார்கள், பி.ஜி. கெர் அவர்களைத் தலைமையாகக் கொண்ட ஆட்சிமொழி குழுவினுலேயே 1965-லே இந்தி ஆட்சிமொழி ஆகிவிடமுடியும் என்ற கருத்து ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை என்பதை. எப்பொழுது ஆகமுடியும் என்ற கருத்தும் தெரிவிக்கப்படவில்லை. இந்தி மொழியை ஆட்சி மொழியாக்குவதற்காக அதை ஆராய்வ தற்கு என அமைக்கப்பட்ட குழுவினுலேயே இந்தி எப்பொழுது ஆட்சிமொழியாகுமென்று நம்பிக்கையோடு கூறமுடியவில்லை. அக் குழுவில் இடம் பெற்ற தகுதி வாய்ந்த டாக்டர் சுப்பராயன், சுனித் குமார் சட்டர்ஜி ஆகியோர்களும் அதன் பல்வேறு கருத் துக்களை மறுத்துரைக்குமளவுக்கு அக்குழுவினர் இந்திக்கு ஆதாரமாக பல கருத்துக்களைக் கூறியிருந்தாலும் 1965 ஜனவரி 26-ல் இந்தி மொழி ஆட்சிமொழியாக முடியும் என்ற கருத்தை பி.ஜி. கெர் ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை. இந்தி பற்றி அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்ட கருத்துக்களையே கூட, மாநில அரசாங் கத்தின் சார்பில் நாம் மறுத்துக் கூறியிருக்கிறோம். இவ் வளவுக்கும் பின்னர் இன்றைக்கு இந்தி ஆட்சிமொழி ஆகிவிட்டது என்று தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இவைபற்றி [illegible] குழப்பம் [illegible] என்று விரிவாகத் தெரி விக்க விரும்புகிறேன். இந்திமட்டும் ஆட்சிமொழி ஆக வேண்டா மென்பதும், ஆங்கிலமொழி நீடிக்கவேண்டுமென்பதும் ஒன்று அல்ல. ஜவகர்லால் நேரு அவர்கள் வாக்குறுதி தந்தபோது முன்னர் ஆங்கிலம் எவ்வப்போது எந்தெந்த நிலையில் பயன் படுத்தப்பட்டதோ அவை எல்லாவற்றிலும் ஆங்கிலம் தொடர்ந்து பயன்படுத்தப்படும் என்ற எண்ணமே நம்முடைய மனத்தில் ஏற்பட்டது. நீடிக்குமென்றால் இருக்கிற நிலையிலிருந்து குறைந்து நீடிக்கும் என்று பொருள் அல்ல. நீண்டநாள் வாழ்வான் என்றால் 4-40. p.m

[திரு. க. அன்பழகன்] [12th March 1965

நோய்வாய்ப்பட்டு வாழ்வான் என்று பொருளாகாது. நீடிக்கும் என்று சொல்லும்போது முன்பிருந்த நிலையில் ஆங்கிலம் நீடிக்கும் என்று தான் பொருள்படும்.

(திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் தலைமை வகித்தார்)

ஆங்கிலம் ஆட்சிமொழியாக இருக்கவேண்டுமென்கிறபொழுது இந்தி ஆட்சிமொழியாக வருவதற்கு பயிற்சி பெற்றுக்கொண்டு இருக்குமென்பது தவிர ஆட்சிமொழியாக முடியாது. ஆட்சிமொழி ஒன்று என்றால், ஒன்று முதல் ஆட்சிமொழி மற்றொன்று துணை ஆட்சிமொழியாக மட்டுமே இருக்கமுடியும். அப்போது முதல் ஆட்சி மொழியாக ஆங்கிலம் நீடிக்காதபோது பண்டித நேருவின் வாக்குறுதிகள் பற்றி யார், எதை எண்ணிக்கொண்டிருந்தாலும் அந்த வார்த்தைகள் பயனற்றவையாகப் போய்விடுகின்றன. அது மட்டுமல்ல. ஆங்கில மொழி ஆட்சிமொழியாக நீடித்து இந்தி அதற்கான பயிற்சிபெறும் மொழியாக நீடித்தாலும் அது தகுதி பெற்று என்றைக்காவது ஆட்சிமொழியாக வந்துவிடும் என்ற எண்ணம் இயற்கையாகப் பலருக்கும் ஏற்படும். ஆனால் இன்றோ, இந்தி மொழி அதற்கான தகுதி பெறவில்லை. அதனால் ஆட்சியும் நடத்த முடியாது. இன்னும் இந்தியை பற்றி இந்திப் பண்டிதர் ஒருவர் எழுதியதை படித்துப்பார்த்தால்கூட இந்தி மொழியாளர்கள் இந்தியாவின் ஒற்றுமை உணர்ச்சிக்கு உலைவைக்கின்ற அளவுக்கு ஆதிக்க மனப்பான்மையில் வாழ்பவர்களேயன்றி இந்தியாவின் ஒற்றுமையைப் பெருந்தன்மையோடு காப்பாற்றுவதற்கும்கூட அவர்களால் முடியாது என்ற கருத்து மிக தெளிவாகப் பெறப்படும். அகில இந்திய சாகித்திய அகாடமி பல்வேறு மொழிகளைப் பற்றிய ஒரு ஆராய்ச்சி ஏடு வெளியிட்டிருக்கிறது. அந்த ஏட்டில் இந்தி எழுத்தாளர் ஒருவர் கட்டுரை தீட்டியுள்ளார். சச்சிதாநந்த பாசுவா அவர் இந்தியைப் பற்றி கருத்து தெரிவிக்கிறார். ஒரு வேளை வருத்தத்துடன் தெரிவிக்கிறார். ஆங்கிலத்தில் படிக்கிறேன்.

" If it is permissible to begin with a seeming paradox, one would like to say that Hindi has been traditionally a language of protest. From the earliest times the bulk of its writing has been made up of expressions of resistance more or less organised by groups clearly definable, to something or other. This protest has not always been the voice of progress. Frequently it has been the the voice of resistance to change, of reaction, of narrowminded prejudice, seeking to protect a decayed tradition or an outworn privilege against a healthy desire to adopt new ways ".

இவ்வாறு இந்தி மொழி பேசுவோர் பிற மொழிகளுக்கு இடம் தருகிற மனப்பான்மை, போற்றுகிற மனப்பான்மை, பலருக்கும் பொதுவான மனப்பான்மை முன்னேற்றத்துக்கு பயன்படக்கூடிய ஒரு மொழியை ஏற்றுக் கொள்ளுகிற மனப்பான்மை ஆகியவற்றை எளிதில் கொள்ளமுடியாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆகவேதான் பண்டித நேரு அவர்கள் எவ்வளவுதான் சுதந்திரத்திற்குப் போராடிய ஒரு பெரும் தலைவராக இருந்தாலும் கூட, அவரே ஆங்கிலம் நீடிக்கவேண்டும் என்று விரும்பி வாக்குறுதி தந்திருந்தாலும்கூட, அதைக் கைவிடச்செய்கிற அளவுக்கு ஆட்சி மொழி சட்டத்தை நிறைவேற்றினார்கள். அந்தச் சட்டம் வந்த

12th March 1965] [திரு. க. அன்பழகன்]

நேரத்தில் நான் சார்ந்திருக்கின்ற திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அழுத்தம் திருத்தமாகவும் வன்மையாகவும் கண்டித்தது. ஆங்கிலம் இருக்கலாம் என்று மட்டுமே பொருள்பட 'English may continue' என்று குறிப்பதால் இந்தச் சட்டமே ஒரு வேளை பயன்படாமல் போய்விட்டால் என்ன செய்வது என்று கவலை தெரிவித்தது. அப்போது இங்குள்ள முதலமைச்சர் அவர்களும் மற்றவர்களும், தங்கள் கட்சியில் உள்ள நம்பிக்கையின் காரணமாக அப்படி ஏமாற்றம் ஏற்படாது என்று அவர்கள் வாதிட்டார்கள். பண்டித நேருவின் உறுதிமொழி இருக்கிறது, 'shall' என்றில்லாமல் 'may' என்று இருப்பதால் ஒன்றும் கெட்டுப்போய் விடாது என்று கூறினார்கள். அண்மையில் முதலமைச்சர் அவர்கள் 'may' என்ற சொல்லைவிட 'shall' என்ற சொல் இருக்குமானால் ஆங்கிலத்துக்கு தெளிவான பாதுகாப்பு இருக்கும் என்று தாம் எடுத்துச் சொல்லியும் இந்தி பேசுகிற அந்தத் தலைவர்கள் ஒப்புக் கொள்ளாததால் அதைக் கைவிட நேரிட்டது என்று தெரிவித்திருக்கிறார். மேலும் அந்த ஆட்சிமொழி சட்டத்தை முழுவதும் படித்துப் பார்த்தால் ஒரு விசித்திரமான உண்மை வெளிப்படும். அது இந்திக்கு பாதுகாப்புச் சட்டமாகத் தான் இயல்பாக இருக்கிறதே தவிர, எவ்வப்போது இந்தியை புகுத்துவது எந்த விதத்தில் ஆங்கிலத்தை விலக்குவது என்று அதன் மூலம் திட்டம் அமைத்துக் கொண்டார்களே தவிர, மறைமுகமாக ஆங்கிலத்தை அகற்ற சூழ்ச்சி செய்யப்பட்ட சட்டமாக அமைந்திருக்கிறதே தவிர, ஆங்கில நீடிப்பு சட்டமாக இல்லை. அதனுடைய பல்வேறு பகுதிகளைப் படித்துப் பார்த்தால் உயர்திரு. கே. பாலசுப்ரமணிய அய்யர் எடுத்துச் சொன்னது போல் எந்த எந்த தேதியில் இந்தியைக்கொண்டு வருவது என்னும் நோக்கத்தோடுதான் இருக்கிறது என்பது தெளிவாகும். அப்படிப்பட்ட ஒரு ஆட்சிமொழிச் சட்டத்தை மறுபடியும் திருத்துவதாக இருந்தால் கூட அதிலும் நமக்குப் பாதுகாப்பு கிடைக்கும் என்பது பற்றி முழு அளவுக்கு நம்பிக்கை பெறமுடியவில்லை.

அது மட்டுமல்ல. 1965 ஜனவரி 26 முதல்தான் இந்தி ஆட்சிமொழியாவதற்கு சட்டப்படியான உரிமைகள் பெற்றிருக்கிறது என்பது நாம் அறிவதாகும். ஆனால் 1955-லிருந்தே இந்திய ஆட்சித் துறையில் புகுத்துகிற காரியத்தை அன்றைக்கு இருந்த குடியரசுத் தலைவரும் மற்றைய இந்தி ஆதரவாளர்களான அமைச்சர்களும் தொடங்கிச் செய்துவருகிறார்கள். அரசியல் சட்டத்தில் இருக்கிற வாசகம் இந்தி மொழி ஆட்சிமொழியாக அறிவிக்கப்பட்டாலும் ஆங்கிலம் பதினைந்து ஆண்டுக்காலம் வரை தொடர்ந்து நீடித்துப் பயன்படுத்தப்படும் என்பது. அதுவரையில் எண்ணிக்கையைக் குறிக்க அனைவரும் அறிந்த 'international numerals' பயன்படுத்தப்படும். பதினைந்து ஆண்டுகட்குப் பின் தேவநாகரி அல்லது இந்தி எண்களைப் பயன்படுத்துவது குறித்தும் ஆட்சிமொழிக் குழு ஆராயவேண்டும், என்ற கருத்தும் அரசியல் சட்டத்தில் இருக்கிறது. அவற்றை எடுத்துக்காட்ட காலம் இடம் தரவில்லை. அந்தச் சட்ட விவரத்துக்கு நேர்மாறாக இந்தியைப் பயன்படுத்துவது பற்றியும் இந்தி எண்களை பயன்படுத்துவது பற்றியும் ஆட்சிமொழி குறித்து ஆலோசனை நடத்திய

[திரு. க. அன்பழகன்] [12th March 1965

குழு அதை ஆராய்ந்து கூறு முன்னரே குடியரசு தலைவர் அவர்கள் இந்தி மொழியை இன்ன இன்ன துறைக்குப் பயன்படுத்தலாம் என்ற உத்தரவு வெளியிட்டார்கள். அது மட்டுமல்ல, 1955-லேயே அந்த உத்தரவிலேயே இந்தி எண்களையும் இவற்றிற்குப் பயன்படுத்தலாம் என்ற ஆணையையும் வெளியிட்டார்கள். இந்தி எண்களைப் பயன்படுத்தலாம் என்று குடியரசு தலைவர் அவர்கள் தெரிவித்த பிறகு, ஆட்சிமொழிக்குழுவினர் தமது அறிக்கையில் அதையும் ஆராயத்தான் வேண்டும் என்பது எங்கள் கடமையாக இருந்தாலும் கூட இந்தி எண்களைப் பயன்படுத்தலாம் எனக் குடியரசுத் தலைவரே உத்தரவு இட்டிருக்கின்ற நிலைமையில் மேலும் ஆராய்ந்து என்ன செய்வது என்று குழுவின் தலைவர் பி.ஜி. கெர் தன்னுடைய கண்டனத்தை சுருக்கமாக தெரிவித்திருக்கிறார். 'international numerals' அராபிக் எண்களைக் குறித்து குறிப்பிடுகையில் அந்த எண்களை கூட இந்தியாவிலேயே தோன்றி அராபியா நாட்டில் வழங்கிப் பின்னர் இந்தியாவுக்கு வந்திருந்தாலும், அந்த வரலாற்று உண்மை தெரியாமல் இந்தி எண்களையே பிடிவாதமாக புகுத்துகிறார்கள். இதனால் என்ன பலன் ஏற்படப்போகிறது என்று கேட்டிருக்கின்றனர். ஆகவே, மத்திய அரசாங்கமும், குடியரசுத் தலைவரும் கூட விரைவில் இந்தி வந்துவிட்டால் தான் நல்லது என்ற நோக்கம் கொண்டு அடிப்படை உரிமைக்கு மாறாகவே 1955-லேயே இந்தியைத் திணிக்க முயற்சிகள் எடுத்துள்ளனர். நான் சென்ற ஆண்டு இச்சட்டமன்றத்தில் பேசும் போது குடியரசுத் தலைவர் அவர்களிடம் இருந்து இந்தியிலேயே எழுதி வந்த அஞ்சல் அட்டை ஒன்றைக் காண்பித்து, இப்படி வருகிறதே என்று கேட்டேன். இது 1963-ம் ஆண்டு செப்டம்பரில் வந்தது என்பது அஞ்சலக முத்திரையால் தெரிகிறது. அதில் இண்டர்நேஷனல் நியூமரல்ஸ், இருந்ததால் தான் அதாவது தெரிகிறது. அந்த அஞ்சல் அட்டை முழுவதும் இந்தியிலேயே—எண்களும் இந்தி எண்களே. புறப்பட்ட ஊர்கூட—தபால் முத்திரையில் தான் கண்டுபிடிக்கவேண்டியுள்ளது. குடியரசு தலைவர் கட்சி அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டவர், அனைவருக்கும் பொதுவானவர் அவருடைய அலுவலகத்தில் இந்தி நுழைந்து இடம் பிடித்துக்கொண்டது என்று சொன்னால், அது நியாயந்தானா? இந்த நாட்டின் ஆட்சிமொழி இந்தி; மற்றவர்களை எல்லாம் இதை ஒத்துக்கொள்ளவைக்க வேண்டும், என்ற மனப்பான்மையும்
4-50 p.m.
அதற்காக எவ்வளவு தான் மற்றவர்கள் கஷ்டப்பட நேரிட்டாலும் கவலை இல்லை என்ற மனப்பன்மையும், காங்கிரஸ் இயக்கத்தில் பண்டித நேரு அவர்களைத் தவிர மற்ற வடநாட்டுத் தலைவர்களுக்கெல்லாம் இருந்த காரணத்தால் தான் இந்தக் கேடு ஏற்பட்டது. அது மட்டுமல்ல. 1965 ஜனவரி 26-க்குப் பிறகு எல்லாம் இந்தியிலேயே எழுத வேண்டும் என்று வந்த பல்வேறு உத்தரவுகள், சுற்றறிக்கைகள் பற்றி எதிர் கட்சித் தலைவர் டாக்டர். எ. எல். முதலியார் அவர்கள் நேற்று எடுத்துச் சொன்னார்கள். நான் 1963 நவம்பர்-டிசம்பர் மாதத்தில் இந்தித் திணிப்பு எதிர்ப்பு மறியலில் ஈடுபட்ட நேரத்திலேயே இந்தித் திணிப்புக்கான பல்வேறு உத்தரவுகளும் வந்து கொண்டிருந்தன. ஓரளவு இந்தி தெரிந்தவர்களைத் தான் ரயில்வே சர்வீஸ் கமிஷன் சில வேலைகளுக்கு எடுக்கும் என்ற அறிவிப்பு. 1964-க்கு முன்னரே வெளியிடப்பட்டது

12th March 1965] [திரு. க. அன்பழகன்]

என்ருல் 1965 ஜனவரி 26-ல் இந்தி வெற்றிவிழா கொண்டாடப் போகிறது, அதற்கு முன்னரே கொடி ஏற்றப்பட வேண்டும் என்று திட்டமிட்டு இந்தி புகுத்துகிற வேலையை ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். அது அவர்கட்குத் தாய் மொழிப் பற்ருக இருக்கலாம். ஆனல் இந்தி மொழியினர் அல்லாதவர்கட்கு ஆட்சி மொழி சட்டத்தின் படி இந்தி ஆட்சிமொழியானல் அதனல் ஏற்படுகிற கொடிய விளைவுகள், தொல்லைகள், இந்த நாட்டு மக்களை கண்ணீர் விடச் செய்யும் நிலைமையைத் தான் உண்டாக்குகிறது.

அதுமட்டுமல்ல, மற்ருென்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பண்டித ஜவகர்லால் நேரு அவர்கள் தந்த வாக்குறுதியின்படி "இந்தி படிக்க விரும்பவில்லையானல் இந்தி படிக்காமல் இருக்கலாம்". அவர் இந்தியாவிலே இருக்கின்ற எல்லா மக்களும் நன்ருக வாழவேண்டுமானல் அவர்களிடத்திலே ஒரு பொது மொழி பரவி இருக்க வேண்டும் என்னும் கருத்துடையவர்தான். அவரே இந்தி படிக்க விரும்பாதவர்கள் படிக்காமல் இருக்கலாம் என்று உறுதிமொழி தருவாரானல் என்ன அதற்குப் பொருள்? இந்தியைப் பள்ளிக் கூடங்களிலே புகுத்துகிற காரணத்தாலே, மாணவர்கள் படித்தாக வேண்டும் என்ற நிலைமையை உண்டாக்குகின்ற காரணத்தாலே, இந்தி மொழியும் பரவி விடாது. படித்தவர்களும் அதையே பயன்படுத்தி முற்பட்டுவிட மாட்டார்கள் என்பதுதான். ஆங்கிலம் தேவைப்படுகின்ற காரணத்தாலே தான் பயன்படுத்தப்படுகிறது. அந்த மொழி தேவையில்லையானல் அதைப் பயன்படுத்துவார்களா நாட்டு மக்கள்? நானும் ஓரளவு ஆங்கிலம் படித்திருக்கிறேன். ஆனல் அதையே பயன்படுத்திப் பழகாததால் தமிழைப்போல் அதைப் பயன்படுத்த என்ருலே முடியவில்லை. தாய் மொழியான தமிழ் உள்ளத்திலே இருந்து வெளிப்படுவதைப் போல் ஆங்கிலம் வெளிப்படுவதில்லை. ஆனல் ஆங்கிலத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டிய தேவையுள்ளவர்கள், அதில் ஆற்றல் உடையவர்களாக அதைப் பயன்படுத்துகிருர்கள். அது போல இந்தி எதற்காவது பயன்படுவதாக இருந்தால் அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளக்கூடியவர்கள், படித்தும் கொள்வார்கள். இன்று பள்ளிக்கூடங்களிலே மூன்ருவது மொழியாக ஒரு இந்திய மொழி படிக்க வேண்டும் என்று எல்லா வாய்ப்பும் வசதியும் இந்திக்கே செய்துகொண்டு இந்தி படிக்க வேண்டிய நிலையை ஏற்படுத்தி இருக்கிருர்கள். முதலமைச்சரவர்கள் நான் கட்டாய பாடம் ஆக்கவில்லை என்பார்கள்; அவர்கள், மாணவர்கள் இந்தியைக் கட்டாயமாக படிக்குமாறு சொல்லவில்லையே தவிர, நடப்பு அப்படித்தான் கட்டாயமாக இருக்கிறது. 200 பேர் சமஸ்கிருதம், 2,000 பேர் தெலுங்கு, 20,000 பேர் இந்தி படிக்கின்ருர்கள் என்ருல் அது மறைமுகமான கட்டாயத்தால் தான். இந்த நிலைமைக்குக் காரணம் மொழிக் கொள்கையிலே இருக்கிற குழப்பம். என்ன குழப்பம் என்ருல் இந்தியை ஆட்சி மொழியாக்க வேண்டுமென்ருல் நாமெல்லாம் படித்தால் தானே முடியும். ஆகவே படிக்க வைக்க வேண்டும் என்பது நோக்கம். ஆனல் கட்டாயம் என்ருல் எதிர்ப்பு மிகுமே என்பதற்காக, கட்டாயம் இல்லை என்ற பேச்சு. நான் கூட 1936-37-லே இந்தி படித்தவன் தான். இப்பொழுது அந்த எழுத்

[திரு. க. அன்பழகன்] [12th March 1965

துக்கள் சுவரிலே காணப்படும் பூச்சியைப் போல் தெரிகிறதே தவிர எழுத்துக்களின் வடிவங்கூட எனக்கு நினைவில்லை. காரணம் அதைப் பயன்படுத்த வேண்டிய வாய்ப்பு, அவசியம் எனக்கு இல்லை. நான் சிறு பிள்ளையாக இருக்கிறபோது சிறிதே படித்த காரணத்தால் கற்றதைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவும் இடமில்லாமற் போய் விட்டது. பண்டித ஜவகர்லால் நேரு அவர்கள் கட்டாயப்படுத்த வேண்டாம் என்று சொல்லுவார்களானால், அதற்கு ஒரே காரணம் கட்டாயப் படுத்தினால் எதையும் மக்கள் விரும்ப மாட்டார்கள், வெறுப்பார்கள், எளிதிலே பரவாது என்பது தான். பள்ளிக்கூடங்களிலே மாணவருக்கும் கட்டாயப்படுத்துவது, மத்திய இலாக்காக்களிலே திணிப்பதிலே கட்டாயப்படுத்துவது, இந்தி மொழி பேசுகிற மக்களின் பெரும்பான்மையான செல்வாக்காலே, மத்திய அரசிலே அவர்கள் செல்வாக்கு பெற்றிருப்பதாலே அதற்கு மற்றவர்கள் எல்லாம் கட்டுப்பட்டு இந்தியை ஏற்கச் செய்வதைக் கட்டாயப்படுத்துவது என்கிற அந்த முறைகள், மனப்பான்மைகள் மாற வேண்டும்.

அடுத்து நான் சொல்லிக்கொள்வேன், என்னுடைய நண்பர் திரு நடராஜன் அவர்களோடு நான் தந்திருக்கிற திருத்த தீர்மானத்தில் மொழிச் சிக்கலுக்கு உடனடி நிவாரணத்துக்கும் வழி இருக்கிறது. நீண்ட காலத்துக்குப் பிறகு நிலைபெற வேண்டிய நியாயத்துக்கும் வழி இருக்கிறது. 1965 ஜனவரி 26-ஆம் தேதியிலிருந்து அரசியல் சட்டத்தின் பெயரால் ஆங்கிலத்தை ஒதுக்கிவிட்டு இந்தி வருகிறது. ஆங்கிலத்தை ஒதுக்கிவிட மாட்டோம் என்று முதலமைச்சரவர்கள் சொல்கிறார்கள். அதை நான் வரவேற்கிறேன். இதிலே நான் அவருக்குத் துணையாகத் தான் நிற்கிறேன். அப்படி ஆங்கிலத்தை ஒதுக்குவதை தடுத்து நிறுத்தி நீடிக்கச் செய்தாலும், இது தேசிய மனப்பான்மைக்கு விரோதம், இந்தியாவின் தனித் தன்மையைக் காட்டும் பொது நோக்கத்திற்கு மாறுபடுவதால் இந்தியாவிலுள்ள ஒரு மொழிதான் ஆட்சி மொழியாக இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லி இந்தியை மட்டுமே ஆட்சி மொழியாக ஒத்துக்கொள்ள செய்ய முயற்சிப்பார்கள். அப்படி அவர்கள் கூறினால், அவர்களுக்குச் சொல்லுவேன், இந்தி மக்களுக்கு இருக்கிற எல்லா உரிமைகளும் தமிழ் மக்களுக்கும் உண்டு. எந்த அரசியல் சட்டம், மக்கள் சபை, நீதிமன்றம் இதனை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தாலும், இந்திக்காரர்களுக்கு உள்ள உரிமைகள் தமிழர்களுக்கும் உண்டு. தெலுங்கர்களுக்கும் உண்டு. மராத்தியர்களுக்கும் உண்டு. யாராவது உரிமையை விட்டுக் கொடுத்தால் அவர்களைப் பாராட்டட்டும். ஆனால் அவரவர் உரிமை அவர்களுக்கு வேண்டுமென்றால், அதை மறுக்கும் தகுதி, எவருக்கும் இல்லை; அப்படி மறுப்பவர்கள் ஜனநாயகத்தை உணர்ந்தவர்கள் ஆகமாட்டார்கள். இந்த உரிமையை ஒப்புக்கொள்வதாக இருந்தால் தமிழ் மக்கள் தங்கள் தமிழும் இந்தியோடு மத்திய ஆட்சி மொழியாக வேண்டுமென்று கேட்டால்—ஆந்திரமக்கள் இந்தியோடு தெலுங்கும் ஆட்சி மொழியாக வேண்டுமென்று கேட்டால்—அதை ஏற்றுக்கொண்டாக வேண்டும். ஆந்திர மக்கள் பாந்த மனப்பான்மையாலே தாங்கள் இந்தி படிக்க ஆரம்பித்து நாளாயிற்று, ஆகவே இந்தியேஇருக்கட்டும் என்றால் அது அவர்கள்

12th March 1965] [திரு. க. அன்பழகன்]

விருப்பம். ஆனல் எந்த மொழி மத்திய ஆட்சி மொழி என்று தீர்மானிக்கின்ற உரிமை அவரவர்கள் விருப்பத்தை ஒட்டி ஒவ்வொரு மொழி வட்டாரம், மாநிலத்துக்குத்தான் இருக்க வேண்டும். எங்கள் மாநிலத்தின் சார்பாகவும் டெல்லியிலே இந்தியை வைத்து கொள்ளுங்கள் என்று இசைபவர்கள் பற்றிப் பிரச்னே இல்லை. ஆனல் ஒரு மாநில மக்களின் சார்பாக அவர்களது மொழி இருக்கவேண்டுமென்ருல் அதை டெல்லி சர்க்கார் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். வங்காள மாநிலத்தின் சார்பாக வங்காளி வேண்டுமென்ருல் அதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். வங்காளமும் அஸ்ஸாமும் ஒன்றுகூடி, சிலவகையில் மாறுபட்டிருந்தாலும், இரண்டு மொழிக்கும் ஒரே வித எழுத்து இருக்கிறது; ஆகவே அஸ்ஸாமுக்கும் சேர்த்து வங்காளியையே வைத்துக்கொள்ளுங்கள் என்ருல் வங்காளியையே அஸ்ஸாமிகளுக்காகவும் ஏற்றுக்கொள்ள லாம். இந்திக்காரர்களுக்கு மத்திய சர்க்காரிலே இந்தியை ஆட்சி மொழியாக்குவதற்கு என்னென்ன உரிமைகள், நியாயங்கள், தகுதி கள் இருக்கிறதோ அவ்வளவு நியாயங்களும், உரிமைகளும், தகுதி களும் ஒவ்வொரு தேசிய மொழியினருக்கும் உள்ளன.

அந்த அடிப்படையை காங்கிரஸ் கட்சி எதிர்க்கும் என்று நான் எண்ணவில்லை. ஏனென்ருல் காங்கிரஸ் கட்சியின் அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டியிலே, மத்திய சர்க்கார் அலுவலர்கட்கு நடை பெறுகிற (Union Public Service Commission,) போட்டித் தேர்வுக்கு இந்தி மொழியிலும் தேர்வு எழுதுவதற்கு ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் நிலைமை வருமானல் (Principal Languages) ஆகிய முக்கியமான வட்டார மொழிகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது. மத்திய சர்க்காரின் உத்தியோகத்துக்கு நடத்தப்படுகிற போட்டித் தேர்வுகளிலே வட்டார மொழிகளிலே எழுத உரிமை கிடைக்குமானல் தான் வட்டார மக்கள் உரிமை காப்பாற்றப்பட முடியும் என்று காங்கிரஸ் கட்சியின் பெருந் தலைவர்களே எடுத்துச் சொல்லக்கூடிய நிலைமை இன்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. உத்தியோகத் தேர்வுக்கு அமரும் ஒரு சிலரான 50, 100 பேருக்கு நியாயம் கிடைக்க வேண்டுமானல், அந்த வட்டார மொழி போட்டித் தேர்வுக்கு ஏற்கப்பட்டால் தான் நியாயம் கிடைக்குமென்ருல் அந்தக் கொள்கை மேலும் வலுப் பெறும்போது, என்ன முடிவு ஏற்படும்? Moderation முறை, சமனப்படுத்தும் முறை ஒத்துவருமா என்று கேட்கலாம். ஆங் கிலத்துடன் இந்தி ஏற்கப்பட்டாலுமே, மாடரேஷன் முறை வரும் என்றும் அது வெற்றி பெருது என்றும் பலர் தெரிவிக்கிருர்கள். ஆனல் இந்திக்கும் ஆங்கிலத்துக்கும் இடையே எந்த சமனப்படுத் தும் முறையை வெற்றிபெறச் செய்வோம் என்று சொல்லுகிருர் களோ அதனையே விரிவாக்கி பல மொழிகளுக்குமிடையிலே பயன் படுத்தலாம். மேலும் தேசிய மொழிகளாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு மாநில ஆட்சி மொழிகள் ஆகியுள்ள எல்லா மொழிகளும் மத்திய அரசின் போட்டித் தேர்வுக்கு பயன்படுத்தப்படுகிற மொழியாக Medium ஆக கைக்கொள்ளப்படுமானல் மாடரேஷன் கூடத் தேவைப்படாது. ஏனென்ருல் இந்திக்காரர்கள் இந்தியிலே எந்த அளவு திறமையாக எழுதமுடியுமோ அந்த அளவு தமிழ் மொழி யிலே எழுதுகிறவர்களும் சிறப்புடன் எழுத முடியும். எந்த

மொழியினரும் பிற மொழியில் எழுத நேரிட்டு அதனால் தோல்வி அடைந்து விடமாட்டார்கள். அரசினருக்கு இந்தத் தேர்வை விரிவாக நடத்துவது பெரும் சிரமமாக இருக்கலாம், ஆயினும் நீதியும் நியாயமும் அனைவருக்கும் கிடைக்க வேண்டுமென்று கருதினால் அது தவிர வேறு வழியில்லை. மதிப்புக்குரிய டாக்டர் சிதம்பரநாதன் அவர்கள் தமது தீர்மானத்திலே, மத்திய சர்க்காரின் போட்டித் தேர்விலே தேர்தெடுக்கப்படுபவர்களின் எண்ணிக்கை குறைந்து, பெரும்பாலோரும் மாநில அரசாங்கத்தினாலேயே நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும் என்று கருத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அது போல மத்திய சர்க்கார் தேர்ந்தெடுப்பவர் எண்ணிக்கையைக் குறைந்து, கொள்ளலாம். அந்த எண்ணிக்கை குறைந்து, மிகப் பெரும்பாலானவர்கள் அவரவர்கள் மாநில அரசின் மூலமாகவே உத்தியோகத்திற்கு வந்து, அதிலே சில ஆண்டுகள் பயிற்சி பெற்று அதற்குப் பிறகு மத்திய அரசினருக்கு தேவைப்படும்போது அங்கு மாற்றப்படலாம். அப்பொழுது எல்லா மொழிகளையும் போட்டித் தேர்வுக்கு பயன்படுத்துவது எளிதாகும். உத்தியோகத்திற்கே நாம் இந்த மொழி உரிமை கேட்கிறபோது, ஆங்கிலம்--இந்திக்கிடையே Moderation வருமானால்கூட அது நமக்கு நன்மை செய்யாது, உரிமையைக் குறைத்து விடும் என்று உணரும்போது, இந்தி மட்டும் இடம் பெறுமானால் பிற மொழி மக்களுக்கு அக்கிரமம், அநீதி என்று சொல்லும்போது அதே நியாயம் ஆட்சி மொழிப் பிரச்னையிலே எங்கே போய்விடுகிறது? இதிலே இருக்கிற நியாயம் ஆட்சிமொழிக்குப் பொருந்தாதா? உத்தரப் பிரதேசத்திலும் மத்தியப் பிரதேசத்திலும் இருக்கிறவர்கள் பரந்த மனப்பான்மையோடு நம்மிடத்திலே நடப்பார்கள் என்று எதிர்பார்க்க இடமுண்டா? சட்டம் அவர்களையும் நம்மையும் கட்டுப்படுத்தினாலொழிய, நியாயம் பிறக்குமா?

நான்கு நாட்களுக்கு முன்பு எழு கோடி மக்கள் இருக்கிற உத்தர பிரதேசத்தில் ஏறக்குறைய இரண்டு கோடி மக்கள் பேசுகிற உருது மொழியிலே சட்ட சபையிலே பேசுவதற்கு அனுமதி இல்லை என்று மறுக்கப்படுகிற அளவிற்கு அவர் தம் மனப்பான்மை இருக்கிறது என்றால், அங்கே வாழ்கிறவர்களுக்கே அந்த மொழி உரிமை தர மறுக்கிறார்கள் என்றால், அப்படிப்பட்ட மனப்பான்மையுடையவர்களின் இந்தி தான் இந்தியாவின் ஆட்சி
5-00 p.m. மொழி என்று ஏற்பட்டுவிடுமானால் இந்தி ஒன்றே ஆட்சிமொழி என்று உறுதி செய்துவிட்டால், நிச்சயமாக ஒரு பரிதாபகரமான நிலைமை தான் நமக்கெல்லாம் ஏற்பட்டுத் தீரும். அந்த நிலைமை தடுக்கப்பட்டாக வேண்டும்.

இதற்கு முன்னரே மொழிப் பிரச்னைகளிலே கருத்துக்களை தெரிவிக்கிறபோது தமிழக அரசினர் திட்டவட்டமாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் பல கட்டங்களிலே அவற்றிலே வெற்றிபெற முடியாமல் திகைத்துப் போயிருக்கிறார்கள். அந்தக் கருத்துக்களை டெல்லி சர்க்கார் உண்மையான அக்கறையோடு கவனிக்கவில்லை. அப்படி கவனித்திருந்தால் இதுநாள் வரை எத்தனையோ துறையிலே இந்தியை புகுத்துவதில் காட்டிய ஆதிக்க மனப்பான்மையை நிச்சயமாகக் கைவிட்டு இருப்பார்கள்.

மாநில உயர் நீதிமன்றங்களிலே இந்தி ஒருநாளும் வர முடியாது, வட்டார மொழி தான் இருக்க வேண்டுமென்று 1958-59-லே தரப் பட்ட கருத்துரையிலேயே தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதேபோல பல்கலைக் கழக, கல்லூரி பாட மொழியாக நம்முடைய எதிர்க் கட்சித் தலைவரவர்கள் ஆங்கிலமே பயிற்சி மொழியாக இருந்தால் அறிவு வளர்ச்சிக்கும் பயன்படும் என்ற ஒரு கருத்தைக் கொண் டிருந்தாலும் முறையாக ஒழுங்குபடுத்தித் தமிழைக் கல்லூரிப் பாட மொழியாகப் பயன்படுத்தினால்தான் பொதுமக்களுக்கு அறிவும் திறமையும் அதிகமாகும் என்ற கருத்தை உட்கொண்டு தமிழ் தான் மாநிலத்தில் கல்லூரி பாட மொழியாக வேண்டுமென்று தமிழ்நாடு அரசினர் ஏற்கனவே தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதே போல, இந்திய அரசாங்கத்தின் அலுவலகங்களிலும் துறைகளிலும் ஹிந்தி வரும் காலத்தைப் பொறுத்த வரையில், கெர் அவர்களின் ஆட்சிமொழி குழுவின் கருத்தை ஆதரித்து, அந்தக் காலத்தை அறுதியிட்டுச் சொல்ல முடியாது என்றும் அதுகாறும் ஆங்கிலம் வேண்டும் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சட்டமன்றத்தைப் பொறுத்தவரையில், இந்த மாநிலத்தில் தமிழ்தான் இயங்க முடியும். அதற்குத் துணையாக ஆங்கிலம்தான் இருக்க முடியும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இங்கே தமிழில் இயங்கும்போது இங்குள்ள சட்டங்களை ஹிந்தியில் மொழிபெயர்க்க நாங்கள் ஒத்துக்கொள்ள முடியாது என்று திட்டவட்டமாகச் சொல்லியிருக் கிறார்கள். இத்தகைய கருத்துக்களை ஒரு மாநில அரசாங்கம் தெரிவித்த பின்னும், என்னவெல்லாம் நடந்திருக்கின்றன என்பதை தான் கவனிக்க வேண்டும். "நாங்கள் ஹிந்தியை ஒவ்வொரு துறையிலும், வகையிலும் திணிப்போம்" என்று அவர்கள் சொல்லு கிறார்கள்; கனம் திரு. சி. சுப்ரமணியம் அவர்கள் தலைமையிலுள்ள இலாகாவில் சட்டத்தின் உதவியுடன் ஹிந்தியில் சுற்றறிக்கை வருகிறது; திரு. நந்தாவின் உள்துறை இலாகாவில் எல்லா நடவடிக்கைகளும் ஹிந்திக்கு மாற வேண்டும் என்று உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது; நாட்டு மக்களின் நல்வாழ்வுக்கு 40 கோடி மக்களின் நலனுக்குப் பொறுப்பேற்றுள்ள திரு. லால்பகதூர் சாஸ்திரி "ஹிந்தியை ஆட்சி மொழியாக விரைவில் புகுத்த வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுவிட்டது" என்று--ஜனவரி 27- அன்று என்று நினைக்கிறேன்—தெரிவித்தார். உத்தரப் பிரதேசம், மத்தியப் பிரதேசம், பீஹார், ராஜஸ்தான் ஆகிய நான்கு மாநிலங் களில் ஹிந்தி ஆட்சி மொழியாக இருந்தும், அவர்களுக்கு மனத் திருப்தி ஏற்படவில்லை. இந்த நான்கு மாநிலங்களில் ஹிந்தி வளர்க்கப்படுவதற்கு எல்லா வாய்ப்பும் இருந்தபோதிலும், ஹிந்தி வளர்ச்சிக்காக மத்திய அரசு 1 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியுள்ளது. மேலும் திரு. ஸேத் கோவிந்த தாஸ் ஹிந்திக்கென ஒரு தனி அமைச்சரவையே வேண்டும் என்றும் கோரியிருக்கிறார். இந்திக் காக இப்படியெல்லாம் நடக்கிறது என்றால், நாங்கள் சக்தியற்றவர் களாக இருந்தாலும், எங்கள் எதிர்ப்பு பொருளற்றதாகிவிடாது. ஒரு வட்டாரத்தின் மொழியே ஆட்சி மொழியாகி அவர்கள் ஆதிக்கம் ஓங்கி அந்த நிலைமை நாட்டில் நிலவினால் நாட்டில் ஜன நாயகத்தினால் பயன் ஏற்படும் என்று ஆட்சியாளர்கள் கருது கிறார்களா? ஆங்கிலம் நீடிக்க வேண்டும் என்று கூறும்போது ஒரு விஷயத்தை கவனிக்க வேண்டும். டாக்டர் லக்ஷ்மணசாமி

[திரு. க. அன்பழகன்] [12th March 1965

முதலியார் அவர்களும் டாக்டர் சிதம்பரநாதன் அவர்களும் ஆங்கிலத்தில் பேசினர்கள் என்றால், அவர்களுக்கு ஆங்கிலத்தில் தாய்மொழியைவிட அதிகப் பற்று இருக்கும் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அந்த மொழியிலுள்ள சில சிறப்பு காரணமாக அதை அவர்கள் பயன்படுத்துகிறார்கள். ஆங்கிலத்தைக் தந்திரமாகப் பயன்படுத்த முடிகிறது என்று திரு. பாலசுப்ரமணிய ஐயர் அவர்கள் இங்கு சொன்னார்கள். தமிழுக்கும் ஹிந்திக்குரிய அந்தஸ்தைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கனம் அமைச்சர்கள் வற்புறுத்த வேண்டும். அந்த அந்தஸ்து தமிழுக்கு இன்றைக்கு இல்லாவிட்டாலும் நாளைக்காவது கிடைக்கவேண்டும். அப்படிக் கிடைக்கும் வரையில் ஆங்கிலம் மட்டுமே ஆட்சி மொழியாக இருக்க வேண்டும்.

மேலும், ஹிந்தியை மூன்றாவது மொழியாக கல்விப் பயிற்சியில் வைத்திருப்பதால் ஒரு சிக்கல் ஏற்படுகிறது. "ஹிந்தியைப் பாடத் திட்டத்தில் வைத்திருப்பதால் அதை நீங்கள் ஐந்தாண்டு அல்லது பத்தாண்டு காலத்தில் படித்து விடுங்கள். இந்தத் தவணையை நாங்கள் தருகிறோம். தவணை முடிந்தவுடன் நாங்கள் இந்தியை ஆட்சிக்கு கொண்டு வருகிறோம், நீங்களும் ஆட்சியில் பங்கு கொள்ளலாம்" என்று டெல்லியிலுள்ளவர்கள் சொல்லக்கூடும். இந்தியை கட்டாய பாடமாக வைக்கக்கூடாது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். தெலுங்கையோ, சமஸ்கிருதத்தையோ, விரும்புகிறவர்கள் படிப்பதுபோல, இந்தியையும் விரும்புகிறவர்கள் படிக்கட்டும். மும்மொழிக் கொள்கை சிக்கலானது என்று கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவரும், டாக்டர் சிதம்பரநாதன் அவர்களும் கூட தெரிவித்திருக்கிறார்கள். நம்மைப் பொறுத்தவரையில் அது ஏமாற்றமானது. டெல்லியில் இருப்பவர்கள் கூட மூன்றாவது மொழி ஒன்று உண்டு என்று போர்டில் எழுதி வைத்துவிட்டு நம்மை ஏமாற்றிவிடுகிறார்கள். நேருவின் நண்பரான திரு. ஸ்ரீ. பிரகாசாவே என்ன சொல்லியிருக்கிறார் என்பதையும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். "நீங்கள் இந்தியைத் திணிப்பதில் இவ்வளவு அக்கறை காட்டுகிறீர்களே, உங்களுடைய எண்ணிக்கையில் தமிழர்களின் எண்ணிக்கை இருந்து, தமிழர்கள் தமிழே ஆட்சி மொழியாக ஆக வேண்டும் என்று சொன்னால் நீங்கள் ஒத்துக்கொள்வீர்களா" என்று அவர், வடக்கே இருப்பவர்களைப் பார்த்து கேட்டிருக்கிறார்.

தமிழும், தமிழுக்குத் துணையாக ஆங்கிலமும் என்ற அடிப்படையில் கல்வித் துறையை சீர்திருத்தி அமைக்கவேண்டும். தமிழ் நாட்டில் மத்திய சர்க்கார் இயங்கும் ஒவ்வொரு துறையிலும் அலுவலகத்திலும் நம் மாநில ஆட்சிமொழிதான் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்; தபால் இலாகாவோ, ரெயில்வேயோ, வருமான வரி இலாகாவோ, எல்லாவற்றிலும் தமிழ் நாட்டுக்குள் தமிழ் தான் பயன்படுத்தப்படவேண்டும். அதேபோல ஆந்திராவில் தெலுங்கும் பிற மாநிலங்களில் அந்தந்த மொழிகளும் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். அவர்கள் டெல்லியுடன் மத்திய அலுவலகத்துடன் தொடர்பு கொள்ளும்போது பொது மொழியான ஆங்கிலத்தைப் பயன்படுத்தலாம்.

டெல்லியில் இந்தி வந்தவுடன் உத்தரப் பிரதேசத்தில் கைகாட்டி மரத்தில் கூட மைல்கள் எண்ணிக்கை ஹிந்தியில் மட்டுமே எழுதப்

பட்டிருந்ததாம். அதனால் நமது முதலமைச்சருக்குக்கூட கஷ்டம் ஏற்பட்டதாம் (சுற்றுப்பயணம் சென்றபோது).

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : அப்படி மத்தியப் பிரதேசத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தது.

திரு. க. அன்பழகன் : மேலும் ராமேஸ்வரத்திற்குப் போகும் நெடுஞ்சாலையில் கூட மைல் கற்களில் இந்தியில் எழுதியிருக்கிறார்கள். ஆட்சி மொழியாக தமிழை ஏற்றுக்கொள்ளாதவர்கள் மொழியான ஹிந்தியை இந்த முறையில் நாம் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது, கூடாது. ஹிந்தி ஆட்சி மொழியாக வேண்டும் என்று சொன்னால், எல்லா தேசிய மொழிகளும் இன்று மாநில ஆட்சி மொழிகளாக ஆகியுள்ள யாவும், விரைவிலேயே மத்திய ஆட்சி மொழி நிலையை அடைவதற்கான எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்ய வேண்டும்.

அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டும் என்பதைப் பொறுத்த வரையில் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். 17-வது பிரிவை தூக்கி எறிய வேண்டுமென்று யாராவது சொன்னால் அதன் பொருள் என்ன ? 17-வது பிரிவின் முதல் பகுதி மத்திய ஆட்சி மொழியைப் பற்றியது. அதில் வரும் எல்லா ஷரத்துக்களும் ஆங்கிலத்தை விட ஹிந்திக்குத்தான் அதிகமான பாதுகாப்புகள் தருகின்றன. நாளைக்கே, "அதைத் திருத்தப் போகிறோம்" என்று கனம் அமைச்சர் சொன்னால், அதற்கு நன்றிகூறத் தயாராயிருக்கிறேன். மாறாக, அதைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டால், 17-வது பிரிவின் இரண்டாவது பகுதியில் மாநில ஆட்சி மொழிபற்றிக் கூறியுள்ள உரிமைகள் போய்விடுமே என்று வாதிடுவது கண்டனத்தின் நோக்கத்தை ஏற்காததினாலேயே. ஹிந்தி எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சியில் நடைபெற்ற தவறான காரியங்களுக்கெல்லாம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தான் பொறுப்பாளி என்று கனம் முதலமைச்சர் நினைக்கக் கூடாது என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். "இல்லை, அப்படித்தான் நினைப்பேன்" என்று அவர் சொன்னால், அவர் மனதை மாற்றக் கூடிய நிலையில் நான் இல்லை. ஹிந்தி மட்டுமே ஆட்சி மொழியாகக் கோலோச்சும் அக்கிரமத்தைத் தடுக்க கனம் அமைச்சர்கள் மேற்கொள்ளும் எல்லா முயற்சிகளிலும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அவர்களுக்கு உறுதுணையாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொண்டு என் பேச்சினை முடிக்கிறேன். **வணக்கம்.** 5-10 p.m.

(Mr. Chairman in the chair)

* **கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் :** தலைவர் அவர்களே, இந்த மொழிப் பிரச்னையை நான் அணுகும்போதும் பிரத்தியட்சக் கண்ணோட்டத்தோடு அணுகவேண்டும். மொழி ரொம்ப முக்கியமானதுதான். ஆனால் நம்முடைய நாடு பலமொழிகள் பேசப்படுகிற பரந்த நாடாக இருக்கிறது. மொழிவாரியாக மாநிலங்கள் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நம்முடைய தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் தாய்மொழியான தமிழில்தான் நிர்வாகத்தை நடத்திக் கொண்டு வருகிறோம். அதற்கு எந்தவித தடையும் இருக்க முடியாது. தமிழில் நிர்வாகம் நடத்துவதற்கு அரசியலமைப்புச் சட்டம் இடம் கொடுக்கிறது. அதை வற்புறுத்துகிறது என்று கூட

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [12th March 1965

சொல்லலாம். ஆனால் அதில்கூட நிர்ப்பந்தமில்லை தாய்மொழியில் நடத்தலாம், அல்லது ஆங்கிலத்தில் வேண்டுமானாலும் நடத்தலாம் என்கிற வகையில் அரசியலமைப்புச் சட்டம் உரிமை அளித்திருக்கிறது. ஆனால் இந்த நாடு பலமொழிகள் பேசுகிற நாடு, ஆகவே மத்திய ஆட்சி வேறு, மாநில ஆட்சி வேறு. இரண்டுக்கும் sovereignty இருக்கிறது. மத்திய ஆட்சியைப் பொறுத்த வரையில் எந்த மொழியில் நடத்துவது என்பதுதான் பிரச்னை. நேற்று இன்று ஏற்பட்டதல்ல இது. சுதந்திரம் வந்தபிறகு ஏற்பட்டதல்ல. மகாத்மா காந்திதான் நமக்கெல்லாம் சுதந்திர விழிப்பு ஏற்படுத்தினர். சுதந்திர இயக்கத்தை பாமர மக்களின் இயக்கமாக மாற்றியமைத்தார். சுதந்திர இயக்கத்திற்கு தலைமை ஏற்றுக்கொண்டபொழுது நம்முடைய விவகாரங்களை தாய்மொழியில் நடத்தவேண்டுமென்பதையும் அகில இந்தியாவுக்கு ஒரு பொதுமொழி வேண்டுமென்பதையும் அவர்கள் வற்புறுத்தினர்கள். அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் செய்யப்பட்ட பொழுது எத்தனையோ வேறுபட்ட அபிப்பிராயபேதம் எல்லாம் இருந்தது. ஆனால் சட்டமாகிவிட்டது. அதன்படி இந்தி ஆட்சிமொழியாக வேண்டுமென்று சட்டம் செய்தவர்கள் அதை உடனடியாக செய்யமுடியாது என்பதையும் உணர்ந்திருந்தார்கள். ஏனென்றால் இந்தியை தாய்மொழியாகக் கொண்ட மாநிலம் தவிர வேறு சில மாநிலங்களில் இந்தி அடியோடு தெரியாது. இந்தி படித்தாலும் இந்தியை உடனடியாக கையாள முடியாது என்பதால்தான் இந்தி உடனடியாக ஆட்சிமொழியாக இருக்கமுடியாது என்று அரசியலமைப்புச் சட்டம் செய்தார்கள். அதற்குப் பிறகு எப்படி மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்பதையும் நாம் வற்புறுத்திக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். இந்தப் பக்கத்தில் நமக்கு இந்தியே வேண்டாமென்று கூறுகிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். அதே மாதிரி, அந்தப் பக்கத்தில் ஆங்கிலமே வேண்டாமென்று சொல்கிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எண்ணிக்கை இதை விட அதிகம் என்று கூடச் சொல்லலாம். ஆனால் நாம் நம்முடைய தேவையை ஒட்டி நமக்கு வேண்டுகிற வரை ஆங்கிலம் இருக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்தினேம். Official Language Commission அமைக்கப்பட்டு மாநிலங்கள் மூலமாக ஆராய்ந்தார்கள். அவர்கள் ஒரு அறிக்கை சமர்ப்பித்தார்கள். பார்லிமெண்டரி கமிட்டி அமைக்கப்பட்டது. அப்போதெல்லாம் இந்த அரசாங்கம் சட்டமன்றத்தைக் கலந்தாலோசித்து எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களையும் அழைத்து கலந்தாலோசித்து, நம்முடைய கொள்கை என்ன என்பதை—நாம் வற்புறுத்த வேண்டிய கொள்கை என்ன என்பதை நிர்ணயித்து அதை நாம் தெரிவித்தோம். அதைப் பின்பற்றியேதான் மேலும் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறோம். இந்தியே கூடாது என்று முன்பு கூறவில்லை. இதுபற்றி சட்டமன்றத்தில் கலந்தாலோசித்து கமிட்டிபோட்டு எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களும் கலந்து பேசி நாம் நிர்ணயித்தது என்னவோ அதைத்தான் இந்த அரசாங்கம் அனுசரித்து வருகிறது, முன்பும் அதுதான் அனுசரிக்கப்பட்டது. அந்த அடிப்படையில் மும்மொழிக் கொள்கை உருவாக்கப்பட்டது என்பது கனம் அங்கத்தினர்களுக்குத் தெரியும். அது போதுமென்று அரசாங்கம் அப்போது நினைக்கவில்லை. சட்டமன்றத் தலைவர் நினைக்கவில்லை. மூன்று மொழிகளும் வேண்டும்.

12th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

ஒன்று தாய்மொழி, மற்றது ஆங்கிலம், மூன்றாவதாக இந்தியே படிக்கவேண்டுமென்பதில்லை. ஆனால் ஏதாவது ஒரு மொழி படிக்கவேண்டுமென்பதுதான் நாம் உருவாக்கிய மும்மொழித் திட்டம். அகில இந்தியாவுக்கும் மும்மொழிக் கொள்கை உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்ற மாநிலங்களில் எல்லாம் இந்தி தாய் மொழியாக இல்லாத மாநிலங்களில் எல்லாம் மும்மொழிக் கொள்கைப்படி இந்தி கட்டாயமாகக்கூட மாணவ மாணவிகளுக்கு போதிக்கப்பட்டு வருகிறது. நாம் கட்டாயப் படுத்தவில்லை. கட்டாயப் படுத்தப் போவதில்லை என்றும் நான் கூறினேன். கட்டாயம் என்றால் அதற்கு ஒரு எதிர்ப்பு வரும். நடைமுறையில் ஸ்கூல் ஃபைனலில் ஒரு லட்சத்தி ஐயாயிரம் பேர்கள் இந்தி படிக்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் தெரியும். ஏதாவது புதியமொழி கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்றால் இந்தி படிக்கலாமென்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். அதில் ஏன் குழப்பம் உண்டாக்க வேண்டும்? மாணவர்கள் தெரிந்துதான் இந்தி படிக்கிறார்கள் என்றால் அதை படிக்காதே என்று சொல்வது நல்லதல்ல. படித்தால் சௌகரியமிருக்கிறது. அதனால் படிக்கிறார்கள். மூன்று மொழி வேண்டாம், இரண்டு மொழியே போதும் என்று சொல்வது முறையல்ல. ரஷியாவில் ரஷிய மொழி இருக்கிறது. பிராந்திய மொழி இருக்கிறது. ஆங்கிலமும் கட்டாயமாக இருக்கிறது. மூன்று மொழி கற்பது நல்லது என்பதை நாம் உணர்கிறோம். மாணவர்கள் அதை படிப்பதில் சிரமமில்லை. அப்படியிருக்கும்போது இந்தி வேண்டாம், அதைப் படிக்காதே என்று சொல்வது சரியல்ல. மும்மொழிக் கொள்கை இங்கே அனுசரிக்கப்படும்போது அது எல்லா மாநிலங்களிலும் கண்டிப்பாக நடத்தப் பட்டது. அங்கே கூடியவரையில் மும்மொழி Preferably என்று போடப்பட்டு இருக்கிறது. அது தென்னிந்திய மொழியாக இருப்பது நல்லது. இந்தி அல்லாத மொழியாக இருக்கவேண்டும் Modern Language ஆக இருக்க வேண்டுமென்று போடப்பட்டிருக்கிறது. இந்தி தாய் மொழியாகக் கொண்டவர்கள் உருது படித்தால் போதாது என்றும் போட்டு இருக்கிறார்கள்.

இப்போது கனம் உறுப்பினர் ஹண்டே அவர்கள் சொன்னார்கள், Constitution ல் இருக்கிறபடி equality of status இல்லை என்றார்கள் உயர்ந்த கருத்துதான். அப்படியிருக்கும்போது எனக்கு எதற்கு இந்தி என்று சொன்னார்கள். ஆங்கிலத்தை வைத்து விட்டால் மட்டும் equality of status வந்துவிடுமா? எத்தனை பேர் ஆங்கிலம் படித்திருக்கிறார்கள்? மற்றவர்கள் கேட்கமாட்டார்களா நாம் ஏன் ஆங்கிலம்படிக்க வேண்டுமென்று. தமிழில் நடத்தினாலும் equality of status வந்துவிடுமா? நான் ஒன்றும் படிக்கவில்லை. கையெழுத்துப்போடத் தெரியாது. தற்குறி. நான் சொல்லலாம், தமிழ் வைத்திருப்பது Constitution -க்கு விரோதமாக இருக்கிறது என்று தற்குறிகளுக்கு Opportunity இல்லை என்று அவர்கள் கேட்பார்கள். ஆங்கிலத்தை வைத்தாலும் எத்தனை பேருக்கு Opportunity வருகிறது. கனம் உறுப்பினர் அன்பழகன் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அவர்கள் ஆங்கிலம் படித்தவர். தமிழில் பேசுகிறமாதிரி ஆங்கிலத்தில் பேசமுடியவில்லை என்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [12th March 1965

ருர்கள். பண்டிதர், புலவர், போரசிரியர் அப்படிச் சொல்கிருர் என்ருல் மற்றவர்களுடைய கதி என்னுவது? எதிர்க்கட்சித் தலைவர் Vice Chancellor இருக்கிருர்கள். துணைத்தலைவர் இருக்கிருர்கள். நன்ருக ஆங்கிலத்தில் பேசுகிருர்கள். அப்படியே எல்லோராலும் பேசமுடியுமா? அதனுல் ஆங்கிலம் வைத்திருந் தாலும் equality of status இருக்குமென்று சொல்ல முடியாது. இது முன்பு நிர்ணயிக்கப்பட்ட விஷயம். அப்போது சட்டமன்றம் ஒப்புக்கொண்ட விஷயம் அப்போதுதான் மெமோராண்டம் தயாரித்தோம். இதுதான் நம் பார்லிமெண்டரி கமிட்டியில் வற்புறுத்தவேண்டியது என்று சொன்னேம். இப் போது புதிதாக ஒன்றும் சொல்லவில்லை. இந்த அடிப்படையில் தான் நாம் மேலும் மேலும் வற்புறுத்திக்கொண்டு வந்தோம். அப் போது தான். Official Language சட்டம் வந்தது. பதினைந்து ஆண்டுகள் கால அவகாசம் கொடுத்தார்கள். அது போதாது என்று தெரிந்தது. அதற்குப் பிறகும் 1965 ஜனவரி மாதம் 26-ம் தேதி அதற்குத் தயாராக இருக்க முடியாது, அதனுல் பாதிக்கப்படுவோம் என்று உணர்ந்துதான் இந்த ஃபார்முலா
5-20 p.m. அமைத்தோம். ஆங்கிலம் நாம் வேண்டுமென்கிற வரையில் இருக்கலாமென்று நிர்ணயித்தோம். அதையொட்டித்தான் Official Language சட்டம் வந்தது. **May** அல்லது 'Shall' சட்டத் தில் வரம்பு இல்லை. May continue என்று இருக்கிறது. அது எத்தனை காலத்திற்கு Continue ஆகுமென்று வரம்பு இல்லாமல் 'ஷெல்' போட்டால் சில சங்கடங்கள் இருக்கின்றன என்று பிரதம மந்திரி கூறினுர்கள். இருபது அல்லது நாற்பது ஆண்டு என்று போடலாமா என்று கேட்டார்கள். அதற்கு நான் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. எதிர்கால சந்ததியைப்பற்றி நாம் யார் சொல்வதற்கு? நாம் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்துவது கூடாது என்று சொல்லிவிட்டேன். அதனுல்தான் அப்போது 'மே' என்று போட்டார்கள். அதை விளக்கினேன். பிரதம மந்திரி உறுதி மொழி நமக்கு இருக்கிறது. அது நமக்கு வேண்டியதை அளிக் கிறது. நாம் வேண்டுகிற வரையில் ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டு மென்ற உறுதியை அளிக்கிறது.

பிரதமர் நேரு அவர்கள் மறைந்துவிட்ட பிறகு சந்தேகம் வந்தது. அச்சம் ஏற்பட்டது. கொஞ்சம் அதிக உற்சாகத் தோடு கடிதம் எழுத முற்பட்டார்கள். உத்தரப்பிரதேச முதல மைச்சர் எழுதி அனுப்பினுர்கள். Living index சீசன் ரிப்போர்ட், இந்தியில் அடித்தார்கள். அவர்களுடைய சங்கடம் என்னவென்ருல் ஆங்கிலமே உபயோகிக்க முடியாது. நாம் செய்த மாதிரி அவர்கள் சட்டம் செய்யவில்லை. எதற்கெடுத் தாலும் ஹைக்கோர்ட்டு சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்கு போவார்கள். அப்படி ஒரு zeal அதைவிட கடுமையான வார்த்தை ஒன்றை நான் சொல்ல விரும்பவில்லை. அவர்களுக்கு ஒரு வேகம் ஆவேசம் இருப்பதால் ஆங்கிலமே கூடாது இந்தியே போதும் என்கிருர்கள். நாம் செய்த சட்டத்தைக்கூட அவர்கள் செய்யவில்லை. மொழி பெயர்க்க முடியும் என்ருலும் இந்தியில் வந்ததைத் திருப்பி அனுப் பியிருக்கிருேம்.

12th March 1965]

திரு. க. அன்பழகன் : நம்முடைய மாநிலத்தில் தமிழ் ஆட்சி மொழியாக இருக்கிறது. இந்தியை இங்கு அனுப்புகிறபொழுது நம்முடைய மாநிலத்திலிருந்து பதிலை தமிழில் அனுப்ப முன் வருவார்களா ?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : இதுதான் எதிர் கட்சி தலைவர் அவர்கள் குறிப்பிட்டது. அதுவும் நடந்தது. டி.எம்.எஸ். இலாகாவில் அங்கிருந்து வந்ததற்குப் புரியவில்லை என்று தமிழில் எழுதினோம். இப்படி எல்லாம் விளையாடலாம். நாட்டு நிலவரம் எப்படி? நாட்டு பிரச்னை எப்படி? இந்த பிரச்னையை தீர்ப்பது எப்படி என்பதுதான் முக்கியமாக கவனிக்க வேண்டிய விஷயம். இந்த அடிப்படையில்தான் நாம் என்ன செய்யவேண்டும் என்று பார்க்க வேண்டும். சரி, எல்லா மொழிகளும் இருக்கட்டும் என்று சொல்லலாம். சொல்லுவதில் தவறு ஒன்றுமில்லை. இந்தி இருந்தால் ஆங்கிலம் இருந்தால் மற்ற பிராந்திய மொழிகளும் இருக்கட்டும் என்பது ஒரு திருத்தம். கனம் நடராசன் பிரேரேபித்த திருத்தம். இதுவரையில் நாம் கையாண்ட கொள்கை சாத்தியப்பட்ட கொள்கை; வற்புறுத்தி வெற்றி பெற்ற கொள்கை. 14 மொழிகளும் இருக்கலாம். ஆனால் எல்லா மொழிகளும் இருந்தால் நிர்வாகம் பாதிக்கப்படும். அதையும் நாம் உணர வேண்டும். ஒன்று இரண்டு மொழிகள் இருக்கலாம். விவகாரத்துக்கு ஒரு மொழி, நிர்வாகத்திற்கு இன்னொரு மொழி வைத்து simultaneous translation செய்யலாம். எதற்கும் ஒரு அளவு வரம்பு உண்டு. 14 மொழிகள் என்று வாதத்திற்குக் கூறலாமே தவிர நடைமுறைக்கு சரி வராது. ஒரு பிரத்யட்ச உணர்வோடு ஒத்துக் கொள்ள வேண்டும். நாம் ஆங்கிலம் படித்திருக்கிறோம். 14 மொழிகளை வைத்துக்கொண்டிருந்தால் ஆங்கிலம் தேவை இல்லை. இப்போதே ஆங்கிலப் படிப்பு பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 14 மொழிகள் என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தால், ஆங்கிலம் இன்னும் போய்விடும். ஆங்கிலத்தைப் படிக்கிறது இல்லை என்பதுதான் என் குறை. நன்றாகப் படிக்கவேண்டும். ஆங்கிலம் எல்லாவற்றிற்கும் வேண்டும். இப்போது நாம் வேண்டும் என்கிற வரையில் ஆங்கிலம் என்று போட்டிருக்கிறோம். கனம் ராஜா சர் முத்தையா செட்டியார் அவர்கள் உடனே சட்டம் செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். சீக்கிரம் செய்வதுதான் நல்லது. ஆனால் அவசரப்பட்டு நம்முடைய தேவை பூர்த்தியாகாத வகையில் சட்டம் செய்வதில் பயன் இல்லை. இதை மனதில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். நம்மைப்போல் இந்தியைத் தாய் மொழியாகக் கொள்ளாதவர்கள் எல்லோரும் ஒரே வகையாக சிந்தித்தால் கவனம் செலுத்தினால் நம் வேலை சுலபமாக முடியும். இதுதான் என் கவலை. முதலில் இப்போது மத்திய சர்க்கார் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறது. காலம் சென்ற பிரதமர் நேரு அவர்களின் உறுதி மொழிகளை சட்டம் ஆக்குவது என்பதுதான் நாம் கோருவது அதை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சட்டம் நமக்கு வேண்டிய முறையில் வரவேண்டும். ஏதோ ஒரு சட்டம் வந்தால் பயன் இல்லை. அப்படி நான் அவசரப்படமாட்டேன். சீக்கிரம் வர வேண்டும் என்று வற்புறுத்துகிறேன். ஏப்ரல் மாதத்திற்குள் சட்டம் வரவேண்டும். நமக்கு என்ன தேவையோ, அந்தத் தேவை பூர்த்தியாகக்கூடிய வகையில் சட்டம் செய்ய

வேண்டும். இப்போது பரீட்சைபற்றி கூறப்பட்டது. அது பற்றி நாம் இப்போது ஒன்று கூறியிருக்கிறோம். ஆங்கிலம் இருக்கிறது, அதோடு இந்தி மீடியம் வைக்க யோசிக்கிறார்கள். நீங்கள் இந்தியை வைப்பதாக இருந்தால் மற்ற மொழிகளையும் வையுங்கள் என்று கூறுகிறோம். அதில் அவர்கள் காண்கிற சிரமங்களை நாம் உணராமல் இல்லை. இருந்தாலும் சொல்லியிருக்கிறோம். நாங்கள் பரிசிலனை செய்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். பரிசீலனை செய்கிற வரையில் ஆங்கிலம் இருக்கட்டும் என்று சொன்னோம். உள்துறை அமைச்சர் நந்தா அவர்களை கடைசியில் பார்த்துவிட்டு வருகிறபோது அநேகமாக இந்தியை அவ்வளவு வேகமாக மீடியமாக கொண்டு வருவதில்லை என்றார்கள். இதை பரிசீலனை செய்யாமல் அவசரப்பட்டு இந்தி Moderation formula தயாராய் இருந்தாலும்கூட கொண்டு வரமாட்டார்கள். International numerals என்று அரசியல் சட்டத்தில் இருக்கிறது. இதற்கு முன்பு இதை அனுசரிக்காமல் இருந்தது தப்புத்தான். தப்பு யாரும் செய்கிறார்கள். இப்படி ஒரு சுபாவம். புது டைப் ரைட்டர்களுக்கு ஆர்டர் கொடுத்திருக்கிறோம். இதுபற்றி எல்லாம் பேசாமல் இல்லை; விசாரிக்காமல் இல்லை. தற்சமயம் நடைபெறுகிற பார்லிமெண்டில் இந்தி எண்கள் இல்லை. International numerals தான் போட்டிருக்கிறார்கள்.

நேற்று பேசிய கனம் ஆதித்தனார் அவர்கள் இங்கே தமிழ் வைத்தால் போதும் என்று சொன்னார்கள். அதைத்தான் கனம் அன்பழகன் அவர்களும் எடுத்துக் காட்டினார்கள். தமிழ் வேண்டுமென்று வற்புறுத்தலாம். ஆங்கிலமும் தெரியவேண்டும். தமிழ் தெரியாதவர்களுக்கு ஆங்கிலம், தமிழும் ஆங்கிலமும் தெரியாதவர்களுக்கு இந்தி என்று மூன்றும் இருக்கலாம். நான் அதுதான் சொன்னேன். மத்திய பிரதேசத்தில் நாக்பூருக்கு ஏரோபிளேனுக்கு போக எவ்வளவு தூரம் என்று என்னால் தெரிந்து கொள்ளமுடியவில்லை. காரணம் அங்கு இந்தி எண்கள் போடப் பட்டிருந்தது. ஆங்கிலத்தில் இருந்தால் தெரிந்திருக்கும். தமிழ்
5-30 p.m. அவசியம் இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லலாம். வருமானவரி ரிட்டர்ன், மணியார்டர் பாரம், ரயில்வே ஸ்டேஷன் முதலிய இடங்களில் தமிழ்தான் இருக்கவேண்டும் இந்தி எதற்கு என்று தார் போட்டு அழிக்கிறேன் என்று சொன்னால் அதில் நியாயம் இல்லை. ராமேஸ்வரத்துக்கு எத்தனையோ பேர் வருகிறார்கள். ஆங்கிலம் தெரிந்தவர்களும் வருகிறார்கள், தெரியாதவர்களும் வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு இந்திதான் தெரியும். நாம் காசிக்கு எவ்வளவு பேர் போகிறோமோ இதைவிட அதிகமாக ராமேஸ்வரத்திற்கு வருகிறார்கள். நாம்தான் வருகிறவர்களை நன்கு உபசரிக்கும் பண்புடையவர்கள் ஆச்சே. அங்கே ஆங்கிலத்தை அழிக்கிறேன் என்று சொல்லுகிறார்கள் என்பதற்காக இங்கே இந்தியை அழிக்கிறேன் என்று சொன்னால் எப்படி. ஆவேசம் படைத்தவர்கள் அங்கே தான் அதிகம். அகில இந்தியாவை சுற்றிப் பார்த்தால் ஆவேசம் அங்குதான் அதிகம். நாம் தமிழ் வேண்டும் என்று சொல்லலாம். ஆங்கிலம் இருக்கட்டும். இந்தி போடாதே என்று எப்படிச் சொல்லுவது? நியாயம் இல்லை. அகில இந்தியா பரிசை பற்றி பிரதம மந்திரி அவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் உறுதிமொழி

12th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

அளித்திருக்கிறார். முன்பிருந்த பிரதமர் அளித்த உறுதிமொழியை வலியுறுத்தியிருக்கிறார். இந்தி தெரியா விட்டாலும் recruit செய்வதில் தடை இருக்காது என்று போட்டிருக்கிறார்கள்.

Constitution-ஐயே திருத்தினால் என்ன என்று வற்புறுத்தினார்கள் கனம் அங்கத்தினர்கள். Constitution திருத்தினால் நல்லதுதான்; ஆனால் திருத்துவது அவ்வளவு சுலபமல்ல.

முதலிலே இந்தியா பல மாநிலங்களைக் கொண்டது. அவர்கள் பிரிந்துபோக வேண்டுமென்று சொன்னாலும் நாம் பிரிந்து போகத் தயாராயில்லை என்று மனதிலே திடம் பண்ணிக் கொள்ளவேண்டும். இந்தியா ஒன்று என்பதை மனதிலே திடம் செய்து கொள்கிற உறுதி வேண்டும்.

இப்பொழுது Constitution- -ஐத் திருத்துவது என்றால் இப்பொழுது இருக்கிற பார்லிமெண்ட் சபையிலே எவ்வளவு ஓட்டு வரும். பக்கத்திலே இருக்கிற வங்காளமே முக்கால் பங்கு ஒத்துக் கொண்டால் சரிதான் என்கிறார்கள். பிறகு யாரை வைத்துக் கொண்டு ஓட்டு வாங்குவது. ஆகவேதான் நமக்கு பிரத்தியட்ச கண்ணோட்டம் வேண்டுமென்று சொன்னேன். Constitution- -ல் 17-வது பிரிவை எடுக்க வேண்டாம். திருத்த வேண்டும் என்று சொல்லலாம். அது அவ்வளவு சுலபமல்ல. அதற்கு requisite majority எல்லாம் வேண்டும். சில பேர் வராது இருந்தாலும் Constitution- -ஐத் திருத்த முடியாமல் போய்விடும். ஆனால் அவசியமிருந்தால் எப்படியும் திருத்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்து தான் தீரவேண்டும். அதற்கு அவசியமில்லை என்று சட்ட நிபுணர்கள் சொல்லுகின்றார்கள் Official Languages Act லேயே திருத்தம் செய்தால் போதும் என்று சட்ட நிபுணர்கள் அபிப்பிராயம் சொல்கிறார்கள். ஆகவே Constitution- -ஐத் திருத்த வேண்டியதில்லை.

14 மொழிகளும் மத்திய ஆட்சி மொழிகளாக இருப்பது சாத்தியமானதல்ல. அப்படிச் சொன்னால் அது வாதம். அது போய்க் கொண்டேதான் இருக்கும். எப்படியும் ஒரு முடிவு வேண்டும், இந்தியா நம்முடைய நாடு, இமயமலை நமது மலை, நாமும் பாரத நாட்டு புதல்வர்கள் என்ற உணர்ச்சியோடு இந்த நாட்டிலே பிறந்த தமிழ் மக்கள், நமக்கு உரிய பங்கை மத்திய ஆட்சியிலே எப்படி பெறுவது என்று கவனம் செலுத்தும் வகையில் காரியத்தை செய்ய வேண்டுமே தவிர—வாதம் என்று பேசினால் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டே போகலாம், எத்தனை நாள் வேண்டுமானாலும் பேசலாம்—இதற்கு எப்படி ஒரு தீர்வு கண்டு மேலும் நமது உரிமைகளை எவ்வாறு பாதுகாத்துக் கொள்வது என்பதில் தான் நாம் கவனம் செலுத்த வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

இந்தி மத்திய ஆட்சி மொழி. ஆங்கிலமும் தொடர்ந்து இருக்கும். இன்றைக்கு அதுதான் நிலைமை. இதுவரைக்கும் நாம் ஒப்புக் கொண்டது, அரசாங்கம், சட்ட மன்றம் ஒப்புக்கொண்

டது இதுவே. பொதுவாக ஒப்புக் கொள்ளக்கூடிய விஷயம் இது. அதற்கு மேலே எனக்கு இந்தி பிடிக்க வில்லை, இந்தி வேண்டாம் என்றால் வாதத்திற்குச் சொல்லலாம், ஆனால் இன்றைக்கு காரியத்தில் நடக்கக் கூடியது அல்ல. இந்தி ஆட்சிமொழி என்ற சட்டத்தில் இந்தி பேசாத மக்கள் விரும்புகின்ற வரையிலே ஆங்கிலம் என்று இப்பொழுது திருத்தப்படப் போகிறது. அதற்கு உறுதிமொழி அளித்து இருக்கிறார்கள்.

இந்தியைப் படிப்பதற்கு இது வரையிலே போதிய கவனம் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை; கவனம் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று பணம் ஒதுக்குகிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்தி படிப்பதற்கென்றால் ஒரு மாநிலத்துக்கு மட்டுமல்ல. இந்தி பேசாத மாநிலங்களிலே, இந்தியைத் தாய்மொழியாகக் கொள்ளாத மாநிலங்களிலே இந்தியைப் படிப்பதற்கு ஆகும் செலவை மத்திய அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்ற பொறுப்பிலேதான் ஒரு கோடி ரூபாயோ, மற்ற பணமோ கொடுக்கிறார்கள். அதே மாதிரி உத்தரப் பிரதேசத்திலே, மத்தியப் பிரதேசத்திலே, பஞ்சாபிலே தமிழோ, தெலுங்கோ சொல்லிக் கொடுக்கவும் பணம் கொடுக்கிறோம், எங்கெங்கே தமிழிலே அக்கறை இருக்கிறதோ, தமிழை கற்க எந்தெந்த மாநிலங்கள் எவ்வளவு அக்கறை எடுத்தாலும் அதற்கெல்லாம் ஆகும் செலவுக்கு—ஆசிரியர்களுக்கு ஆகும் செலவுக்குக் கொடுக்கிறோம் என்று சொல்கிறார்கள்.

அதேபோல இந்தி பேசப்படாத, இந்தியை தாய்மொழியாகக் கொள்ளாத மாநிலங்களிலே இந்தியைப் படிக்க என்ன என்ன செலவாகிறதோ அந்த செலவை நாங்கள் கொடுக்கிறோம் என்று மத்திய அரசினர் சொல்கிறார்கள். இதுதான் இப்போதைய நிலைமை. இந்த நிலைமையிலே நாம் ஒன்றுதான் பார்க்க வேண்டும். நமக்கு—தமிழ் நாட்டு இளம் சந்ததியார்க்கும் சரி, பெரியவர்களுக்கும் சரி—எந்த விதத்திலும் பாதகம் ஏற்படக்கூடாது, இப்பொழுது நாம் ஒப்புக்கொள்ள் வேண்டிய இந்த அடிப்படையிலே பாதகம் இல்லாமல் பார்க்க என்ன வழி? அது தான் அரசாங்கத்தின் கவலை. இந்த வகையிலேதான் இந்த அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தி வருகிறது.

இதுதான் நிலைமை. இதிலே மேலும் தொடர்ந்து அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தும். இதிலே நான் எதிர்க் கட்சியிலே வீற்றிருக்கிற நண்பர்களைக் கேட்டுக்கொள்வதெல்லாம் இந்த நிலைமையை நன்றாக சிந்திக்கவேண்டும். மத்தளத்துக்கு இரண்டு பக்கமும் அடி என்பது போல எனக்கு ஏதோ இரண்டு பக்கமும் அடி என்றார்கள். அந்த மாதிரி எந்தப் பக்கத்திலேயும் என்னை அடித்து விட முடியாது. அதற்கு நான் அச்சப்படவில்லை. ஆனால் சிக்கலான பிரச்னையிலே தீர்வு காண்பதற்கு நாம் எத்தகைய சூழ்நிலையை அமைப்பது? அங்கேயும் பிடிவாதம் பிடித்தவர்கள், ஆவேசம் கொண்டவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எதற்காக ஆங்கிலம் நீடிக்க வேண்டும், ஆங்கிலம் கூடாது என்று சொல்

12th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

கிறார்கள். இன்றைக்கே இந்தி வரவேண்டும் என்று சொல்கிறவர்கள்கூட இருக்கிறார்கள். ஆட்சி மொழிச் சட்டத்தை மாற்ற வேண்டாம் என்று சொல்கிறார்கள்.

நான் அவர்களிடம் கூறியது என்னவென்றால் ஏன் மாற்ற வேண்டாம் என்று சொல்லுகிறீர்கள். உறுதி மொழியை ஒப்புக் கொள்வதாக இருந்தால் அதை சட்ட பூர்வமாக்க உங்களுக்கு என்ன கஷ்டம். உங்களுக்கு mental reservation இருந்தால் சொல்லுங்கள், அந்த உறுதிமொழி கூட கூடாது என்று சொல்கிறீர்களா என்றேன். 'இல்லை இல்லை' என்றார்கள். பின்னே ஏன் ஆட்சேபம் என்றேன். அவர்கள் எண்ணம் இந்தி தாய் மொழி, அது அகில மொழியாக ஆய்விட்டது என்று சொல்கிறார்களே தவிர, ஒரு சகிப்புத் தன்மை, விட்டுக் கொடுக்கும் தன்மை இல்லை. இங்கே சில பேரிடத்தில் ஆவேசம் இருக்கிறது. ஆனால் அங்கே அதிகமாக இருக்கிறது. அதற்காக நமது உரிமையை விட்டுவிட வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் அவர்கள் எல்லோரையும் வைத்துத்தான் நாம் வேண்டிய சட்டத்தை செய்து நிறைவேற்ற வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். சட்டத்தை செய்தால் மாற்ற மாட்டார்களா என்றால், இன்றைக்கு மாற்றுகிறோம். ஜனநாயகத்திலே எந்தக் காலத்திலேயும் எதிர் காலத்தை கட்டுப்படுத்த முடியாது. சட்டத்தை எந்த விதத்திலேயும் மாற்றலாம். அதே மாதிரி அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தையும் மாற்றலாம். இன்றைக்கு சட்டம் செய்கிறோம். சட்டத்தை விட நேருஜியின் உறுதிமொழி இருந்தால் அதுவே உயர்ந்தது, அது இருக்கிறது, உறுதிமொழியும் இருக்கிறது, வேறு சட்டம் வேண்டியதில்லை, சட்டம் இல்லாவிட்டாலும் பாதகமில்லை என்ற வகையிலே தான் வற்புறுத்திக் கொண்டு வந்தோம். இப்பொழுது இந்த சட்டம் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்று வற்புறுத்துகின்றோம்.

சட்டத்தை நிறைவேற்றுவதோடு நாமும் நம்முடைய தமிழ் நாட்டு எதிர்காலத்தை 'கவனிக்கவேண்டும். நம் மாணவர்களிடத்திலே எல்லாம் ஒரு கருத்து, இந்தியே வேண்டாம், இந்தியை கொளுத்து, இந்தி அரக்கியை தகனம் செய் என்ற ரீதியிலே அவர்கள் செய்கிறார்கள், அதற்கு நாம் ஆதரவு அளிப்பதாக இருக்கக் கூடாது. மொழியை எவ்வளவுக்கெவ்வளவு படிக்கிறோமோ அவ்வளவுக்கு அது நல்லதுதான். இது கனம் அங்கத்தினர்களுக்கெல்லாம் தெரியாததல்ல, ஒரு மொழியைப் படிப்பதாலே மற்ற மொழியிலே உள்ள பற்று குறையப் போவதில்லை. ஆங்கிலம் படித்தோமே, அதனால் ஆங்கிலம் படித்தவர்களுக்கு யாருக்கு தமிழிலே உள்ள பற்று குறைந்து விட்டது? யாருக்கும் குறையவில்லை. கனம் அங்கத்தினர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும், திருப்பனந்தாள் மடம், காசி மடம் இருக்கிறது. காசியிலே மடத்தை ஸ்தாபித்து அங்கே மக்களுக்கெல்லாம் நல்வழி காட்டிவந்த ஆதி குமரகுருபரர் வரலாறு உயர்ந்த வரலாறு. அவர் சமஸ்கிருதத்தை நன்றாகக் கற்றவர். அவர் தமிழையும் நன்றாகக் கற்றவர். அவர் இந்தியும் கற்றிருந்தார். அவர் கம்பராமாயணம் 5-40 p.m.

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [12th March 1965

பற்றி இந்தியில் பேசினர். இந்தி அவருக்குத் தெரிந்திருக்கா விட்டால் அங்கே அவர் கம்பரின் பெருமையைப் பற்றி எப்படிப் பேசியிருக்க முடியும்? அங்கே தமிழில் பேசினல் அங்குள்ள தமிழர்கள்தான் அதைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். அவர் தமிழ் இந்தி ஆகிய இரு மொழிகளிலும் நல்ல புலமை பெற்றிருந்ததால், அங்கே அவர் கம்பராமாயணம் பற்றி இந்தியில் பேசினர். அவர் பேசியதைக் கேட்டு உணர்ந்தவர்களில் ஒருவர்தான் பிரசித்தி பெற்ற 'ராம சரிதம்' எழுதிய துளசிதாஸ். குமரகுருபரர் சொன்னதை வைத்துத்தான் துளசிதாஸ் அதை எழுதினர் என்பது தமிழர்களுக்கும் தமிழ் இலக்கியத்திற்கும் பெருமை அளிப்பதாகும். எனவே ஒரு மொழியைக் கற்பதால் மற்றொரு மொழிக்கு பாதகம் ஏற்படாது; மற்றொரு மொழிக்குக் குறைவு ஏற்படாது.

Vested interests காரணமாக சிலர் இந்தி வந்து விட்டால் ஆங்கிலம் போய்விடும் என்று சொல்லுகிறார்கள். Vested interests எல்லா விஷயங்களிலும் வருகின்றன. ஆங்கிலத்தின் முக்கியத்துவம் குறையக் கூடாது என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள். ஆங்கிலத்திற்கு ஒருவிதத்திலும் பாதகம் ஏற்படாது.

திரு. க. அன்பழகன்: ஆங்கிலம் மத்திய அரசாங்கத்தில் நீடிக்க வேண்டும் என்று கனம் முதல் அமைச்சர் கூறும்போது, அவரும் vested interests காரணமாக இவ்வாறு கூறுகிறார் என்று அவர்கள் சொல்ல மாட்டார்களா? (சிரிப்பு).

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: இல்லை. அவர்கள் அப்படிச் சொல்ல மாட்டார்கள். அவர்கள் அப்படிச் சொல்லக்கூடும் என்று சொல்வது புலவரின் கற்பனையில் தோன்றியது ஆகும். சமீபத்தில் நான் டெல்லிக்குச் சென்றிருந்தபோது ஆங்கிலம் பற்றி ரொம்ப வேகமான போக்கு உடையவர்களுடன் இதுபற்றிப் பேசினேன். நான் vested interests காரணமாக இவ்வாறு பேசியதாக அவர்கள் யாரும் சொல்லவில்லை. அவர்களில் ரொம்ப முக்கியமானவர்களில் சிலருடைய பெயர்களைத் தெரிவிக்கிறேன். ஸ்ரீ ராம் ஸுபாக் சிங், ஸ்ரீ விபூதி மிஸ்ரா ஆகியவர்கள் இந்த விஷயத்தில் தீவிரவாதிகள். இவர்கள் பார்லிமெண்ட் உறுப்பினர்கள். இவர்கள் ஆங்கிலமே கூடாது என்று சொல்லுபவர்கள். ஸ்ரீ. ராம ஸுபாக் சிங் ரொம்பவும் வேகமான போக்கு உடையவர். இவர் எதிலும் தீவிரவாதி. இவர் இந்தி விஷயத்தில் மிகவும் கண்டிப்பானவர். ஸ்ரீ விபூதி மிஸ்ரா காங்கிரஸ் பார்லிமெண்டரி பார்ட்டியின் காரியதரிசி. நானே அவர்களை அழைத்து, உபசரித்து, அவர்களிடம் எல்லாவற்றையும் சொன்னேன். நான் அவர்களிடம் பேசிய பிறகு அவர்கள் "இதெல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. நீங்கள் சொன்னதைக் கேட்ட பிறகு எங்களுக்கு எல்லாம் தெரிகிறது" என்று சொன்னார்கள்.

திரு. கே. பாலசுப்பிரமணிய அய்யர்: அவர்களுக்கு கனம் முதலமைச்சர் காப்பி கொடுத்தாரா என்று அறிய விரும்புகிறேன். **(சிரிப்பு)**

12th March 1965]

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: காப்பி, ஸ்வீட், 'ஸேவரி' எல்லாம் கொடுத்தேன் (சிரிப்பு). ஆனால் அவர்கள் அதற்காக மாற வில்லை. நான் ஒரு மணி நேரம் பேசினேன். அதைக் கேட்ட பிறகு அவர்கள் 'We are very much impressed' என்று சொன்னார்கள்; "இப்போதுதான் எங்களுக்கு எல்லாம் புரிந்தது" என்று சொன்னார்கள். ஸ்ரீ விபூதி மிஸ்ரா எப்போதும் ஹிந்தியில் தான் பேசுவார். ஸ்ரீ. திவாரி என்ற மற்றொரு பெரிய வரும் அங்கே வந்திருந்தார். அவர்கள் "நீங்கள் மறுபடியும் மார்ச்–ஏப்ரலில் இங்கே வாருங்கள். அப்போது நாங்கள் 'பார்லிமெண்டரி பார்ட்டி மீட்டிங்' வைக்கிறோம். அந்தக் கூட்டத் தில் நீங்கள் பேசுங்கள். நீங்கள் பேசிய பிறகு மற்றவற்றை நாங்கள் பார்த்துக் கொள்கிறோம்" என்று என்னிடம் சொன் னார்கள். நான் vested interests காரணமாக அவ்வாறு பேசிய தாக அவர்கள் யாரும் சொல்லவில்லை.

நம்முடைய சௌகரியத்திற்காக ஆங்கிலம் வேண்டும் என்று நான் கூறுகிறேன். சிலர் vested interests காரண மாக, ஆங்கிலம் போய்விடுமோ என்று பயப்படுகிறார்கள். ஆங்கிலம் வேண்டும் என்று இயக்கம் நடத்தினால் இத்தனை சம்ப வங்கள் நடக்காது. எனவே 'தமிழ் போய்விடும்' என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். நான் கீழ் சபையில் எதிர்க் கட்சியினரிடம் "நீங்கள் ஸ்ரீ ராஜாஜியை எல்லா விஷயங்களிலும் பின்பற்று கிறீர்களே. தமிழுக்கு ஆபத்து இல்லை, ஆங்கிலத்திற்குத் தான் ஆபத்து என்று அவரே சொல்லியிருக்கிறாரே" என்று சொன் னேன். "இந்த விஷயத்திலும் நீங்கள் ஏன் ஸ்ரீ. ராஜாஜியைப் பின்பற்றக்கூடாது" என்று அவர்களிடம் நான் கேட்டேன். அதற்கு அவர்கள் "இதை மாத்திரம் நாங்கள் கேட்க மாட்டோம்" என்று சொன்னார்கள்.

திரு. என். வி. நடராசன்: நாங்கள் எல்லாவற்றிலும் ஸ்ரீ ராஜாஜியைப் பின்பற்றுவதாக கனம் அமைச்சர் சொல்கிறார். இந்தக் கருத்தை அவர் மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். மேலும், பிரச்னைகளிலுள்ள கருத்தொற்றுமையைப் பொறுத்தவரையில், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கும் காங்கிரஸுக்கும் 60 சத விகிதம் ஒற்றுமை இருக்கிறது என்றால், கழகத்திற்கும் சுதந்திரா விற்கும் 30 சதவிகிதம் ஒற்றுமை தான் இருக்கிறது என்று சொல் லிக்கொள்கிறேன். (கரகோஷம்)

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: நான் கூட மொழி விஷயத்தில் ஸ்ரீ ராஜாஜி சொல்வதைப் பற்றி சிந்திக்கத் தயாராயிருக்கிறேன்; அவர் சொல்வது எல்லாவற்றையுமே ஏற்கத் தயாராயிருக்கிறேன் என்று நான் சொல்ல முடியாது. சில சமயங்களில் அவர் சொல் வது விபரீதமாக இருக்கிறது. அவர் சிறந்த அறிவாளி. அவர் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு ஆதரவு அளிப்பவர். ஆங் கிலத்திற்குத்தான் ஆபத்து என்று அவர் சொல்லுகிறார். இதனால் ஆங்கிலப் பத்திரிக்கைகளெல்லாம் கவலைப்படுகின்றன. ஆனால், பெருவாரியான மக்கள் ஏன் ஆவேசப்பட்டார்கள்? இதற்கு காரணம் சொல்லுகிறேன். ஒரு துரதிர்ஷ்டமான நிலைமை ஏற் பட்டது. யுத்த காலத்தில் மக்களுக்கு பயம் ஏற்படுவதுண்டு.

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [12th March 1965

சாதாரணமாக, பிள்ளை பிடிப்பு நடக்கிறது என்று சொன்னால், எல்லோரும் பயந்து ஓடுவார்கள். பிள்ளை பிடிப்பவன் வருகிறான் என்று சொல்லிவிட்டால், உடனே எல்லோரும் பயந்துவிடுவார்கள். மருத்துவக் கல்லூரி மாணவனுக்கு பயம் ஏற்பட்டது. ஒரு கல்லூரி மாணவனிடம் "நீ ஏன் ஸ்டிரைக் பண்ணுகிறாய்?" என்று கேட்டால் "அடுத்த ஆண்டிலிருந்து நாங்கள் 'மெடிஸின்' சம்பந்தமான பாடங்களை ஹிந்தியில் தான் படிக்க வேண்டுமாமே" என்று அவன் சொன்னான். இப்படிப்பட்ட பயம் மாணவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. ஆங்கிலத்திற்கு ஒரு குறைவும் ஒருக்காலும் இராது.

இப்போது 'Institute of English Teaching' என்ற ஸ்தாபனம் பெங்களூரில் இருக்கிறது. ஆங்கிலத்தை நல்ல முறையில் கற்றுக் கொடுப்பதற்கு இந்த ஸ்தாபனம் உதவுகிறது. அதற்குத் தகுந்தபடி ஆசிரியர்கள் தயாரிக்கப்படுகிறார்கள். நம் ராஜ்யத்தில் ஏராளமான ஆசிரியர்களுக்கு இந்தப் பயிற்சி அளிக்கப்படுகிறது. இந்த ஸ்தாபனத்தில் பயிற்சி பெற்றுவந்த ஆசிரியர்கள் மற்ற பலருக்குப் பயிற்சி அளிக்கிறார்கள். இந்த ஸ்தாபனத்தைச் சேர்ந்த தலைவர் லண்டனிலிருந்து நம் நாட்டுக்கு வந்திருந்தார். உலகில் ஆங்கிலம் அன்னிய மொழியாக 70 நாடுகளில் கற்றுக்கொடுக்கப்படுகிறது என்று அவர் சொன்னார். 70 நாடுகளில் பிரிட்டிஷ் கவுன்சில் English Teaching Campaign நடக்கிறது. ஸ்காட்லண்டிலும் அயர்லாந்திலும் இந்த technic நடத்தப்படுகிறது. ஆங்கிலம் தாய் மொழியாக இல்லாத இந்த 70 நாடுகளில் ஆங்கிலத்தை நல்ல முறையில் போதிக்க இந்த ஸ்தாபனத்தால் கற்றுக் கொடுக்கப்படுகிறது. எனவே 70 நாடுகள் ஆங்கிலத்தைப் பயன்படுத்தும் போது ஆங்கிலம் எப்படிப் போகும்? ஆங்கிலம் போய் விடுமே என்று vested interests உணர்ச்சி கொண்டவர்களெல்லாம் சொல்கிறார்கள். அது போகாது. ஆங்கிலத்திற்குத்தான் ஆபத்து என்று ஸ்ரீ ராஜாஜி சொல்கிறார். ஆங்கிலம் போகாது.

நாம் எல்லோரும் தமிழ் மக்கள். 'உலகம்' என்ற சொல்லில் துவங்கும் கவிதைகளை தமிழ்ப் புலவர்கள் இயற்றியிருக்கிறார்கள். எனவே நாம் உலக எதிர்ப்பு உணர்ச்சி கொண்டவர்கள் அல்ல. அப்படி இருக்கும்போது, நாம் எப்படி ஆங்கிலத்தைக் கை விடுவோம்?

இத்தனைக்குமிடையில், மும்மொழிக் கொள்கையை ஒருவிதமான அபிப்பிராய பேதமும் இல்லாமல் அகில இந்தியாவும் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறது. இந்தக் கொள்கையை ஒவ்வொரு மாநிலமும் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறது. 'Official Languages Act' மாற்ற வேண்டும் என்று சொன்னால் அந்த விஷயத்தில் உத்தர பிரதேச முதலமைச்சர், தமக்கு அந்த விஷயத்தில் தம் ராஜ்யத்தில் உள்ள பல கஷ்டங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு, சட்டத்தை மாற்றுவதற்கு அவர் ஒத்துக் கொள்ள மறுத்தார். அவர் கூட மும்மொழிக் கொள்கையை ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார். இந்தக் கொள்கையை யாரும் எதிர்க்கவில்லை. இதில், இந்தி கட்டாயம் இல்லை என்று சொல்லிவிட்டேன். ஆனால் இந்தி படிப்பது தான்

நல்லது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த மூன்று மொழிகளில் ஆங்கிலம் ஒன்று. இப்போது, உத்தரப் பிரதேசம், பஞ் 5-50 a.m.
சாப் ஆகிய ராஜ்யங்களில் கூட ஆங்கிலம் இருப்பது நம்முடைய வெற்றி என்று நான் சொன்னால், அதை யாரும் தவறாக எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. ஆங்கிலம் போய்விடுமே என்று சொல்பவர்களிடம் 'ஆங்கிலம் போகாது' என்று சொல்வதற்கு இது ஒரு உதாரணம். எனவே ஆங்கிலத்திற்கு ஒரு பயமும் இல்லை. தமிழுக்கும் பயம் இல்லை; இந்தி மத்திய ஆட்சி மொழியாக வந்து விட்டால் கூட பயம் இல்லை; இந்த விஷயத்தில் ஸ்ரீ ராஜாஜி சொல்லுவதை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளலாம். இந்த விஷயத்தில் ஸ்ரீ ராஜாஜிக்கு தெரியாதது எதுவும் இல்லை. இருந்தாலும், இப்போது இந்தி மாத்திரமே வரப் போவதில்லை. ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருக்க வேண்டும் என்று சட்டம் இயற்றப்படும். எவ்வளவு காலம் வரையில் நாம் கேட்கிறோமோ அந்தக் கால அளவு வரையில் அது இருக்க வேண்டும் என்று தான் நாங்கள் சொல்கிறோம். ஆங்கிலத்தை விடுவதற்கு மைசூரும் ஆந்திராவும் ஒப்புக்கொள்ளுமானால், நமக்கு என்ன ஆயிற்று? இதுதான் ஸ்ரீ வினோபாஜியின் கருத்தும் ஆகும். வேண்டுமென்று சொல்கிற வரையில் இந்தி திணிக்கப்படக் கூடாது. கனம் வகாப் அவர்கள் சொன்னார்கள், ஏதோ திணிக்கப்படுவதாக. எங்கே திணிக்கப்படுகிறது? தாய்மொழி இந்தியாக இருக்கிற மாநிலங்களில்தான் இந்தி வந்திருக்கிறது. மத்திய ஆட்சி எதில் நடப்பது என்றால் ஆங்கிலத்திலும் இருக்க வேண்டுமென்று நாம் சொல்கிறோம். இந்தி மாத்திரம் கூடாது, ஆங்கிலமும் வேண்டுமென்று சொல்கிறோம். ஆங்கிலம் இல்லையென்றால் திணிப்பு என்று சொல்லலாம். உத்திர பிரதேசத்தில் உள்ளவர்கள் ஆங்கிலம் வேண்டாமென்று சொல்கிறார்கள்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : ஒரு மாகாணத்தைப் பொறுத்த வரையில் அவர்கள் மொழியை வைத்துக்கொள்வதில் தடை சொல்லவில்லை. மத்திய அரசாங்கத்தில் தான் ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டுமென்கிறோம். அவர்கள் மாநிலத்தில் ஆங்கிலத்தை புகுத்தினால் அவர்களுக்கு திணிக்கப்படுகிறது என்று ஒப்புக்கொள்ளலாம்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில் தகராறு இல்லை. மத்திய ஆட்சியில் ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் அக்கறை இருக்கிறது. இந்தி மொழி கையாளப்பட்டால் நமக்கு உரிமை போய்விடுமென்று பேசினார்கள். நாம் வேண்டுகிற வரையில் ஆங்கிலம் இருக்கவேண்டுமென்று சொல்கிறோம். உத்திரப்பிரதேசத்தில் அவ்வளவாக ஆங்கிலத்தில் அக்கறை இல்லை. ஆங்கிலத்தால் அவர்கள் பாதிக்கப்பட்டவர்கள். எனவே அவர்கள் இந்தியில் ஆட்சி நடத்துகிறார்கள். நமக்கு இந்தி வேண்டாமென்றால் அவர்களுக்கு ஆங்கிலத்தை எப்படி திணிப்பது? திணிப்பது என்பது யாருக்கும் கூடாது. மாநிலங்கள் எல்லாம் சேர்ந்தது தான் ஐக்கிய இந்தியா. இந்தியாவில் நாம் உரிமை கொண்டவர்கள். எல்லையிலுள்ள எதிரிகளை எல்லாம் விரட்டியடித்து நம்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [12th March 1965

நாட்டைப் பலம் பொருந்திய நாடாக ஆக்கவேண்டியது நமது கடமை. எவ்வளவு சர்ச்சைகள் இருந்தாலும் கூடியவரையில் அவற்றைத் தீர்த்து தேசிய உணர்ச்சியோடு ஒருமைப்பாட்டு உணர்ச்சியோடு மேலும் நம் நாட்டை பலப்படுத்தவேண்டுமென்பது தான் இப்போதைய பிரச்னை. மொழி முக்கியமானது என்றாலும் அந்தப் பிரச்னையை நீட்டிக்கொண்டே போகக் கூடாது. அப்படி போனால் அதற்கு முடிவே இருக்காது. தலைவர் அவர்கள் அன்பு கூர்ந்து நான்கு நாட்கள் பேசலாம் என்று சொன்னால் பேசிக் கொண்டேயிருக்கலாம். எப்படித் தீர்வு காண்பது? எப்படி முடிப்பது? எல்லோரும் சேர்ந்து எப்படி நாட்டின் எதிர் காலத்தில் அக்கறை கொள்வது? நம்முடைய குழந்தைகள் அறிவு பெற்ற சிறந்த மக்களாக விளங்குவது எப்படி? நம்முடைய மக்கள் உயர்ந்த விஞ்ஞான அறிவு பெற்று நம்முடைய மாநிலத்தில் உத்தியோகம் வகிப்பதைப் போல புகழ்பெற்ற விஞ்ஞானிகளாக பாராட்டப் படுகிறவர்களாக இந்தியா எங்கும் உத்தியோகம் வகிக்கிறார்கள், வெளிநாடு செல்கிறார்கள் என்றெல்லாம் சொல்லக்கூடிய வகையில் மாணவர்களை எப்படித் தயாரிப்பது? மாணவர்களுக்குத் தவறான பாதையைக் காட்டக்கூடாது. கெடுதலைச் சொல்வது சுலபம். விஷம் ரொம்ப சுலபமாகப் பரவிவிடும். நல்லதை அன்பு நெறிகளைப் பரப்புவது கஷ்டம். குழந்தைகளுக்கு எப்படித் தெரியும்? எதிர்காலத்திற்கு எது நல்லது என்று அவர்களுக்கு நாம் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் வைஸ் சான்சலர் மாணவர்களுக்கு எல்லாம் ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்தார்கள், மாணவர்கள் கட்டாயம் பள்ளிகளுக்கு, கல்லூரிகளுக்குப் போய்ப்படிப்பதோடு அவர்கள் எப்படி அறிவைப் பெறுவது, எப்படி நல்லொழுக்கங்களை கற்றுக் கொள்வது என்பதை மற்றவர்களும் உணர்த்தவேண்டும். மாணவர்கள் என்றால் இப்போது கல் எடுத்துப் போடுவதில்தான் இருக்கிறார்கள். அது சர்வசாதாரணமாக இருந்தால் என்ன செய்வது? பெற்றோர்களும் நாமும் மற்றவர்களும் அதைக் கவனிக்க வேண்டும். அது fashion ஆகிவிட்டால் என்னசெய்வது? நல்ல காரியங்கள் fashion ஆகவேண்டும். கெடுதலான காரியங்கள் fashion ஆகக்கூடாது. நமக்கெல்லாம் வாழ்க்கையில் வேண்டியதெல்லாம் கிடைக்கிறதா? சிறந்த அறிவாளியாக இருக்கலாம். இருந்தாலும் வருவதுதான் வரும். ஆகையால் இதில் எல்லோரும் முடிவுசெய்து அதற்குமேல் அனைவரும் சேர்ந்து பாடுபட வேண்டும். அந்த வகையிலேதான் இந்த மன்றம் நல்ல வழி காட்டவேண்டும். நாட்டு மக்களுக்கும் முக்கியமாக மாணவ மாணவிகளுக்கும் நல்வழி காட்டவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இங்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் இரண்டு திருத்தங்களையும் அரசாங்கம் ஒப்புக்கொள்வதற்கில்லை என்றும், அத்திருத்தங்களை வாபஸ் வாங்கிக் கொண்டால் நலமாக இருக்குமென்றும் கூறி என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : There are two amendments; one moved by Sri N. V. Natarajan and the other by Dr. A. Chidambaranathan.

12th March 1965]

திரு. என். வி. நடராசன் : தலைவர் அவர்களே, நான் எனது திருத்தத்தை வற்புறுத்தவில்லை.

The amendment of Sri N. V. Natarajan, was, by leave, withdrawn.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Sir, I request that a report of the proceedings should be sent to the Union Government.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, after this discussion and if the amendments are withdrawn, Government will prepare a short summary of all the speeches delivered and send it to the Prime Minister and the Home Minister. There is no procedure now to send these things to any authorised person. Nevertheless, the Government would endeavour to take a summary of these speeches and present it to the Prime Minister and the Home Minister for their due consideration.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Sir, I am not pressing my amendment.

The amendment of Dr. A. Chidambaranathan was, by leave, withdrawn.

MR. CHAIRMAN : The motion is talked out.

The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

III.—PAPER LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

159. Notification issued with G.O. Ms. No. 2434, Revenue, dated 30th September 1964 regarding declaration of Sri Muthukumaraswamy temple, Cuddalore O.T., Cuddalore taluk, South Arcot district be subject to the provision of Chapter VI of the Madras Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1959.

13th March 1965]

Information and Publicity, Irrigation, Corporation of Madras, Fisheries, Chief Engineer (Buildings), etc. They were the main items of expenditure.

Development of Hindi

* 162 Q.—SRI K. S. ABDUL WAHAB: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether it is a fact that grants are given to the Government of Madras by the Government of India for the development of Hindi in Madras State;

(b) if so, the names of the Government and the non-Government organizations through which these amounts are spent; and

(c) the amount of grant given during 1963-64?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM:—

(a) Yes.

(b) The Government of Madras, Dakshin Bharat Hindi Prachar Sabha and the Hindi Teachers' Training College, Gandhigram.

(c) The amounts are as follows:—

(1) Government of Madras (for the appointment of Hindi Teachers).—Rs. 4 lakhs.

(2) The Dakshin Bharat Hindi Prachar Sabha.—Rs. 18,087.

(3) Hindi Teachers' Training College, Gandhigram.—Rs. 1,21,800.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: Will the Government grant any amount to private Associations if they come forward to propagate Hindi?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: That would depend on the nature of the request and the representation made.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN: May I know whether any contribution is made to this Government by the Government of India towards the appointment of Hindi Pandits in High Schools? If so, will the Government kindly consider whether from that amount the conveyance allowance of Hindi teachers who are asked to travel five to ten miles between schools and schools can be paid?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: It is not any lump-sum contribution that is made by the Government of India. The expenditure incurred, that is, 100 per cent of the expenditure on the Hindi teachers employed in our schools is met by the Government of India in the form of a grant. Therefore, if we decide

on any further allowances or emoluments, it is for us to make further representation to the Government of India and try to get an extra amount.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : What amount is spent from the State funds?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I would like to have notice. But here Rs. 4 lakhs represents 100 per cent contribution for the payment of teachers employed in our schools.

Municipal High Schools in North Arcot district.

* 163 Q.—DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state——

(a) whether any representation has been received that salaries of teachers as well as clerical staff have not been paid for the months of August and September 1964, in some of the Municipal High Schools in North Arcot district; and

(b) if so, the action taken or proposed to be taken thereon?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM :—

(a) No.

(b) Does not arise.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Sir, this question was asked somewhere in November. Probably by this time payment has been made. If payment has been made, may I know when it was made?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I have no information about the date when payment was made. But Government have decided to pay and they have ordered accordingly.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN : If the salary for the months of August and September has been paid to the teachers and the clerical staff of the North Arcot Municipal High Schools, has the salary for the months of December and January been paid later on after this?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I have information about payments for August, September and October. I do not have information about the other months.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN : I hope, Sir, Government will expedite payment if there is delay in regard to payment of the salaries of teachers employed.